COLECȚIA ANDROMEDA
EDITURA DACIA

HERBERT W. FRANKE

CAPCANA DE STICLĂ

HERBERT W. FRANKE

CAPCANA DE STICLĂ

www.virtual-project.eu

Traducere
LUCIAN HOANCĂ

Prefață de
MIRCEA OPRIȚĂ

Coperta
CĂLIN STEGEREAN

EDITURA DACIA
1993

GIRAFA ŞI BUSOLA

Privit de la distanţă SF-ul are aspect înşelător. Ca un nor cu sclipiri vagi, conturat haotic, inconsistent şi aproape nedefinibil. Impresia că l-ai putea descrie, că l-ai putea numi corect, eticheta şi cataloga cu uşurinţă, această impresie ţine mai degrabă de perfidiile genului decât de realitate. Neprevenitul e întâmpinat, ca în periplul odiseic, de tentaţii perfide menite să ascundă în spatele măştilor chipul cel adevărat, rătăcindu-i totodată paşii prin jungla unor luxuriante prejudecăţi. Toate aceste semnale derutante, venite dinspre o anume margine a universului literar, lasă aşadar pe retină imaginea unui fenomen parţial ascuns, căruia riscăm să-i luăm fragmentele drept întreg şi extravaganţele drept regim normal de manifestare. Rezultatul ar fi la fel de eronat ca a spune despre girafă că e doar capul sau copita sa, pentru simplul motiv că, de unde priveşti, doar atâta se vede.

De mai aproape şi, cu atât mai mult, din interiorul său, genul apare însă complex, chiar complicat, iar istoria lui, ca şi performanţele în sensul inventivităţii specifice ori în cel al expresiei artistice, o „poveste“ chiar interesantă. Amănuntele se înmulţesc, ni se precizează, încep să se organizeze în grupuri coerente, să capete semnificaţii mai largi. Vom constata, prin urmare, existenţa varietăţii acolo unde distanţata noastră poziţie iniţială descoperea doar cenuşiul pal şi uniformitatea. Vom cunoaşte experienţe originale unde era să credem că lucrurile se repetă la nesfârşit, după reţete comode, prefabricate. Vom distinge niveluri estetice, straturi valorice, partituri de virtuozitate stilistică pe zgomotul aparent monoton al unei interpretări de fond. Ni se vor revela teme caracteristice, un decor generic (spectaculos, e adevărat, dar nu întotdeauna dezagreabil prin asta), apoi personaje şi tipologii adecvate convenţiilor cu care operează anticipaţia, această „mezină“ a literaturii despre care vreo câţiva exegeţi nu se sfiesc totuşi să afirme că ar fi tot atât de veche, prin motivele ei inconfundabile, cât literatura însăşi.

Am spus nu o singură dată că doar o soluţie inteligentă, îmbinând bunele intenţii cu o veritabilă cunoaştere a domeniului, dar şi cu o exigenţă estetică invitată să servească drept ghid prin mulţimea producţiilor sale de tot felul, o asemenea soluţie ar fi, deci, cu adevărat profitabilă în cazul unei incursiuni prin SF. Şi, în fond, numai ea serveşte genului însuşi, ajutându-l să se cunoască, să-şi înţeleagă meritele şi limitele, să progreseze. Faţă de el, superficialitatea maliţioasă poate naşte pamflete eventual sclipitoare, dar rămase să-şi exercite umorile în gol, străine de obiect. Lipsa informaţiei în materie ne va împotmoli curând în meandre descoperite la voia întâmplării şi unde nu întotdeauna cresc plantele cele mai viguroase ale genului. Cât despre exigenţa critică, despre simţul estetic: a le suspenda voluntar acţiunea în prezenţa produselor anticipative ar fi, pe de altă parte, o concesie suspectă faţă de gen. Ba chiar o greşeală de neiertat prin consecinţele ei. Nimic n-ar mai îngădui valorii, într-o asemenea situaţie catastrofală pentru orice formă de literatură, să se separe de nonvaloare. După cum, iarăşi, nimic n-ar mai putea descuraja falsele valori, rămase nereperate şi nesancţionate public, obligându-le să bată în retragere din mereu impetuosul lor asalt asupra cititorului.

Neîndoielnic, genul îşi are coordonata sa paraliterară. Am fi naivi să ne amăgim cu iluzia că tot ce s-a scris şi tot ce se mai scrie încă sub regimul exigenţelor sale specifice reprezintă creaţie literară autentică. E chiar cazul să observăm şi, în consecinţă, să declarăm deschis – departe de falsele reţineri, dar şi de orice spaimă cu privire la soarta anticipaţiei – că o mare parte, poate cea mai mare parte din lucrări sunt modeste, de serie. Multe sunt scrieri pasabile, însă fără pretenţii şi, oricum, fără viitor. O eroare ar fi însă şi să negi şansa genului de a atinge cote înalte, pe motiv că-l „împiedică“ însăşi apartenenţa sa filogenetică la literatura aşa-zis populară. Ne contrazic imediat nenumărate exemple de autori excelenţi şi de scrieri notabile. Ca şi pe alte direcţii ale creaţiei, operele bune nu lipsesc. Rămâne doar să ne învingem inerţia, prejudecăţile, îndărătnicia gândirii, să le căutăm curioşi şi să le scoatem cu bucurie la lumină.

Busola au inventat-o chinezii antici, dar de folosit o foloseşte

fiecare navigator înţelept. În regimul unei astfel de navigaţii cu busolă se configurează şi obiectivele „Andromedei“, această serie cu nume de constelaţie norocoasă, pe care Editura Dacia o lansează simultan şi paralel cu seria sa de fantastic, „Licorn“. Nu ascund că, şi de data aceasta, năzuim la împlinirea unei misiuni culturale certe, asumată cu responsabilitate, stabilindu-ne miza pe scrieri superioare şi încercând să facem, prin acestea, cuvenita educaţie a gustului public. Pentru a ne susţine eforturile, ne stă în fond la dispoziţie „şcoala“ cea mai bună a SF- ului de pretutindeni. Nu suntem încă în situaţia de a nega utilitatea, necesitatea şi importanţa culturală a unei lecţii de calitate. Dimpotrivă, există semne că în contextul recent dobânditei liberalizări a iniţiativelor publicistico-editoriale genul va cunoaşte o manifestare explozivă, cu toate consecinţele ei, fie pozitive, fie criticabile. Aproximările mele de acum îmi cer să mă întreb dacă efectul practic imediat va viza neapărat extinderea nivelului superior al creaţiei. E, poate, mai rezonabil să ne aşteptăm chiar la o invazie de maculatură şi, prevăzând-o din vreme, să imaginăm acţiuni compensatoare, de reechilibrare a „balanţei”. Altfel, cititorul tânăr sau foarte tânăr (şi nu numai aceştia) riscă să-şi construiască despre gen o reprezentare categoric incompletă – iarăşi girafa, cu gâtul şi picioarele ei neconformiste! – şi mult deformată, ajungând poate să aprecieze tocmai ceea ce se cuvine tratat cu rezervă.

Departe de mine gândul de a ignora voit ostenelile altora în popularizarea, la noi, a unor lucrări importante din SF-ul universal, ca şi acela de a nega rezultatele remarcabile – atâtea câte sunt, şi nu tocmai puţine – ale autorilor noştri. Tot ce s-a făcut aici a fost însă cam împotriva curentului, ca majoritatea lucrurilor relativ durabile, săvârşite în cultură după cel de-al doilea război mondial. Aşa se explică, mai întâi, numărul mai mult simbolic al colecţiilor de până acum, ca şi puţinătatea titlurilor publicate în ele anual – cu o curbă vizibil descendentă în deceniul nouă, până şi faţă de anii ’60. Iniţiativele inimoase ale celor pasionaţi de gen s-au izbit din ce în ce mai fără şansă de barierele tot mai rigide ale „dirijismului” politic, încât s-ar putea scrie pagini tulburătoare despre manevrele – care mai subtile, care mai disperate – şi despre subterfugiile căutate spre

a nu lăsa să piară o modalitate de expresie ce-şi dovedise pe parcursul deceniilor viabilitatea, valoarea, succesul. Să nu uităm totuşi că, mai înainte, şi tot datorită unei presiuni de tip cenzorial, literatura română a cunoscut situaţia, oarecum de excepţie, că un grup important de scriitori afirmaţi în alte genuri de creaţie literară au migrat spre SF, lucru mai rar întâlnit în arii geografice unde fundamentele expresiei n-au fost puse la aceleaşi grele încercări. Era de fapt un refugiu spre libertatea gândului, sau poate spre iluzia unei asemenea libertăţi, gest de pe urma căruia anticipaţia românească n-a întârziat să profite.

Un efect practic al interdicţiilor suferite de gen mai ales după ce regimul totalitar începuse să simtă că „e ceva în neregulă cu anticipaţia" (sub pulpana căreia îşi găseau de la o vreme adăpost grupări excentrice de fani, acţiuni culturale „suspecte", publicaţii independente şi mai ales o producţie literară centrifugă, dificil de controlat) este decalajul evident faţă de valorile „clasice" ale SF-ului mondial. Şi întârzierea aceasta se poate socoti cu deceniile. Titluri din anii '40, devenite între timp jaloane de neocolit în istoria domeniului, ca şi altele mai apropiate de noi şi în realitate familiare pasionaţilor ce frecventează limbi străine, rămân încă a fi conduse spre marele public. Editorul specializat are astăzi şi posibilitatea, dar şi datoria s-o facă. Un avantaj există, totuşi, în faptul că suntem nevoiţi să realizăm abia acum şi nu mai înainte această operă de recuperare: vom putea evita, indiscutabil, neşansa altor anticipaţii europene, ceva mai grăbite ca noi, de a fi devenit pentru o perioadă – aproape pe neobservate – un fel de colonii culturale ale SF-ului american. Puţinul tradus şi publicat la noi n-a apucat să asfixieze nici creaţia autohtonă a genului, nici interesul cititorilor pentru ea. Avem aşadar un corpus de scrieri originale, pe seama căruia am putea chiar încerca să definim un specific, nişte particularităţi relevante. Îmi place să cred că şi publicul nostru şi-a câştigat o anume receptivitate la orientări diverse, devenind atent nu numai la clişeele „obligatorii" ale anticipaţiei, ci şi la elemente de esenţă, legate de conţinutul ideatic, de condiţia umană a scrierilor, de mesajul lor. Îmi mai place să-mi închipui că această disponibilitate câştigată în dauna strictei şi îngustei specializări îl va determina şi de acum

înainte să aprecieze cărţile serioase indiferent de pe ce meridiane provin, fără să-şi limiteze în chip păgubos gusturile la o singură arie a genului, iar interesul la simpla rezonanţă în ureche a vreunui nume cu accent anglo-american.

A restrânge înseamnă cel mai adesea a sărăci. Iată de ce colecţia „Andromeda” va căuta să evite degradarea imaginii genului prin astfel de orientări dăunătoare. Iar dacă îşi rezervă totuşi libertatea de a fi programatic nereceptivă la ceva anume, în politica aceasta redacţională nu intră deloc motivaţia unor criterii geografice, etnice, ori de exclusivistă „programare” generică sub imperativele efemere ale momentului. Atât pentru acceptare cât şi pentru refuz, criteriile guvernatoare sunt cele literar-estetice, reflectate direct în sfera valorii. În funcţie de ele vor intra în paginile seriei scrieri din toate punctele cardinale, autori merituoşi din Europa, ca şi de peste Ocean sau din Extremul Orient. Nu văd de ce am dispreţui experienţele în domeniu ale Vechiului Continent, în întreaga sa diversitate dată de faţetele naţionale, particulare ale SF-ului. În cultură, „puterile” sunt mai mari sau mai mici nu atât prin presiunea industriei care le serveşte, ci mai ales prin valoarea intrinsecă a operelor născute în sânul lor. Nu e cazul nici să ne circumscriem interesul lecturii la experimentele de ultimă clipă, uitând eventual că lucrări însemnate s-au scris, de fapt, pe parcursul întregului secol (şi nu numai). Dacă excludem ideea unui monopol pe considerente etnice al SF-ului, tot aşa e de refuzat şi părerea că el ar fi apanajul unei anumite generaţii, „ultima”, mereu alta în fond, întrucât oricând se va găsi o nouă generaţie care, din iluzia că şi-ar putea detrona în folos propriu înaintaşii, să-şi închipuie că face tabula rasa din tot ce s-a gândit şi s-a scris până la ivirea ei.

Iar acum, o lămurire vizând volumul de faţă. Pentru motive uşor de descifrat în prelungirea argumentaţiei de mai sus, am considerat că nu e greşit să deschidem colecţia „Andromeda” cu Herbert W. Franke, scriitor pe care opera sa îl plasează în vârful piramidei de autori germani consacraţi genului SF. El nu este de altfel la prima sa apariţie în româneşte: cu mulţi ani în urmă, Editura Univers i-a publicat traducerea romanului Reţeaua gândurilor şi, de fapt, nici romanul ales de noi nu este

necunoscut celor mai fideli amatori ai genului (l-au putut parcurge, iarăşi în urmă cu ani, în Almanahul Anticipaţia), „premiera” de astăzi ţinând exclusiv de domeniul editorial propriu-zis.

Pentru toată lumea, amintesc câteva date despre autor. S-a născut la Viena în 1927, însă de multă vreme trăieşte într-un pitoresc colţ al Bavariei, nu prea departe de München încât să piardă contactul cu civilizaţia secolului al XX-lea, dar destul de retras în natură pentru a şi-o putea imagina nestingherit, şi cu un firesc regret, pe cea a secolelor viitoare. Studiile sale de la Universitatea din Viena au un marcat fundament ştiinţific: chimie, fizică, psihologie şi filosofie, iar disertaţia susţinută tot acolo în 1950 tratează un subiect din fizică teoretică. Pregătirea aceasta de specialitate nu cred că l-ar fi trimis în mod obligatoriu spre science-fiction, dacă „microbul”, ca şi în cazul altora, n-ar fi fost inoculat de lecturile copilăriei, mai mult sau mai puţin întâmplătoare, dar cu un incontestabil caracter modelator. Primele povestiri şi le-a publicat încă în Austria fiind, însă cu adevărat l-a lansat abia Münchenul, prin Editura Goldmann, care îi tipăreşte mai întâi o culegere de povestiri, Cometa verde (1960), apoi o avalanşă de romane de succes: Reţeaua gândurilor şi Cuşca orhideelor (ambele în 1961), Capcana de sticlă şi Deşertul de oţel (ambele în 1962). După o atât de vijelioasă lansare, scrierile proprii se vor mai rări, numărând totuşi între ele un roman important (Zona zero, 1970) şi alte câteva mai recente (Moartea unui nemuritor, Transpluto, din nou apărute împreună, în 1982). Printre acestea, Franke avea să desfăşoare o prolifică activitate de antologator şi îngrijitor de colecţii, mai ales la editurile Goldmann şi Heyne. În paralel, s-a remarcat ca un dotat popularizator al ştiinţei şi – fapt remarcabil – ca un pionier al graficii pe calculator. În paranteză fie zis, în 1988, când am avut şansa să-i fac o vizită în splendid-modernizata sa casă ţărănească din Puppling, l-am găsit „pendulând” între două computere, dintre care unul cu un program extrem de sofisticat, adaptat nevoilor de performanţă ale unei asemenea arte moderne.

În SF, Herbert Franke se arată în mod constant interesat de perspectiva manipulării, sub diverse forme, a personalităţii

umane. Subiect cât se poate de modern şi el, de o actualitate dureroasă, aş adăuga. Iar cum manipularea, chimică sau doar psihologică, nu există numai ca experiment ştiinţific detaşat, ci, asemeni tuturor născocirilor minţii omeneşti, în strânsă relaţie cu interese foarte concrete, scenariile autorului tind să pună în evidenţă asemenea posibilităţi de dramatică deturnare a resurselor cercetării de vârf spre interese partizane. Ele pot fi interese de grup restrâns sau pot îmbrăca o haină politică mai largă, dar de regulă îşi însuşesc un caracter imoral, înstrăinate de orice act democratic şi îndreptate, în final, împotriva speciei însăşi. Omul-jucărie, omul-pion sacrificat pe altarul unor zei improvizaţi şi nedemni, acest personaj predilect al scrisului lui Franke străbate cu revolta sa adesea neputincioasă şi paginile romanului intitulat, nu întâmplător ori de dragul vreunei metafore convenţionale, Capcana de sticlă. Şi fără îndoială că tot neîntâmplător se încheie această dramă a manipulării şi a sacrificiului cu un mesaj de încredere şi speranţă, avertizând împotriva răului imens reprezentat de opresiune în lumea contemporană. „Fără libertate – conchide scriitorul german – nu există demnitate umană. Numai cei care ştiu ce este oprimarea şi ce reprezintă libertatea pot să se bucure de prezent şi să spere în viitor.”

Sunt fraze simple, aproape banale, aparent sentinţe de manual. Adevărul lor, însă, nu de puţine ori s-a văzut pus în pericol în împrejurări valabile pentru secolul nostru. Cu atât mai mult el riscă să fie ameninţat de împrejurările necunoscutului viitor. E un avertisment conţinut în miezul mesajului lui Herbert W. Franke, iar fabulaţia înscenată în recuzită SF nu face decât să ni-l formuleze într-o versiune mai impresionantă.

MIRCEA OPRITA

1

Un singur lucru era cu adevărat important, şi acesta fusese stabilit de multă vreme: maiorul trebuia să moară.

* * *

Locul pe care se afla cazarma avea forma unei suprafeţe pătrate perfect plane. Patru corpuri de clădiri formau cele patru laturi. Numai câteva dintre ele aveau ferestre: clădirile în care se aflau maşinile şi magaziile. Toate celelalte, a căror destinaţie era necunoscută, aveau ziduri oarbe către interiorul cazărmii.

Între aceste ziduri se aflau terenurile de exerciţii, pistele de antrenament, aleile, terenurile pietruite şi câteva barăci disparate, amplasate ici şi colo. Clădirile erau cenuşii, iar pământul – galben. Galbene erau şi uniformele, şi pielea bărbaţilor, şi cerul, un cer acoperit de ceţuri atârnând deasupra cazărmii. Cazarma forma o lume în sine, o lume galbenă şi cenuşie.

Batalionul se încolonase pe marele teren central de exerciţii. Era ora şase şi treizeci – ora apelului de dimineaţă. Trupa forma un singur bloc compact aşezat în faţa maiorului. În spate se aflau o mie de soldaţi încolonaţi în rânduri de câte zece. La distanţă de trei paşi în faţa lor erau cei o sută de caporali şi, la încă trei paşi în faţa acestora, cei zece sergenţi. Maiorul stătea la distanţă mare de ei, perfect drept, imens şi singur. Cuvintele lui bubuiau peste platou, amplificate de microfonul din gâtlej şi de megafonul portabil. El vorbea despre onoarea soldatului, despre disciplină şi despre respectul faţă de superiori. În fiecare zi spunea asemenea lucruri şi trupa asculta cu satisfacţie. Îşi alimenta cu ele credinţa, bucuria şi entuziasmul.

În ele găseau puterea de a înfrunta greutăţile serviciului. Şi tot din ele izvora curajul necesar pentru exerciţiile cu arma, pentru probele de cutezanţă. „... Onoarea este lucrul cel mai de preţ al soldatului. Acesta este gata întotdeauna să o apere şi să lupte pentru ea. El se pregăteşte permanent pentru a face faţă tuturor pericolelor care ameninţă s-o distrugă...”

După apel, fiecare se va dedica sarcinilor zilnice, exerciţii de

tragere, pregătire teoretică, sport, antrenamente şi în ei va răsuna mereu ecoul acestor cuvinte. Serviciul era greu, seara se prăbuşeau în paturi extenuaţi şi amorfi, dar chiar şi înainte să adoarmă amintirea acestor cuvinte îi făcea fericiţi.

„... Disciplina este piatra unghiulară a educaţiei soldatului. Fiecare este o verigă dintr-un lanţ imens sudat prin forţa disciplinei. Soldatul îndeplineşte ordinele superiorilor săi imediat şi fără ezitări...”

O mie o sută zece bărbaţi stăteau nemişcaţi sub cerul galben, atârnând greu deasupra lor, şi maiorul vorbea.

O mie o sută nouă dintre ei ardeau de dorinţa de a-şi demonstra sârguinţa în serviciu. Unul dintre ei se gândea cum l-ar putea ucide pe maior.

* * *

Abel era al şase sute cincizecilea din rândul al şaptelea, în timp ce părea că ascultă, impasibil, predica maiorului, ca toţi ceilalţi, elabora de fapt un plan foarte complicat. Trăise un timp imemorabil în cazarmă, fără ca mintea lui să aibă altceva de prelucrat decât textele cântecelor de luptă, regulile de curăţare a armamentului, legile de bază ale vieţii de soldat, predate în timpul orelor de pregătire teoretică. Acum avea senzaţia că gândirea lui devia din ce în ce mai mult de la cursul ei obişnuit şi se pierdea în spaţii infinite. Ceva care până acum fusese închis se eliberase brusc şi îi era imposibil să păstreze această forţă sub control. Totul se învârtea în jurul unui singur punct – moartea maiorului. Moartea acestuia era calculată ca o succesiune riguroasă de mutări de şah care se îndreptau spre matul inevitabil, sau ca un sistem de ecuaţii cu mai multe necunoscute, care dau de fiecare dată aceeaşi soluţie, indiferent de modalitatea de calcul.

Tensiunea din fiinţa lui Abel ceda puţin. Observă că maiorul îşi terminase discursul. Aproape un minut se păstră o tăcere adâncă. Apoi veni comanda finală: „Liber pentru împărţirea tabletelor”.

Ca în fiecare zi, sergenţii zvâcniră înainte ca un singur om, se întoarseră stânga împrejur şi transmiseră ordinul mai departe. Salva lor de cuvinte trecu peste capetele soldaţilor. Imobilitatea trupei se frânse brusc, după care urmă un moment de haos,

ghionturi şi îmbrânceli lipsite de sens, apoi un amestec de deplasări ordonate în pas alergător, în mijlocul cărora rămăsese nemişcat numai maiorul, cu picioarele uşor depărtate şi ochii aproape închişi, aparent uitat de toţi.

Pentru prima dată după o noapte nedormită şi prima oră de serviciu, gândurile lui Abel începură să se desfăşoare mai liniştite. Încă nu simţea nevoia să identifice cauze sau motivaţii, dar se miră de lipsa lui de interes faţă de ceea ce îi determinase schimbarea de atitudine. Această lipsă de interes o simţise dintotdeauna. Acum însă era conştient de resortul care declanşase acest proces, chiar dacă numai pentru faptul că juca un anumit rol în planul lui. Era punctul de legătură de unde spera să obţină ajutor, acea întâmplare nesemnificativă care se petrecuse cu o zi înainte în timp ce li se împărţeau tabletele.

Acum stăteau la fel ca ieri, încolonaţi pe grupe, în faţa ghişeelor magaziei de provizii. Se va întâmpla ceva asemănător cu ceea ce se petrecuse cu o zi înainte, numai că de data aceasta nu i se va mai întâmpla numai lui.

În zid se deschideau zece găuri rotunde din care ieşeau nişte jgheaburi scurte de tablă cu capetele în formă de cioc. Bărbaţii se aşezau unul după celălalt în faţa lor, puneau mâna stângă cu inelul de control de pe degetul mic pe plăcuţa de înregistrare şi, după un zornăit sec şi scurt, punga de plastic cu tablete le cădea în mâna dreaptă întinsă.

* * *

Abel stătea la rând şi aştepta. Pe ascuns îi cerceta pe cei doi de lângă el. Artur se afla în dreapta lui. Cu coada ochiului Abel observă numai bărbia scurtă şi linia aproape continuă formată de frunte şi de muchia nasului, care se întindea ca un acoperiş peste buze şi gură. Nici nu intră în discuţie, gândi el. Se întoarse spre stânga. Austin era cu un centimetru mai, mic decât el, iar pielea lui era de o nuanţă mai închisă decât a celuilalt. Primul lucru care îţi atrăgea atenţia pe faţa lui erau ochii negri şi strălucirea mată din adâncul lor. Dar aceşti ochi priveau imobili în gol.

Abel se decise pentru Austin. Atunci când grupa lor ajunse la rând şi Abel îşi primi punga de plastic, făcu aproape acelaşi lucru ca toţi ceilalţi. Ieşi din rând, rupse punga şi scoase

tabletele din ea. Acum se aflau toate în farfuria din mâna lui. Două mari şi albe, acoperite cu un strat de ceară, care le făcea să alunece mai repede pe gât, una mică maro, care avea un gust dulce, şi una neagră ca o bilă, de mărimea unei alice. Abel puse una din cele mari în gură şi înghiţi. O simţi cum aluneca prin esofag în stomac. După aceea, o înghiţi şi pe a doua, şi pe cea mică, maro. Brusc, îşi dădu seama că nu avea dinţi şi că nici camarazii lui nu aveau dinţi. Numai maiorul avea dinţi, care se vedeau strălucind când dădea ordine. Dar acest lucru nu avea acum nicio importanţă. Se întoarse, momentul era prielnic, toţi se ocupau de tabletele lor, caporalul privea în altă parte. Abel închise palma în care se mai afla bila neagră şi o introduse neobservat în buzunarul lateral al vestonului. Mai privi o dată în jurul său şi... Reuşită perfectă!

Lucrul cel mai greu urma de-abia acum. Îl urmări pe Austin, care tocmai se îndepărta de lângă ghişeu şi se ocupa de punga lui. Neobservat, Abel se aşeză lângă el. Austin tocmai înghiţise cele două tablete mari. Acum o luase pe cea neagră. Era evident că o păstra pe cea maro şi dulce ca să se poată bucura mai mult de gustul ei. Abel se întoarse brusc şi atinse cu cotul mâna lui Austin. Tabletele căzură pe jos. Abel o urmări pe cea neagră. Când aceasta se opri, puse piciorul pe ea. Apăsă piciorul cât putu de tare şi îl învârti puţin strivind-o, aşa cum striveşti o insectă supărătoare.

Austin se aplecă după bila maro şi o ridică.. Speriat, privea pata neagră rămasă pe piatră şi nu-şi putea desprinde privirea de ea. În mod mecanic introduse tableta în gură. În sfârşit, privi în direcţia lui Abel cu aceeaşi expresie de spaimă neputincioasă. Abel ridică din umeri şi îi întoarse spatele. Austin era obligat să raporteze acest incident, dar nu putea să o facă imediat, pentru că nu avea voie să vorbească. Niciunul dintre soldaţii obişnuiţi nu avea voie să vorbească acum. Singura posibilitate era ora unu şi zece în timpul apelului de prânz, dar Abel spera că această ocazie va rămâne nefolosită.

* * *

Între timp, Abel se putea ocupa de alte detalii ale planului său. Până acum fusese prins strâns, ca toţi ceilalţi, în chingile orarului de desfăşurare a serviciului. Îndeplinirea îndatoririlor

ce-i reveneau îi umpluse tot timpul şi se simţise bine sub învelişul protector al regulamentelor, ordinelor şi antrenamentului. Acesta îl apărase de orice influenţă exterioară perturbatoare care l-ar fi derutat şi i-ar fi fost deci dăunătoare. Acum însă descoperi surprins ce multe breşe existau în plasa aceasta protectoare. Se simţea ca şi cum pentru prima dată ar fi putut să vadă, să audă şi să simtă, ca şi cum tot ce i se întâmplase înainte ar fi fost un vis care amorţise o parte din el, o parte importantă, poate partea esenţială din fiinţa sa. Dar acum era treaz şi simţea ceva ce se năpustea de undeva asupra lui: sentimente, cunoştinţe, amintiri, toate palide şi imprecise. Ştia că aceste lucruri străine îl perturbau – dar nu, se lăsa în voia lor.

Compania lui mărşăluia pe aleile cenuşii de beton printre barăci. Bărbaţii se identificau total cu compania din care făceau parte. Loveau betonul cu cizmele şi mărşăluiau peste platourile de apel, peste curţile pietruite, peste terenurile de sport şi de antrenament. Cântau cântecele pe care le învăţaseră în orele de studiu, de la unsprezece la douăsprezece şi de la şaptesprezece la nouăsprezece. Cântau în ritmul braţelor care se balansau pe lângă corp şi al pasului de marş. Cântau cât de tare puteau textele pe care le învăţaseră pe dinafară fără a le înţelege sensul; texte care vorbeau despre disciplină, fidelitate, îndeplinirea datoriei. Despre viaţa de soldat.

Compania mărşăluia peste aleile cenuşii de beton, peste pământul galben-cenuşiu bătătorit şi Abel mărşăluia împreună cu ea. Melodia lui era aceeaşi cu a celorlalţi, numai cuvintele murmurate erau puţin altfel: „Maiorul – trebuie să moară. Maiorul – trebuie să moară“. Privi drept înainte în ceafa celui dinaintea sa, Artur 6/56, şi văzu mai mult decât de obicei:. Câmpul vederii sale era mai larg, colţurile ochilor săi erau curate, ochelarii invizibili şi opaci de cal păreau să fi dispărut, iar creierul său înregistra ritmul coloanei, cutele din uniformele bine întinse ale soldaţilor, care îşi schimbau direcţia intersectându-se la fiecare pas, dungile palide care apăreau din când în când între rândurile mărşăluitorilor, lumina cenuşie a cerului fără soare, apărând dincolo de marginea ascuţită a căştii sale.

El era o parte a acestui trup care mărşăluia, cânta, alerga, se răspândea în trăgători, se arunca la pământ, se regrupa, mărşăluia iar, alerga... Acum trăia această experienţă din punctul lui nou de vedere, din afară, şi totul părea să fie un film-şcoală interesant. Adevărata continuare a noii sale existenţe extrem de vii începu însă în timpul curăţatului armamentului, după tragerea de antrenament.

Primiseră pistoale de la magazia de armament şi acum le curăţau în dormitoare. Fiecare pistol se compunea din douăsprezece piese pe care le puteau demonta şi monta la loc cu ochii închişi. La sfârşitul jumătăţii de oră prevăzute pentru curăţatul armamentului, caporalul verifica dacă pistoalele fuseseră curăţate corespunzător şi unse cu pastă de bisulfit de molibden. După ce le verifica, le strângea din nou.

Abel avea nevoie de un pistol. Aceasta era partea cea mai complicată a planului său, dar găsise o soluţie. Inelul de control al lui Abel avea gravat numărul 7/56. Asta însemna că el era al şaptelea bărbat ca înălţime din grupa a cincizeci şi şasea şi trebuia să se aşeze întotdeauna pe al şaptelea loc când grupa lui, care era numeric egală cu ocupanţii unei camere, se încolona. Dacă caporalul începea apelul de la dreapta, şi întotdeauna proceda astfel, atunci Abel era al şaptelea din rând. După el mai urmau trei oameni. Caporalul verifica armele lor în două minute. Nu era prea puţin pentru planul lui Abel, pentru că avea nevoie de numai treizeci de secunde pentru a demonta şi monta pistolul la loc. Şi totuşi trebuia să găsească un mijloc pentru a distrage atenţia superiorului. Camaradul Allan, numărul 9/56, un tip obtuz, dar foarte îndemânatic, i se păru cel mai potrivit în acest scop.

Abel nu avea ceas şi nici în cameră nu exista ceva de acest gen. Deşteptarea, mersul la WC, începutul şi sfârşitul tuturor îndatoririlor de servici, precum şi stingerea, erau anunţate de sonerie. Un ceas central declanşa soneria prin telecomandă. De acest ceas atârnau şi miniamplificatoarele, pe care caporalii le purtau permanent fixate în ureche, astfel că semnalele şi comenzile transmise pe această cale nu puteau fi auzite de trupă. De aceea, Abel se grăbi să-şi termine treaba cu pistolul. Şterse cu degetele praful de pe talpa cizmelor sale şi unse cu el

interiorul ţevii şi încărcătorul. După aceea îl urmări pe caporal până-i observă clipitul brusc al pleoapelor, ceea ce însemna că fusese receptat semnalul pentru încheierea curăţării armamentului. Imediat îl auzi strigând:

— Atenţiune!

Majoritatea camarazilor terminaseră operaţia şi ştergeau arma pe dinafară. La comanda „atenţiune” fiecare trebuia să se întoarcă către caporal în poziţia de drepţi, cu picioarele întinse şi braţele strânse pe lângă corp. O secundă de zvâcniri de picioare şi de lovituri de cizme, apoi toţi încremeniră. Şi Abel.

— Prezentaţi armele la control!

Dar acea unică secundă îi fusese de ajuns – schimbase pistolul său cu pistolul lui Allan, care se (afla în spatele acestuia pe placa albă de plastic a mesei. Să sperăm că Allan a lucrat şi de această dată curat, gândi el.

Evident, caporalul trebuia să pedepsească de fiecare dată pe cel puţin unul dintre ei. Putea fi oricine, indiferent dacă pistolul era sau nu curat. Cu atât mai mult pe unul care într-adevăr nu curăţase pistolul cum trebuie.

Caporalul stătea în faţa lui Abel. Îi luă arma din mână şi o cercetă cu atenţie. Abel îşi auzea răsuflarea. Irisul alb-cenuşiu al ochilor fixa arma. Degetele treceau uşor peste ea şi apăsară trăgaciul. Scânteia electrică a aprinzătorului fâşâi. Caporalul îi dădu arma înapoi lui Abel. Abel trase neauzit aer în piept. Trebuia să aştepte până putea acţiona din nou.

Apoi veni rândul lui Allan.

— Ce ţi-ai închipuit?

Caporalul punea această întrebare cu o voce periculos de liniştită, Allan se holba la el neajutorat.

Caporalul se apropie de el.

— Nu auzi? Ce ţi-ai închipuit?

O mişcare bruscă către comutatorul laringofonului.

— De ce nu răspunzi, neruşinatule? Eşti surd, cumva?

Acum cuvintele bubuiau în încăpere.

— Un pas înainte, marş.

Allan sări din rând şi luă poziţia drepţi. Caporalul ţinea amplificatorul lângă urechea lui Allan.

— Acum mă auzi mai bine? Acum poţi răspunde?

— Am fost indisciplinat şi rog să fiu pedepsit, spuse Allan.

Încet, încet, caporalul se înfurie. Ridică din nou megafonul.

Toţi ştiau ce înseamnă asta. Era numai o simplă ceremonie, un preludiu al verdictului. Verdictul era dat deja.

— O oră în camera de muzică.

Pedepsitul reintră în rând. Fusese condamnat să petreacă ora de odihnă de la trei la patru în camera acustică a închisorii, care era folosită şi pentru educarea rezistenţei şi a stăpânirii de sine.

Sună soneria. Caporalul întrerupse inspecţia.

— Adunarea în faţa barăcii, marş!

Bărbaţii se năpustiră spre ieşire şi se încolonară afară.

— Pentru predarea armamentului, înainte marş!

Se opriră în faţa magaziei. Era necesar să aştepte. Două grupe ajunseseră înaintea lor şi urmau să predea armele. Fiecare soldat îşi preda arma caporalului, care o introducea în deschizătura zidului. Armele dispăreau una după cealaltă în sala de depozitare însoţite de ţăcănitul numărătorului.

— La dormitor, înainte, marş!

Mărşăluiră înapoi.

— În dormitor, marş! Pregătirea pentru antrenamentul sportiv.

Soldaţii se repeziră la dulapuri pentru a îmbrăca echipamentul sportiv. În timp ce se schimbau, Abel ascunse ceva sub salteaua din fibre de sticlă de pe patul său. Atunci când atenţia tuturor fusese concentrată asupra lui Allan, Abel demontase şi montase la loc pistolul în spatele acestuia. Unul dintre pistoalele care se aflau acum în magazie nu mai era întreg. Îi lipsea bateria şi sistemul de aprindere. Dar acest lucru nu putea fi constatat numai privind arma.

2

La început a fost ceaţa argintie. Numai ceaţă argintie lipsită de formă.

Câteva clipe mai târziu, făcu un asemenea efort că stratul subţire al conştiinţei pe care se sprijinise până atunci se rupse şi el căzu din nou în întunericul fără fund.

Mult timp rămase suspendat în golul imponderabil. După aceea, apăru din nou ceaţa. Şi din nou ceva din el se chinui să străpungă informul din jur.

Deodată, arabescurile întunecate şi cercurile albe pe fond de dreptunghiuri cenuşii dispărură, după aceea, ca şi cum o imagine proiectată ar fi fost în sfârşit reglată cum trebuie, totul reintră într-o ordine perfectă.

Privea într-un cerc de metal care fixa un geam mat. De la el pleca un braţ pe care era înfăşurat un fir alb de alimentare. În stânga lui se afla o ramă ca o cuvă cu deschizătura spre el – interiorul fiind străbătut în toate direcţiile de o mulţime de fire.

Era mai conştient de ce se afla în jurul său decât de sine însuşi. Acum de-abia apăru primul gând că persoana sa ar exista şi că se afla în faţa acestor lucruri, în faţa cercului metalic şi a ramei dreptunghiulare. Se repezi să se ridice, dar voinţa i se pierdu în neant. Încercă să-şi mişte capul. Nu simţea nicio opoziţie, dar nu se întâmpla nimic.

Îşi îndreptă ochii încet spre dreapta…

Acolo se mişca ceva…

În mijlocul unei încâlceli de ţevi argintii şi de bare atârna un balon roşu, rotund, care se umfla… şi se dezumfla…

Acest fenomen se desfăşura într-un ritm foarte regulat. Când se umfla, balonul devenea o sferă perfectă, iar când se dezumfla se formau falduri care se închideau ca un evantai. În acele momente se auzea, întotdeauna, un şuierat subţire.

Lângă acest obiect se afla un dispozitiv: un cilindru se deplasa încet în interiorul unei carcase de sticlă în sus şi în jos. Un lichid roşu curgea dintr-o ţeavă laterală în carcasă, iar cilindrul îl presa într-un vas închis, de forma unui castron, din care

spumegând şi clipocind se scurgea printr-un filtru.

Un laborator?

Existau manete, comutatoare, instrumente de măsură şi control, conductori, ţevi… Deci un laborator.

Cum ajunsese el aici? Ce căuta aici? Ce se întâmpla cu el?

Închise ochii şi vag începură să apară amintirile, dar nu-i ofereau nicio explicaţie. Trecutul începea să pătrundă ameninţător în turnul lui de tăcere şi apatie. Îl alungă. Orice gând îl obosea. Orice gând îi provoca dureri. Deci: să nu gândească nimic. Să se lase în voia stării plăcute în care se afla. Ţinea ochii închişi şi, între timp, începură să se trezească celelalte simţuri, care receptau ceea ce li se oferea în mod plăcut din afară: căldura mângâietoare, senzaţia de plutire pe care o simţea în tot trupul, un miros necunoscut, dar plăcut răspândit de cine ştie ce substanţe chimice aromate, un zumzet slab adormitor şi, din când în când, şuierăturile scurte ale balonului roşu. Ce poţi să-ţi doreşti mai mult? Din amintirile lui nu mai rămase decât un fel de poveste vagă despre o agitaţie stresantă, senzaţia subterană de spaimă, o urmărire permanentă; numai adierea unei umbre care reprezenta un motiv suficient pentru a se bucura din plin de situaţia lui de acum.

Lăsă frâu liber gândurilor. Graniţa dintre realitate şi fantezie era încă destul de ştearsă pentru ca gândurile să-i îndeplinească toate dorinţele, fabricându-i imagini plăcute şi lăsându-l să simtă ceea ce vroia, să trăiască ceea ce dorea să trăiască – aventuri dintr-o carte captivantă, nu destul de verosimile pentru a-l deprima şi nici atât de teatrale încât să-l plictisească. Faptele se învârteau în jurul personajelor şi al obiectelor, îl distrau, îi permiteau să savureze bucuria dinaintea atingerii ţelului propus, atunci când nu mai exista nicio îndoială că acesta va fi totuşi atins. Mai târziu, nişte voci încercară să pătrundă în lumea sa – una fermă, poruncitoare, şi una înceată, care ceda, dar el refuză să le audă şi amuţiră. Starea de semitrezire se transformă în somn şi plăsmuirile visului puseră stăpânire pe el.

3

Încet, încet se apropia timpul apelului de prânz. De la unsprezece la douăsprezece era ora pentru fortificarea fizică. Astăzi erau programate curse cu obstacole.

Toate cele zece companii se aflau pe pista terenului de sport, soldaţii mărşăluiau, alergau, se târau, se căţărau peste obstacole şi săreau peste gropi. Toţi purtau echipamentul complet: cizme grele, harnaşamentul de piese, genţi cu măşti de gaze, raniţe eu balast, căşti din oţel aliat cu platină şi iridiu. Caporalii stăteau în dreptul obstacolelor şi urmăreau totul cu carneţelele în mână. În centru se aflau sergenţii, mişcându-se încet în cerc pentru a ţine companiile respective sub observaţie. Păreau că le dirijează trăgând de sfori invizibile, dar nici măcar funia spânzurătorii nu ar fi putut menţine o legătură mai strânsă decât o făceau salvele de comenzi izbucnind din megafoane. Oricât de explozive ar fi fost iniţial, răcnetele se amestecau instantaneu într-un păcănit continuu filtrat de curentul uşor de aer care urca de la suprafaţa solului, completat de ecourile înăbuşite venind dinspre zidurile clădirilor. Din mijlocul acestei melodii gigantice, fiecare distingea numai vocea sergentului său răsunând ca bubuitul unei fanfare şi toţi reacţionau prompt şi sincron.

— Drepţi!

— Atenţiune!

— Culcat!

— Înainte, marş!

— Târâş!

— Stai!

— Înainte, marş!

— Înainte, marş!

Compania a cincea, din care făcea parte şi Abel, alerga cu măştile de gaze pe figură. Astfel, Abel avea ocazia să-l ţină sub observaţie pe Austin, care alerga în stânga lui, privind neobservat prin geamurile rotunde ale măştii. În fiecare pauză, cât de scurtă, dintre perioadele de concentrare maximă, privea

în stânga aşteptând cu înfrigurare cel mai mic semn care să indice succesul încercării sale şi prin aceasta să constituie un prim pas spre obţinerea unui tovarăş.

— Scoateţi măştile!

Alergând, începură să desprindă benzile de cauciuc, le scoaseră din clame, eliberară apoi benzile de contact de pe feţele transpirate, întoarseră măştile peste ventil şi introduseră ghemul de cauciuc în cutiile cilindrice.

— Caporali, preluaţi comanda!

* * *

Ora de fortificare fizică luase sfârşit. Companiile se împărţiră în rânduri de câte zece, care ieşiră de pe pistă şi se îndreptară către dormitoare. Lăsau urme de pământ, noroi şi apă în spatele lor. Tot ei aveau să le îndepărteze, seara, în timpul orei de curăţenie.

Abel obosise aşteptând. Austin se comporta ca întotdeauna. Ori era prea viclean ca să lase să se observe ceva, ori Abel se înşelase.

Cântând, mărşăluiau până când o comandă a caporalului avea să întrerupă brusc cântecul. După aceea, fiecare trebuia să se străduiască să ajungă cât mai repede în dormitor, să se dezbrace cât mai repede, cât mai repede…

— Fără cântec!

Începuse scurtul interludiu între ora de serviciu, care tocmai se terminase, şi cea care urma să înceapă.

— Unitate, stai!

Se opriră la patru metri de poartă.

— Rupeţi rândurile, marş!

Se năpustiră asupra dreptunghiului întunecat şi pătrunseră în hol. Caporalul îi urma nici foarte lent, nici foarte repede, dar în orice caz destul de încet pentru a-i lăsa nesupravegheaţi timp de opt secunde.

Abel îl apucă pe Austin de braţ şi-i spuse încet, clar ferm:

— Să nu iei pastila neagră. Înţelegi? Nu lua pastila neagră!

Austin îl privi lung, timp de un minut. Luminile din ochii lui se aprinseră brusc. După care şuieră:

— Ţine-ţi gura!

Spuse aceste cuvinte furios şi agresiv, dar Abel observă numai

că spunea ceva, fără a înţelege ce anume. Chiar dacă nu putea fi sigur că Austin nu-l va reclama, totuşi Abel era acum convins că nu se înşelase: pastila neagră era cea care provoca starea de continuă vegetare apatică în care îşi petreceau viaţa, euforia obtuză care făcea să li se pară serviciul o recompensă, comenzile – un izvor de bucurie, cazarma – o patrie, maiorul – un dumnezeu, nedreptatea – dreptate. Erau lipsiţi astfel şi de puterea şi de voinţa de a lua decizii. Tableta neagră era un preparat chimic care învenina creierul sau paraliza glandele cu secreţie internă, perturba echilibrul hormonal sau bloca traseele nervoase. Substanţele nocive erau introduse în corpul lor o dată cu cele nutritive. Pastila neagră purta vina că erau soldaţi.

Apelul de prânz veni şi se duse. Austin nu spuse nimic. În timpul zilei, Abel nu avu ocazia să-i vorbească, spera s-o poată face noaptea. La ora şaisprezece şi patruzeci şi cinci, în timpul celei de-a doua administrări de pastile din timpul zilei, Abel observă cum Austin ducea pastila neagră la gură şi se făcea că o înghite. Apoi cum o ascunde în buzunar. Era mai puţin periculos decât să o lase să cadă.

Trecură şi cele două ore de curs, curăţenia dormitoarelor şi baia de seară. Se făcu ora douăzeci şi douăzeci şi urmă stingerea. La ora douăzeci şi treizeci se stinse lumina. Respiraţia regulată a unora părea să indice că adormiseră deja, deşi caporalul nu venise încă pentru a efectua inspecţia de seară. Abel nu simţea nicio oboseală. Stătea întins, nemişcat, sub pătura cenuşie şi aspră, aşteptând înfrigurat venirea caporalului pentru spectacolul de noapte bună.

Caporalul nu se lăsă aşteptat prea mult. Lumina se aprinse şi bărbaţii din paturi îi auziră paşii. Auziră cum aşeza scăunelele ici şi colo, cum deschidea câte un dulap şi scotea câte o cizmă de sub paturi. Verifica banda pentru transpiraţie a căştii lui Albert şi perna lui Abraham. Atmosfera din cameră devenea tot mai încărcată. Caporalul avea astăzi timp…

De data aceasta a fost rândul lui Anton. El a trebuit să-şi prezinte picioarele şi unghiile, care erau cam murdare.

— Afară din pat, porcule!

Anton sări din pat şi luă poziţia de drepţi. Caporalul îl privea fix.

— Eşti obosit, nu-i aşa? înapoi în pat!
— Afară!
— Înăuntru!
— Afară!
— Înăuntru!
— Hopa, nu merge? Te învăţ eu să meargă! Toată lumea afară din paturi, marş! Aveţi nevoie de o înviorare, în curte, adunarea, marş!
Afară domnea un întuneric adânc. Ardeau doar câteva lămpi aflate la mare distanţă unele de altele. Cerul era cenuşiu spre negru, cu o nuanţă de galben de sulfat.
— În linie, adunarea, repede!
Era rece. În picioarele goale şi îmbrăcaţi cu pijamalele lor subţiri, le era greu să stea drepţi şi să nu tremure de frig.
— Direcţia baie, înainte, marş!
Rândul de umbre se mişca încet şi fantomatic către baraca lungă cu duşuri, robinete, furtunuri şi găleţi.
— Sub duşuri, înainte, marş!
Caporalul deschise el însuşi robinetul. La această oră încălzirea era de mult oprită.
— Unul pentru toţi, toţi pentru unul!
Apa se scurgea de pe capetele rase pe frunte, ceafă şi tâmple, intra şi sub haine, se întindea ca şi cum ar fi fost din cauciuc pe pielea îngheţată de pe spate, piept şi burtă, curgea de-a lungul pulpelor şi apoi pe jos.
Băltoacele din jurul picioarelor erau din ce în ce mai mari.
— Un cântec!
Cântară un cântec despre onoare, fidelitate şi disciplină.
— Un alt cântec!
Cântară, tremurând de frig, un alt cântec despre onoare, fidelitate şi credinţă nestrămutată.
— Sunteţi curaţi?
— Da, domnule caporal!
— Rupeţi rândurile, în paturi, marş!
Alergară: peste dalele de piatră şi peste pământul gol, biciuiţi de frigul aspru. Împiedicându-se unii de alţii, se îmbulziră în dormitor. Săriră în paturi, aşa uzi cum erau, şi traseră păturile până la ochi. Lumina mai ardea încă. Paşii caporalului se auzeau

înăbuşit.

— Printre noi se află un porc care nu-şi spală copitele şi pe care nu-l interesează că tot dormitorul trebuie să plătească pentru asta. Începu să urle.

— Trebuie să aveţi voi înşivă grijă să nu se mai întâmple aşa ceva. Sper că ştiţi ce aveţi de făcut! Noapte bună!

— Noapte bună, domnule caporal!

Uşa se închise şi lumina se stinse. Timp de o clipă nu se auzi nimic. După care începu o mişcare şi un tropăit, lovituri de picioare şi trupuri târâte prin dormitor, lovituri de pumni, icnete, oftaturi, gâfâieli, suspinuri şi horcăituri. Îşi consumară cu furie energia până când nu mai avură în ce lovi.

Totul se linişti.

Începuse repausul nocturn.

4

Visul nu fusese cu siguranţă la fel de plăcut ca vegetarea în starea de semitrezire, dar nu-şi putea aminti un amănunt. Deschise ochii şi îi închise imediat – soarele incandescent îl orbea. Încercă să-şi pună muşchii în mişcare, dar rezultatul nu era deloc promiţător. Degetele de la mâini şi de la picioare erau singurele care îl ascultau. Şi ochii.

Respira? Nu simţea nimic de acest fel. Pieptul lui părea împietrit. Şi totuşi nu se sufoca. Era o stare inexplicabilă.

Mişcă degetele de la mâini şi de la picioare, le îndoi şi apoi le întinse la loc. La început nu reuşea decât milimetru cu milimetru. Ajunse însă, încet, încet să le stăpânească. Încerca să-şi dea seama în ce poziţie se afla... Părea să stea întins. Nu-şi simţea trupul, dar picioarele erau întinse. Şi braţele le simţea întinse, departe de corp, parcă ar fi fost crucificat.

Continuă jocul cu degetele de la mâini şi de la picioare şi în sfârşit vârful mijlociului drept se lovi de un obstacol, atinse ceva. Îşi dădu mai mult silinţa, îndoind şi îndreptând degetele, şi dintr-o dată simţi că şi arătătorul şi inelarul drept atingeau ceva tare, care se afla însă mai departe decât obstacolul de care se lovise mijlociul. Şi acest obiect era tare, dar cedă... Ceva scârţâi încet.

— V-aţi trezit, spuse o voce, a durat foarte mult.

„Să vorbesc, îşi aduse aminte, pot oare să vorbesc?”

— Staţi liniştit. Totul va fi în ordine.

Vocea era caldă şi plăcută.

— Cu fiecare nouă zi vă veţi simţi mai bine. Doctorul va veni imediat să vă vadă!

Era într-un spital. Acum ştia unde se află. Un spital? Era bolnav, sau rănit? Ce se întâmplase cu el?

— Încercaţi să nu vorbiţi! Totul va veni de la sine. Nu trebuie să spuneţi nimic. Închideţi ochii, dacă mă înţelegeţi!

Închise ochii. Înţelesese.

— Vă simţiţi bine? Aveţi nevoie de ceva? Aveţi dureri?

Nu avea dureri.

— Nici nu puteţi avea dureri, spuse vocea. Doctorul Myer se ocupă de asta.

După o scurtă pauză continuă.

— Eu sunt sora Christine. Toată lumea îmi spune Chris. Dacă mai aveţi nevoie de ceva apăsaţi din nou butonul. Eu sunt aici numai pentru dumneavoastră.

O clipă apăru o faţă în câmpul lui vizual. Ochi căprui, o piele sănătoasă, puţin bronzată, strălucind uşor rozaliu pe obraji, o gură feminină, părul blond ondulat ieşind de sub bonetă. Faţa dispăru. Se auzi un fâşâit uşor. Tăcere – un zumzet uşor şi aceleaşi fluierături regulate.

Chris. Ea era numai pentru el aici. Acum simţea din nou foarte intens mulţumirea pe care i-o inducea mediul înconjurător.

Era bolnav. Mă rog – asta era, nu putea face nimic. Se va însănătoşi. Nu-şi dorise să se îmbolnăvească, dar dacă ar fi ştiut cum va fi şi-ar fi dorit-o. De-abia acum putea înţelege bărbaţii care inspirau voit o gură de aer radioactiv sau îşi ungeau pielea cu fosfor şi îi dădeau foc. Dar ceea ce văzuse şi auzise până acum despre spitale nu avea nicio legătură cu ceea ce trăia acum. Sigur, dacă ar fi om de stat sau general ar fi altceva! Dar el era numai locotenent – un locotenent în rezervă – şi nu reprezenta niciun fel de valoare deosebită. În aceste timpuri, în care mureau mii de oameni în câteva secunde, sfârtecaţi, pulverizaţi sau arşi, unul singur nu mai avea nicio importanţă. Trebuie să se fi întâmplat ceva ieşit din comun în timp ce zăcea fără cunoştinţă. Dar nu putea fi ceva rău dacă el, un om fără importanţă, era tratat cu atâta atenţie.

Se gândea la Chris. Câteva cuvinte prietenoase. O fată drăguţă. Era frumos să ai pe cineva în preajmă. Avea mulţi cunoscuţi şi câţiva prieteni, dar nimeni nu-i era în aceste momente mai apropiat decât Chris. Încercă să-şi imagineze cum arăta Chris, cum se mişca. Îşi imagina cum stătea de vorbă cu ea. Dorinţa de a putea vorbi se înteţi. Era foarte obosit şi trebuia să doarmă. Simţea cum îl doboară oboseala, dar înainte să adoarmă se hotărî să înveţe din nou să vorbească…

* * *

Probabil că zăcuse treaz un timp destul de lung când, amintindu-şi brusc ce i se întâmplase, îşi dădu din nou seama

unde era. Apoi îşi reaminti că din cauza sorei voia să poată vorbi din nou. Dorinţa lui deveni din ce în ce mai puternică pe măsură ce putea să-şi mişte buzele şi limba. Dar din gura lui nu ieşea niciun sunet. Îi lipsea ceva şi începu să analizeze ceea ce se numeşte atât de simplu: „a vorbi“, până când concentrându-se asupra fiecărui element în parte, descoperi că îi lipsea aerul. Nu avea aer pe care să-l treacă peste corzile vocale pentru a produce vibraţii în cavitatea bucală. Nu putea nici inspira, nici expira. Era capabil să-şi deschidă nările, clar nu-şi putea umfla plămânii. Ceva nu era încă în ordine în el.

Se gândea la toate astea şi exersa mişcările gurii. Poruncea „a“ şi buzele lui se deschideau formând un cerc, poruncea „e“ şi buzele se strângeau puţin în timp ce limba se ridica spre ele… Trecu mai întâi toate vocalele în revistă, apoi consoanele. Atunci când va descoperi ceea ce trebuia să facă pentru a trage aer în piept, avea să vorbească imediat. Nu-i era teamă pentru că nu i se putuse întâmpla nimic rău, altfel nu ar fi fost repartizat printre cei care meritau să fie trataţi. Probabil că avea o uşoară paralizie, care avea să dispară curând…

Exersă în continuare şi ajunse la concluzia că fiecare literă necesita o anumită poziţie a gurii şi a limbii. Era ca un alfabet codificat. Oare putea fi înţeles? Sigur că putea fi înţeles, cum de nu-şi dăduse seama mai devreme! Încercă precipitat să găsească butonul cu degetele.

— Ceva nu e în ordine? întrebă Chris şi faţa ei se aplecă spre el. Buzele lui luară forma unor cuvinte.

— Mă înţelegi?

Ochii ei îl priviră îngrijoraţi.

— Nu încercaţi să vorbiţi, încă nu merge, spuse ea.

El gândi: nu vreau să vorbesc, nu vreau să vorbesc normal, dar ea trebuie să mă înţeleagă şi aşa. Începu din nou:

— Mă înţelegi?

Îngrijorarea din ochii ei dispăru rapid. În privire nu-i mai rămăsese decât o atenţie trează, îi urmărea atentă mişcările buzelor. După aceea, spuse:

— Da, pot înţelege. Pot citi.

O clipă el închise ochii mulţumit. Apoi întrebă în modul lui tăcut.

— Unde sunt? Ce s-a întâmplat?

Ea înţelese imediat.

— Vă voi povesti totul amănunţit, răspunse ea. Dar trebuie să mai aveţi puţină răbdare. Vă oboseşte prea tare. Vă promit că vă voi povesti totul. Se opri pentru o clipă, privirea îi trecu dincolo de el, ca şi cum ar fi avut nevoie de întreaga putere de concentrare pentru a elimina ceva din propriile ei gânduri. „Acum trebuie să fiţi foarte liniştit".

Acum simţea cât de obosit era de fapt. Cu ultimele forţe formă cuvintele:

— Vă rog să mai rămâneţi cu mine!

— Mai rămân, promise ea. Faţa îi dispăru din câmpul lui vizual. Nu îşi putea da seama dacă asta se datora faptului că i se închiseseră ochii.

— Mă aşez aici, spuse fata. Rămân aici până când veţi dormi adânc.

Chris nu mai era lângă el când se trezi. Nu ştia cât dormise, dar se simţi mult mai întremat şi asta îi făcu plăcere. Ar fi vrut să apese imediat pe buton, dar se stăpâni. În schimb, încercă să vadă dacă făcuse progrese în stăpânirea propriului corp. Acum îşi putea mişca fără probleme degetele de la mâini şi de la picioare, iar muşchii cefei tresăreau când încerca să-i încordeze. Controlul acestor muşchi l-ar fi ajutat să vadă ceva mai mult din camera de spital în care se afla. Nici măcar nu ştia de unde venea lumina, de la un geam sau de la o lampă. După ce încercase fără rezultat să-şi ridice capul, reuşi în mod neaşteptat altceva – la care nici nu se gândise –, să-l întoarcă; întâi într-o parte, la stânga; aici se aflau o serie de aparate cubice şi cilindrice din care ieşeau sârme, conductori şi furtunuri, care veneau spre el. Nu-şi putea da seama unde intrau în corpul lui, pentru că unghiul de vizibilitate era prea mic. După câteva minute, îşi întoarse capul în partea cealaltă, spre dreapta. Văzu un fel de tablou de comandă aşezat oblic faţă de el. Pe tablou erau diferite cadrane, pe care se succedau cifre, câteodată câte una, alteori mai multe într-un timp foarte scurt, iar pe câteva ecrane luminate, mici şi circulare, se vedeau trecând rapid fulgere incandescente în formă de valuri. Şi de aici porneau câteva cabluri spre el.

* * *

Se auzi un zgomot hârâitor: în fundal se deschise o uşă.

Intră Chris, pe care o putea vedea acum în întregime; numai picioarele de la genunchi în jos rămâneau ascunse. Ceea ce putea vedea corespundea întru totul aşteptărilor sale. Chris era o fată tânără, bine făcută, plină de viaţă, cu mişcări elastice. Nu era o frumuseţe, dar era exact înfăţişarea pe care şi-ar dori-o cineva pentru o soră de spital.

— Puteţi deja râde, spuse ea, îi luă capul în mâini şi îl îndreptă încet cu faţa înainte. Trebuie să vă pregătim rapid pentru că şeful va veni imediat.

Chris începu să facă ceva în jurul lui, nu putea vedea exact ce. Deocamdată era prea obosit pentru a întoarce din nou capul într-o parte. Din acest motiv se mulţumi să urmărească ceea ce se întâmpla în câmpul lui vizual. Mâinile fetei ţineau o sticluţă; o bucată de vată, din care curgeau picături, atârna într-un fel de cleşte; picăturile se adunau într-un vas; două mâini îşi puseră mănuşi de cauciuc, dintr-un tub ieşi puţină pastă, un şpaclu curăţă pasta şi o întinse pe un obiect care semăna cu o lingură. După aceea nu mai văzu nimic pentru un timp, numai la picioare simţea din când în când câte o mişcare uşoară. Din când în când se auzea un clinchet slab de sticlă.

Ar fi vrut să aibă o oglindă. Cum mai arăta faţa lui? Cum oare îi mai arăta trupul? Era ciopârţit mai tare decât prevedeau instrucţiunile în legătură cu cazurile tratabile?

În ultimele zile de război, cu nenumăraţi răniţi, se obişnuise repede cu categoria Δ, a celor „ce pot fi vindecaţi cu mijloacele existente pe câmpul de luptă“. Dacă ar fi fost însă numai atât, atunci ar fi trebuit să fie de mult restabilit…

Privirea i se fixase pe părţile din metal strălucitor ale tavanului şi numai după ce observă în ele o mişcare a sorei îşi dădu seama ce posibilităţi îi oferă acestea. Erau oglinzi, chiar dacă erau curbate şi deformatoare, totuşi redau ceva din ceea ce se afla sub ele. Căută cea mai mare şi mai şlefuită suprafaţă de metal şi îşi opri privirea asupra unui soi de mâner aflat în mijlocul obiectului rotund de deasupra feţei sale, care părea să fie o lampă. Cu mult efort încercă să disocieze spaţiile de lumină şi de umbră care se reflectau în argintiul strălucitor şi să

descopere, să recunoască în cadrul lor ce era aparat, ce era cameră şi ce era el. Era o imagine minusculă şi foarte deformată. Tot ceea ce putea vedea şi înţelege erau capul şi braţele lui, într-adevăr întinse lateral, aşa cum simţise mai devreme. Restul trupului său era ascuns sub o carcasă de sticlă, din care ieşeau multe cabluri, ducând către aparatele din stânga lui. Sub sticlă însă nu putea să vadă din cauza umbrei.

Ar fi vrut să întrebe: „Ce se întâmplă cu mine?“, dar nu reuşi să scoată niciun sunet.

Îşi aminti că nu putea vorbi. Formă cuvinte din buze: „Ce se întâmplă cu mine?“, dar fata nu auzea aceste întrebări tăcute.

— Ce se întâmplă cu mine?

Silabisea din nou, dar fără succes. Îşi încordă toate puterile şi îşi aruncă capul cu o singură mişcare spre dreapta, dar sora se afla probabil la picioarele lui, n-o putea vedea şi nici ea pe el. Privirea întâlni unul din ecranele luminoase de pe tablou. Se uită, fără să înţeleagă, cum puncte mici, luminoase ca artificiile, zburau în sus, unde se opreau un moment şi apoi se stingeau treptat colorându-se într-un verde intens. Închise ochii.

— Soră, pacientul este neliniştit spuse o voce de bărbat.

Cu mare greutate deschise pleoapele şi văzu în faţa ochilor o mână şi un arătător întins în direcţia ecranului pe care se agitau scânteile.

Apoi auzi vocea lui Chris:

— Totul este normal, domnule medic şef.

Acum îl vedea pe bărbatul care vorbise. Purta un halat alb de medic, era înalt şi stătea foarte drept. Faţa îi era severă şi nu mai era tânăr, dar pe trăsături se putea citi clar bunăvoinţa când se apleca pentru a-şi cerceta pacientul.

— Arăţi foarte bine, Phil Abelsen, spuse el. Să nu ai nicio grijă, te vom coase la loc. Cum te simţi, prietene? Întorcându-se către soră, întrebă: A reacţionat deja la cuvinte?

— A făcut mişcări de vorbire din buze. Am putut citi din ele ce voia să spună.

Mâna doctorului Myer apăru în faţa ochiului drept al lui Phil şi îi deschise pleoapele. Apoi se aprinse o lanternă care îl orbi, dar degetele doctorului nu-i lăsară pleoapele să se închidă.

— Reacţia pupilei s-a intensificat puternic, spuse medicul.

Putem să renunţăm treptat la Tetralină.

Se întoarse din nou spre tabloul de comandă.

— Merge foarte bine, băiete, spuse el. Ne-am dat mare silinţă cu dumneata. Ar fi trebuit să vezi cum arătai când te-am cules eu.

— Domnule medic şef, spuse sora, eu nu i-am spus încă nimic pacientului. Ar putea avea un şoc…

— Să nu fim chiar aşa de sensibili, domnişoară, spuse medicul şi se uită la fată într-un mod oarecum vulgar, care-l făcu pe Phil să simtă imediat un fel de repulsie.

— După luptă arătai ca o vită măcelărită, continuă medicul. Probabil că proiectilul te-a lovit chiar în piept, pentru că nu mai rămăsese mult din partea asta de trup, numai capul mai era atârnat de şira spinării. Am cusut deja mulţi oameni la loc, dar tu eşti opera mea de artă. Inima dispăruse, pur şi simplu nu era de găsit, plămânii erau sfârtecaţi şi să nu mai vorbim despre esofag, diafragmă, stomac şi alte câteva lucruri folositoare. Stors de sânge şi de vlagă ca o lămâie. Ce mai rămăsese din piele era ruptă, zgâriată, arsă sau îngheţată. Dar să nu-ţi fie teamă. Am reuşit să te scot din pericol de mult timp. Ceea ce mai lipseşte sunt lucruri de rutină. Mă vezi? M-ai înţeles?

Phil dădu din cap aprobator.

— Bine, spuse medicul, încet, încet te voi aduce din nou în formă. Vrei să-ţi vezi trupul?

Nu aşteptă răspunsul. Cu stânga ridică capul pacientului, în timp ce cu dreapta îşi sublinia explicaţiile. În spate, Phil văzu fata aşteptând. În faţa lui se afla capacul de sticlă care-i acoperea trupul. Acoperea de fapt un fel de vană plină cu un lichid, închis la culoare. În acest lichid zăcea el însuşi, adică corpul său.

— Toate arterele şi venele importante le-am cuplat la inima artificială. O vezi, asta este, pompa asta. Arătă cilindrul care urca şi cobora ritmic. Şi funcţiile plămânului au fost preluate de către un aparat electric de pompare. Este aparatul acesta, de aici. Mica buclă circulatoare care pleacă din atriul drept în plămân şi de aici în atriul stâng este realizată, bineînţeles, în afara trupului. Tot ceea ce vezi aici – şi medicul arătă spre rezervoarele din stânga lui Phil şi spre tabloul de comandă din

dreapta – îţi aparţine acum ţie, este o parte din corpul tău. Printre altele, pot să-ţi spun că funcţionează mai precis decât materialul organic.

Râse încet şi continuă:

— Aş putea să te las să atârni toată viaţa de această maşinărie. Dar ştiu bine că această perspectivă nu este îmbucurătoare. Nu trebuie să-ţi faci griji. Există destule organe conservate, războiul a avut grijă de asta. În zilele următoare îţi vom transplanta un set complet. O inimă puternică, probabil una chiar mai bună decât cea pe care ai avut-o. Şi un plămân bun. L-am căutat astăzi, acum s-a dezgheţat deja şi se află într-o soluţie hrănitoare. Cu o oră în urmă am pus inima să bată puţin pentru a o verifica. Este un lucru foarte impresionant – luni sau poate ani de zile a fost moartă şi acum ajunge să-i trimiţi un impuls electric şi este din nou vie.

Lăsă capul bolnavului să cadă din nou pe pernă. Phil închisese ochii.

— Eşti un bărbat puternic, Abelsen, şi cred că poţi să suporţi o lovitură, spuse medicul. Eu sunt pentru sinceritate şi adevăr şi din acest motiv nu ţi-am ascuns nimic. Medicul modern pare a fi pentru pacient adesea un inginer care de dragul progresului experimentează permanent cu materialul care îi este pus la dispoziţie şi se lasă ispitit de ambiţia oarbă de a ţine în viaţă prin tot felul de trucuri oameni din ce în ce mai bolnavi şi mai incapabili să funcţioneze corect, indiferent dacă viaţa pe care le-o oferă merită să fie trăită sau nu. Pe mine mă interesează omul în forma sa naturală şi folosind libertatea de mişcare, care îi este caracteristică. Eu sunt preocupat de menţinerea a ceea ce este mai înalt şi mai valoros în speţa umană. Îţi spun deschis că nu te-aş fi tratat, dacă nu aş fi ştiut că te pot reface complet.

Întoarse puţin capul pentru a manevra un buton de reglaj, urmărind în acelaşi timp un indicator.

— Am avut grijă să te simţi bine. Dispunem de substanţe chimice cu care putem dirija aproape după placul nostru toate impresiile, sentimentele, fie ele fizice sau emoţionale. Nu trebuie deci să-ţi fie frică, nu vei simţi nici spaimă, nici durere. Şi îţi mai promit încă o dată: vei redeveni un membru deplin al comunităţii umane.

5

Abel nu ştia cât era de târziu, dar durase mult. Spera ca de această dată alarma de noapte să nu vină prea repede. El dormea în patul cel mai de sus dintre cele trei suprapuse şi era greu de văzut de jos chiar dacă întâmplător s-ar fi aprins lumina. Nu era recomandabil să părăseşti patul fără un motiv serios, dar începu totuşi să îndepărteze salteaua de perete, salteaua din fibre de sticlă, în care făcuse o gaură unde îşi ţinea părţi din pistol. Împinse şi apăsă până când realiză un fel de umflătură, un spaţiu gol care forma un fel de canal de-a lungul zidului până la patul din mijloc. În acest pat dormea Austin.

Cu mişcări scurte şi bruşte făcute la intervale mari, în care asculta cu atenţie dacă nu fusese descoperit, se împinse până când urechea lui ajunse lângă spaţiul gol de lângă zid. Mult timp rămase aşa şi ascultă. Ochii lui larg deschişi priveau în gol. În jur domnea întunericul fără viaţă al nopţii, o lumină palidă se prelingea ca ceaţa pe lângă geamuri, umbrele atârnau ca nişte draperii cenuşii deasupra paturilor. Formele neclare ale corpurilor întinse sau ghemuite umflau păturile. Respiraţiile se auzeau ca nişte ventile de pompă care se închid şi se deschid succesiv. Şi Austin respira liniştit, dar după un timp se întoarse în pat.

— Hei, Austin! Abel şopti cuvintele în spaţiul gol. Austin, mă auzi? Jos, respiraţia deveni mai uşoară şi apoi se opri. Austin, răspunde odată!

Abel auzi un hârşâit uşor, după care răsună brusc, îngrozitor de tare vocea lui Austin:

— Ce s-a întâmplat? Austin se ridicase în pat, iar capul lui se afla direct sub canalul de legătură.

Abel se retrase şi privi cu atenţie împrejur.

De-abia după aceea răspunse:

— Trebuie să vorbesc cu tine!

— Lasă-mă în pace!

Dedesubt se auzi un scârţâit. Foşni pătura. Abel spuse:

— Nu fă pe prostul! Dacă acum e din nou o urmă de judecată

în ţeasta ta, mie mi-o datorezi. Auzi? Suntem singurii cu mintea clară din grajdul ăsta de boi. Trebuie să ne aliem!

Tăcu câteva secunde. Jos nu se mişca nimic. Atunci începu să vorbească din nou în întunericul de nepătruns.

— Fii atent, eu am deja un plan. Nu e simplu, dar e posibil. Înţelegi? Este posibil! Va trebui să moară! Dacă tu mă... Se auzi un zgomot înfundat. Austin se ridicase brusc în pat. Gura lui era din nou la deschizătură.

— Cine va muri?

— Maiorul, bineînţeles, cine altul? Abel nu putea înţelege cum de nu pricepea celălalt despre ce este vorba. Maiorul, evident!

— Eşti nebun, spuse Austin.

— Fii atent! spuse Abel. Este într-adevăr posibil. Crede-mă. M-am gândit. O s-o fac cu un pistol. Ştiu deja şi cum voi face rost de un pistol. Piesă cu piesă. Din toate piesele voi face la sfârşit pistolul.

— Eşti nebun! spuse Austin.

— Pst!

În patul de alături unul din cei adormiţi se întoarse cu un oftat pe partea cealaltă. Abel şi Austin rămaseră încremeniţi... După aceea sunetele din celălalt pat se pierdură într-un sforăit zgomotos.

— M-am gândit la tot, şopti Abel. Nu se poate întâmpla nimic. De muniţie voi face rost în timpul exerciţiilor de tragere.

— De ce vrei să-l omori?

— De ce? repetă Abel ezitând. De ce? Ce întrebare ciudată. Totul era de la sine înţeles. Şi acum venea unul şi punea întrebarea asta. De ce? Trebuie să moară şi eu îl voi omorî, spuse el fără convingere.

— Omule, rişti totul pentru asta, spuse Austin. Ce ne pasă de maior? Dacă moare sau trăieşte, mie îmi este indiferent.

— Ce risc? întrebă Abel.

— Libertatea noastră, ce altceva? Noi trebuie să scăpăm de aici. Cum vrei să scapi dacă faci atâta scandal?

— Să scap? Eu nu vreau să scap. Eu vreau să-l omor pe maior! Eu trebuie să-l omor pe maior! Eu îl voi omorî pe maior!

— Şi ce se va întâmpla după aceea?

Abel era surprins. Ce va fi după aceea? Nu îşi pusese încă

această întrebare. Erau prea multe de făcut până atunci.

— Ascultă, spuse el, poţi să faci ce vrei, eu te voi ajuta, dar înainte de asta trebuie să mă ajuţi tu pe mine. Gândurile lui se întoarseră la problemele iniţiale. Fii atent, vreau să fac rost de un pistol, unele piese le pot obţine fără ca să se bage de seamă, după aceea însă trebuie… noaptea…

— Fabulezi, îl întrerupse Austin. Fă ce vrei cu pistolul tău, dar fără mine. Eu vreau să ies de aici. Vreau afară, înţelegi?

— Ce vrei să faci afară? întrebă Abel.

— Afară… păi omule… ce întrebare. Să vezi. Austin se opri.

— Ce este afară, Austin?

Austin începu din nou.

— Afară nu este cazarmă, nu există platou de exerciţii, nu există superiori, nu există uniforme…

Tăcu.

— Ei, ce este afară?

— Foarte simplu: lume normală, viaţă normală… Pur şi simplu, libertatea!

— Vorbe, şopti Abel.

În mintea lui se aprinse o luminiţă, care însă se stinse fără a-i redeştepta amintiri.

— Ce crezi tu că este afară? întrebă Austin. Şi continuă ceva mai tare. Trebuie să fie ceva şi afară!

— Linişte! şuieră Abel. Muşchii antebraţului pe care se sprijinea începură să-l doară şi îşi schimbă cu grijă poziţia jumătate culcat, jumătate ghemuit.

— De ce trebuie să fie ceva afară? întrebă el. Eu cred că afară nu e nimic! Lumea e limitată. Pentru fiecare om lumea e limitată. Există o limită pe care nu o poate depăşi. Noi nu putem ieşi din cazarmă. Asta e. Trebuie să-ţi cauţi ţelurile lumii tale. Şi eu asta fac. Maiorul…

Austin îngenunche pe pat şi îşi lipi gura de marginea saltelei.

— Ceea ce spui acum nu este găselniţa ta! Acest lucru trebuie să vină din altă parte. Abel, încearcă să-ţi aminteşti ce a fost înainte de cazarmă. Ce a fost mai înainte?

Din nou pâlpâi lumina în mintea lui Abel. Imagini fulgerară şi dispărură înainte să le poată reţine. Încercă să se concentreze, fără să ştie ce lucra în el, pentru a reuşi să scoată la suprafaţă

ceva care zăcea ascuns undeva în străfundul fiinţei sale. Transpiraţia îi curgea de pe frunte.

— Ceva… Da… este posibil. Vorbea monoton aproape fără să poată fi auzit. Dar nu afară? Poate în trecut? Se mobiliză brusc şi îşi reveni. Ce sens are? Oricum nu poate fi atins. Rămâi aici să mă ajuţi să-l omor pe maior. După aceea, totul va fi bine, ai să vezi!

— Abel, se auzi din spaţiul gol de lângă perete. Abel, eu ştiu ce este afară: îngerii vin de afară. Afară trebuie să fie îngeri.

În fiinţa lui Abel totul deveni rigid. O coardă nu răsuna. O prăpastie adâncă îl despărţea acum de camaradul lui. Austin a fost deja odată la ei, la îngeri. El însă, Abel, nu fusese încă. Odată la patru săptămâni, după vizita medicală, erau aleşi patru bărbaţi. Ei erau luaţi seara şi se întorceau numai dimineaţa. Nimeni nu ştia pe ce criterii se făcea selecţia. Nu era o recompensă, pentru că nu exista aşa ceva. Recompensa era conştiinţa de a-şi fi îndeplinit datoria. Nu era nici pedeapsa uneori justificată, alteori nu. Era imprevizibilul însuşi: iraţionalul, norocul, dorinţa, speranţa.

Abel nu văzuse încă niciun înger. Dar aleşii povestiră despre ei, despre pielea lor albă, despre buzele lor moi, despre tandreţea lor, despre sentimentul matern, despre senzaţia de a fi acasă. Despre vălul moale al părului care acoperea totul…

Soneria sună brusc, un trăsnet. Lumina se aprinse albă şi palidă. Păturile zburară la o parte. Pijamalele în dungi albe şi cenuşii săriră din paturi, uşile se deschiseră…

În timpul aglomeraţiei din ce în ce mai mari, Austin spuse: Fă ce vrei, eu vreau să ies afară!

Etajul cel mai de sus al patului său îi oferea lui Abel un avantaj deosebit. Lumina lămpilor nu ajungea acolo decât oblic, iar de jos nu se putea vedea ce se întâmpla în pat. Din acest motiv avu destul timp pentru a pune salteaua la loc înainte de a sări jos tocmai în momentul când caporalul deschidea uşa.

— Atenţie!

Stătea la fel ca toţi ceilalţi, cu faţa la superior, cu picioarele strânse şi braţele întinse pe lângă corp. Pe antebraţe, puţin deasupra încheieturilor, pe care erau strâns legate mânecile pijamalei, simţea greutatea metalului dur: era sistemul de

aprindere al pistolului pe care îl ascunsese acolo. Îi provoca o durere plăcută. Scânteia pornită din acest dispozitiv va propulsa proiectilul fatal care se va înfige în trupul masiv al maiorului.

— Alarmă! Echiparea de marş! Într-un minut toată lumea va fi afară, în tranşee! Executarea!

Se îmbrăcară rapid, încheiară cizmele şi îşi puseră centurile.

— Mai repede, câini leneşi ce sunteţi!

Se înhămară cu curelele raniţelor şi îşi puseră căştile de protecţie pe capetele rase.

— Afară, mai repede!

Caporalul stătea la uşă şi controla fiecare om care ieşea. Pe ultimul îl opri. Era Abel…

— Vă veţi prezenta la apelul de dimineaţă!

— Am înţeles, domnule caporal!

O clipă, cei doi bărbaţi se priviră fix, după care Abel lăsă ochii în jos. Caporalul îl lăsă să iasă şi el se grăbi să-i ajungă pe ceilalţi din urmă.

De cer atârna un clopot de ceaţă prin care trecea un fel de lumină difuză. Vântul rece pulveriza picăturile de apă. Numerele de înregistrare scrise cu culoare fosforescentă pe căştile soldaţilor se agitau ca licuricii în timp ce ei mişunau ca nişte furnici să-şi găsească locurile în formaţie. Terenul de antrenament era un câmp arat de-a lungul şi de-a latul de picioarele lor şi întrerupt adesea de tranşee. După câteva secunde agitaţia se stinse brusc. Nu mai rămăseseră decât zece trupuri negre – sergenţii. Ceva mai încolo se afla o siluetă rigidă – maiorul. „La atac, marş!”

Se ridicară din tranşee şi se aruncară înainte.

— Aviaţie inamică din sud!

Se aruncară la pământ, în clisa îmbibată cu apă, înfigându-şi bărbia în piept şi rămaseră inerţi pentru câteva secunde, sprijinindu-se însă în coate, gata pentru saltul următor…

— Înainte, marş!

Clisa se întărea pe cizme şi atârna în bucăţi mari şi grele de tălpi.

— În tranşee, marş!

Alunecau, se rostogoleau, se aruncau în gropile de înălţimea unui om, pe fundul cărora apa se scurgea printr-un sistem de

şanţuri minuscule.

— La atac, marş!

Tranşeele aveau cam jumătate de metru lăţime şi arătau ca nişte incizii negre în câmpul cafeniu, arat de bărbaţii care alergau, clătinându-se, în toate direcţiile. Abel cunoştea această imagine. Nu trebuia să se ridice pentru a privi înapoi, din tranşeea în care rămăsese. Zăcea pe fundul tranşeei în apa care se scurgea încet.

— Culcat! Săpaţi adăposturi individuale!

Camarazii aflaţi afară deschiseră lopeţile rabatabile şi le blocară cu piedica prevăzută în acest scop. Din poziţia culcat, înfipseră lopeţile în pământul moale şi începură să-l arunce în faţă, îngropându-se aidoma cârtiţelor, adâncindu-se în masa umedă de sub ei, de care nu mai puteau fi deosebiţi din cauza stratului gros de clisă întărită pe haine, care îi acoperea ca o cămaşă de zale.

Şi Abel scormonea pământul. Gusta din satisfacţia de a-şi realiza planul îndeplinind, de fapt, un ordin. Săpă în zidul lateral, la doi metri de colţul de unde începea tranşeea lui, la jumătate de metru înălţime, o gaură îngustă şi plană, adâncă de 30 de centimetri. Îşi suflecă în grabă mâneca uniformei şi descheie mâneca pijamalei aflate dedesubt.

— Salt înainte! Marş!

Să alerge cât vor! gândi Abel şi scoase aprinzătorul din mânecă. În punga de plastic pe care o păstrase după ce îi se împărţiseră tabletele aprinzătorul avea să rămână uscat. O legase cu un fir tras din marginea cârpei pentru curăţat arma.

— Înapoi, marş!

Cu multă grijă introduse pacheţelul în gaură şi trase firul până la ieşire, în aşa fel încât să atârne afară cam trei centimetri. După aceea, începu să îndese pământ cu mâinile în gaură până o umplu la loc.

— Ocupaţi tranşeele, marş!

Abel întinse cu palmele clisa peste gaură. Se întoarse brusc să vadă ce se întâmplă. Primii camarazi săreau în tranşee ca nişte mingi negre pe fundalul galben-albicios al cerului. Abel îşi încheie mâneca de la pijama şi o trase pe cea de la uniformă la loc. Camarazii stăteau ghemuiţi în tranşee, gâfâind, cu capetele

în jos.

Nimeni nu-i acorda vreo atenţie.

Nimeni nu observase nimic suspect!

— La atac, marş!

Abel porni brusc, împreună cu ceilalţi, alergând timp de o oră, până când se extenuă definitiv. Nu mai avea sentimentul datoriei de soldat împlinite, care să-l susţină în continuare, în schimb acum îşi recupera forţele din beţia succesului.

* * *

Şcoala era o baracă cu o singură încăpere. Înăuntru nu se afla decât o tablă şi unsprezece bănci, dintre care zece erau puse una după alta în mijlocul camerei pentru soldaţii obişnuiţi, iar una se afla la perete şi era destinată caporalilor. Lecţiile erau predate de sergent.

Întrebări nu li se puneau decât celor din prima bancă. Ordinea aşezării în bănci se schimba în aşa fel încât înaintea fiecărei ore de curs fiecare rând se muta cu o bancă mai în faţă. În felul acesta, soldaţii stăteau pe rând în prima bancă. Sergentul spunea:

— A purta o armă este o onoare şi o îndatorire în acelaşi timp. Arma nu este proprietatea noastră, ea ne-a fost încredinţată pentru a îndeplini principala noastră sarcină şi anume atacul şi apărarea în marele război asupra căruia trebuie să ne concentrăm întreaga atenţie. Este deci de datoria noastră să exersăm permanent folosirea armei. În acest scop sunt organizate şedinţele de tragere. Este clar, soldaţi?

Corul bărbaţilor răspundea la unison: „E clar, domnule sergent!”

— Totodată, este de datoria noastră să îngrijim arma care ne-a fost încredinţată. Conform regulamentului, arma trebuie curăţată zilnic. Pentru a o putea păstra în perfectă stare, trebuie să cunoaştem foarte bine modul ei de funcţionare. Trebuie să cunoaştem toate piesele din care este compusă şi să fim capabili să o demontăm şi să o montăm la loc cu ochii închişi. Ce parte a pistolului este asta, soldat Daniel?

Sergentul arătă cu indicatorul o figură desenată pe tablă. Daniel se ridică în picioare şi rămase în poziţia drepţi. Privea fix desenul de pe tablă, care reprezenta o secţiune transversală a

unui pistol.

— Trăgaciul, domnule sergent!

— Şi ce este asta, soldat Derek?

Un alt bărbat sări în picioare.

— Mecanismul de aprindere.

Vocea sergentului deveni ameninţătoare: „Mecanismul de aprindere...”

Faţa lui Derek se crispă dureros pentru o secundă, în timp ce în jur domnea o linişte ameninţătoare. După aceea, se relaxă şi izbucni silitor:

— Mecanismul de aprindere şi bateria.

— Exact, mecanismul de aprindere şi bateria. Amândouă reprezintă o singură piesă. La curăţarea armei nu se demontează, reţine asta, soldat Derek!

— Am înţeles, domnule sergent!

Grupa lui Abel stătea în ultima bancă; ei fuseseră ascultaţi cu o zi înainte.

„Mecanismul de aprindere cu baterie!” gândi Abel. Şuruburile. Încărcătorul. Se aşeză puţin mai aproape de Austin şi aşteptă până când începură din nou să vorbească în prima bancă. Fără să întoarcă capul, şopti:

— Azi după-amiază se curăţă armele. Austin nu răspunse imediat. Privea atent la ce se petrecea în faţă. După aceea, răspunse încet:

— Ei şi?

— Astăzi voi face rost de un încărcător.

— Treaba ta.

— Am acum mecanismul de aprindere şi bateria, arcul şi trei şuruburi. Sunt cinci şuruburi cu totul, dar două dintre ele sunt inutile. Cu ele se fixează mânerul şi eu nu am nevoie de mâner.

— De ce îmi povesteşti toate astea?

— Nu am nevoie de mâner şi nici de pârghia de declanşare. Nici de cocoş nu am nevoie. Pentru aprindere voi folosi arătătorul.

— Ce mă privesc pe mine toate astea?

— Vreau să-ţi demonstrez că planul este perfect. Vrei să mă ajuţi?

— Nu.

Discuţia era întreruptă de multe pauze. Uneori tăceau minute întregi.

— Vrei să ajungi afară, nu-i aşa? spuse Abel.

Austin ridică din umeri. Abel îi şopti mai departe:

— În jurul nostru nu există decât clădiri. Nicăieri nu poţi arunca o privire afară. Dar există o uşă…

— Unde? întrebă Austin.

— Ti-o arăt dacă mă ajuţi!

— Minţi!

— Eşti sigur?

— O voi găsi şi singur!

— Asta ar putea să dureze foarte mult.

Tăcură din nou o vreme. Vocea tunătoare a sergentului bubuia prin sala de clasă:

— Trusa de curăţare se foloseşte la curăţarea pistolului. Trusa se compune dintr-o cârpă, o perie rotundă şi un tub de pastă de curăţat. La ce folosiţi cârpa, soldat Donald?

Abel se aşază şi mai aproape de Austin.

— Dacă nu eram eu nici n-ai fi avut posibilitatea să te gândeşti la ce este afară şi cum să ajungi acolo. Ai fi fost acum la fel de năuc ca şi ceilalţi, din cauza tabletelor care ne fac să fim ascultători şi să uităm orice altceva. Eu te-am eliberat.

— Nu te-am rugat eu s-o faci.

Abel tăcu din nou timp îndelungat. Apoi spuse:

— Bine. Oricum mă vei ajuta, de bunăvoie sau nu.

Austin nu-i răspunse şi nici Abel nu mai spuse nimic.

6

Phil se simţea bine, aşa cum îi prezisese doctorul Myer. Simţea cum se însănătoşeşte. În fiecare zi îşi dădea seama că încet, încet începea să-şi recapete controlul asupra unuia sau altuia din muşchii săi. După aceea, veni şi ziua marii operaţii. Căzu într-un leşin adânc şi când se trezi simţi pentru prima dată din nou ceva ce-i lipsise multă vreme: propriul său corp, tresărirea muşchilor când se pregătea să facă vreo mişcare, deşi nu-şi putea mişca încă partea de sus a corpului. Dar chiar dacă nu se mişca încă şi nici măcar nu încerca să o facă, simţea pur şi simplu din nou existenţa fiinţei sale în totalitatea ei. Pistonul urca şi cobora în continuare, inima şi plămânii nu lucrau încă, deşi se aflu deja în coşul pieptului, format de coastele artificiale şi erau deja legate de ţesuturile de muşchi şi de sistemul arterial şi nervos. Mingea roşie se umfla şi se dezumfla în continuare. Încă mai ieşeau din pieptul şi din abdomenul lui furtunuri transparente şi elastice şi fire de platină, dar noile organe începuseră deja să se adapteze, să-şi găsească locul în organism, să reacţioneze, să trăiască.

Phil Abelsen era mulţumit. Îl admira şi îl respecta pe doctorul Myer, ca pe cel care-i redase viaţa, devotamentul său fiind numai rareori umbrit de adierea întunecată a unei spaime imprecise. Sora Chris i se părea un semn care-i anunţa un dar minunat. Nu avea nevoie de alţi oameni şi nici nu apăreau alţii.

Îşi petrecea timpul visând cu ochii deschişi sau dormind. Nu voia să-şi bată capul nici cu trecutul şi nici cu viitorul său. Nu uitase nimic, dar nu voia să se gândească la nimic şi alunga orice amintire. Starea de epuizare în care se afla îl ajuta la asta, pentru că cea mai simplă emoţie îl obosea îngrozitor. Înainte ca un gând să poată atinge suprafaţa liniştită a conştientului său, adormea. Numai în vis păreau să pătrundă anumite lucruri, dar imediat ce se trezea dispăreau fără urmă.

Starea aceasta neobişnuită de mulţumire absolută şi lipsă totală de interes pentru orice dură foarte mult. Era nevoie de un impuls ieşit din comun pentru a trezi acele forţe care stimulează

voinţa şi declanşează orice activitate: atenţia, nemulţumirea, neîncrederea, capacitatea permanentă de a decide, inclusiv împotriva altora, de a se hotărî, fie şi pentru a face lucruri neplăcute, de a porni pe un drum pe care alţii nu ar fi mers. Impulsul hotărâtor se produse atunci când doctorul Myer efectuă operaţia finală pe inima lui Phil.

Doctorul Myer apăru la ora fixată.

— Cum îţi merge? întrebă el.

— Mulţumesc bine, domnule doctor, spuse Phil. Plămânul său cel nou nu era încă legat de sistemul sanguin, dar activitatea respiratorie începuse deja, chiar dacă foarte slab, în primul rând pentru a întări muşchii toracelui. Era însă suficient pentru a putea vorbi în şoaptă.

Medicul îşi împinse un scaun rotativ lângă tabloul de comandă şi începu să observe instrumentele.

— Urmărind ce se întâmplă pe ecran vă puteţi controla toate funcţiile organice, spuse el. Această sinusoidă redă, de exemplu, activitatea electrică a creierului dumneavoastră. Observaţi aceste devieri în formă de săgeţi? Calculaţi repede 17x29… Vedeţi, nici nu trebuie să calculaţi mai departe, puteţi observa deja intensificarea reacţiei, devierile sunt aproape de trei ori mai mari decât înainte. Se întoarse către un alt instrument. Aici puteţi urmări cantitatea de sânge transportată. Este un dispozitiv simplu de înregistrare a cantităţii de lichid scurse, asemănător cu cel de la staţiile de alimentare. Este cuplat la conducta principală a pompei. Iar aici va apărea la momentul potrivit electrocardiograma.

Apăsă pe o pârghie şi un punct luminos, verde, traversă ecranul. După aceea, apăru un punct fix, a cărui, intensitate crescu rapid, tremurând uşor, până când punctul se transformă într-o linie orizontală.

Chris era din nou undeva în spate. Ca întotdeauna când superiorul ei se afla în cameră, părea să dispară aproape complet. Acum însă întrebă:

— Narcoză, domnule medic şef?

— Nu, pentru ce? răspunse acesta. Întinse mâna spre corpul lui Phil, care nu se mai afla în baia de substanţe ca până acum, şi derulă două sârme care ieşeau din piele. Le cuplă capetele la

bornele dispozitivului de biostimulare electrică. Apoi împinse indicatorul pe 20 microvolţi şi apăsă pe buton.

Ceva tresări uşor în corpul lui Phil, după care nu se mai întâmpla nimic.

— E în ordine, spuse doctorul Myer. Cu piciorul împinse biostimulatorul mai departe de pat.

— Comutaţi pe 30, ordonă el.

Chris împinse indicatorul până la 30 de microvolţi.

Medicul apăsă scurt pe buton şi apoi repetă operaţia la interval de câteva secunde de mai multe ori. Ne se uita la Phil, ci urmărea ecranul pe care, la fiecare apăsare, linia părea să se dezintegreze. Loviturile izbeau pieptul lui Phil ca tăişul unui topor. Brusc, medicul se opri. Linia verde mai tremură o dată şi deveni imobilă.

— 50 de microvolţi, spuse medicul.

Degetul său apăsă din nou ritmic butonul. Loviturile scuturau trupul lui Phil. Respiraţia lui, până acum regulată, deveni gâfâitoare. Degetul se opri şi linia verde deveni din nou imobilă.

— Trebuie să încerc altfel, mormăi medicul şi cu voce tare adăugă:

— 200 de microvolţi!

Chris învârti comutatorul modificând ordinea zecilor şi fixând indicatorul pe cea de-a doua linie.

Degetul apăsă butonul.

Phil se smuci, ridicându-se. Muşchii, care fuseseră atâta timp lipsiţi de viaţă, se trezeau încordându-se dureros. Curelele cu care era legat de pat îi intrară adânc în carne. Respiraţia îi deveni galopantă. Degetul nu mai apăsa pe buton, dar în trupul lui Phil se produceau încă spasme şi tresăriri, ceva se mişca şi se scutura… După aceea se prăbuşi inert. Totul trecuse.

— Aproape am reuşit! spuse medicul. 400 de microvolţi.

Chris fixă indicatorul la 4.

Degetul apăsă scurt, dar hotărât.

Un fulger îl străbătu pe Phil. Ceva explodă în el, un uriaş se zbătea lovind în jurul lui, după care ceva începu să alerge, la început violent şi sălbatic, împiedicându-se, dar alergând în continuare fără a se opri, lovind întâi bubuitor, apoi din ce în ce mai puţin zgomotos…

Ochii lui Phil urmăreau ecranul. Punctul se deplasa pe o traiectorie sinuoasă, sări la început peste câteva mici ridicături, apoi urcă o pantă ce se ridicase brusc în faţa lui, coborî dincolo de vârful pantei, se întoarse la punctul de pornire şi îşi începu drumul de la capăt. Ceea ce bătea acum era inima lui. De data aceasta era într-adevăr inima lui.

Zăcea extenuat pe perna cu aer, cu capul întors într-o parte, transpiraţia i se scurgea de pe frunte, iar imaginile din jurul său se scufundau în ceaţă jucându-i în faţa ochilor. Un şarpe luminos ca o reclamă străbătea cenuşiul palid şi bejul din jurul său.

— O reuşită completă, spuse vocea medicului. Acum bate! Faceţi-i o injecţie cu Revital! Nu-l scăpaţi deocamdată din ochi. Dacă bătaia inimii devine mai slabă, chemaţi-mă. Mâine îl voi consulta din nou. La revedere!

Phil îi simţi mâna pe obraz, apoi văzu halatul alb fluturând prin ceaţa din faţa ochilor săi.

Medicul părăsise camera.

Îl pusese pe Phil pe picioare, era competent, mai competent probabil decât oricare altul. Acest om făcuse tot posibilul pentru ca Phil să fie din nou un om întreg.

Cu toate acestea, Phil nu-l mai iubea. Brusc, îşi dădu scama: acum îl ura de moarte.

7

Abel avea acum şi un încărcător. Ca şi celelalte piese, era ascuns în tranşee, acoperit cu pământ, la loc sigur. Începuse deja căutarea? Şase pistoale aveau piese lipsă, cineva trebuia să fi observat acest lucru, şi totuşi Abel nu putea detecta niciun semn în acest sens. Oare bănuiau deja care era legătura? Probabil că da. Sigur că se putea pierde o piesă sau două dintr-un pistol, dar un număr atât de mare de pierderi nu mai putea fi considerat întâmplător. Oricum era bine că nu se putea face legătura dintre el şi dispariţiile respective. Observase atent: aşa cum era organizată acum împărţirea şi strângerea armelor, pistoalele erau depozitate în fiecare zi în alt raft şi distribuite altor soldaţi. El putea fi bănuit la fel de mult ca oricare altul.

Zăcea treaz în pat şi îşi trecea, ca de atâtea ori, planul în revistă. Maiorul era ca şi mort, un prematur început de satisfacţie începuse să i se insinueze în conştiinţă. Patul era tare, barele care ţineau salteaua îi pătrundeau în spinare, dar el nu le simţea. Corpul îi plutea în odihna binefăcătoare, era încă încălzit de exerciţiul de noapte care îl extenuase complet şi se afunda din ce în ce mai mult în pat, de oboseală şi căldură. Numai mintea lui, nesolicitată de serviciu şi neatrofiată de otravă, era perfect trează şi funcţiona din plin.

În jurul lui, ca în fiecare noapte, se auzea respiraţia şi sforăitul celor care dormeau, numai că de această dată, ceva părea să pătrundă prin perdeaua deasă a sunetelor cunoscute. Un zgomot, o mişcare? O vibraţie uşoară se propaga prin rama patului său. Abel asculta atent, dar nu se mişca. Nu se înşelase: sub el se auzi un zgomot înăbuşit… Paşi care se îndepărtau… Scârţâitul dulapului. Prevăzător, întoarse capul… şi privi dincolo de marginea pernei lui. Era ceea ce aşteptase. Austin se îmbrăca. Din când în când se asigura că nu trezise pe nimeni. După aceea se furişă la uşă… o deschise… se furişă dincolo. Uşa se închise.

Abel sări din pat şi alergă la fereastră. La început nu văzu nimic. După aceea îl văzu pe Austin care stătea nehotărât în

faţa uşii. Fugi la dulapul său, îşi puse mantaua pe umeri, luă bocancii în mână şi, furişându-se în picioarele goale, ajunse la uşă.

Acum se afla în holul din care porneau cele zece uşi spre cele zece camere ale acestei barăci. Aruncând o privire pe fereastră, îl văzu pe Austin care se furişa de-a lungul zidului în direcţia magaziilor de alimente. Abel îşi încălţă bocancii, înnodă la repezeală şireturile şi părăsi clădirea. Îl urmă pe Austin grăbindu-se, dar fără a face niciun zgomot.

Se miră singur de curajul lui şi al lui Austin. Probabil că era ceva legat de dispariţia efectului otrăvii diurne, pentru că, cu o seară înainte, nu ar fi cutezat să-şi părăsească patul în timpul nopţii şi cu atât mai puţin camera.

Alergând, Austin traversă un loc deschis şi reapăru în umbra clădirii vecine. Abel aşteptă până îl văzu furişându-se mai departe, după care traversă şi el locul deschis alergând aplecat, aşa cum învăţase în timpul antrenamentului şi porni în aceeaşi direcţie ca şi Austin. Se gândea la nenumăratele ore de antrenament fizic – acum îi venea în ajutor tot ce învăţase. Corpul său reacţiona fulgerător, nici oboseala şi nici frigul nu-i împiedicau mişcările. Vântul pătrundea pe sub manta, dar îl simţea înviorător, dându-i o senzaţie plăcută.

Austin ajunsese la una din magaziile de echipament şi se chinuia să deschidă uşa de acces. Abel îi urmărea mişcările de la colţul următor cu toată atenţia de care era capabil. După puţin timp, uşa se deschise şi Austin intră înăuntru. Din nou Abel alergă după el. Înainte de a intra prin uşa întredeschisă privi împrejur şi se sperie. De-a curmezişul locului deschis din faţa casei tocmai trecea cineva echipat cu manta şi cască, mergând drept, cu paşi liniştiţi şi siguri. Era încă departe, dar venea exact spre el.

Abel intră înăuntru fără a-l scăpa din ochi. O santinelă! Nu prevăzuse acest lucru! Pur şi simplu nu se gândise la asta.

Din interiorul clădirii se auzi un sunet. Abel se întoarse, dar nu văzu nimic, pentru că ochii săi nu se obişnuiseră încă cu întunericul. Un braţ venit din spate îl apucă de piept, o mână îl apucă de gât şi un genunchi îl lovi în spinare… îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Disperat, încerca să-şi recapete

respiraţia, dar din gât nu-i ieşi decât un oftat de durere.

— De ce mă spionezi? întrebă Austin. Credeai că nu am să te observ?

Abel voia să-i răspundă, dar nu reuşi să producă decât un icnet pe care îl înăbuşi imediat. Încercă să arate cu mâna înspre afară, dar nu reuşi să facă decât nişte mişcări dezordonate din care Austin nu putea înţelege nimic.

Prima spaimă trecuse. Mintea lui Abel începu să lucreze normal. Nu-i era frică de Austin, pentru că nu era mai puternic decât el. Numai datorită surprizei reuşise să obţină un avantaj asupra lui. Întoarse capul într-o parte pentru a-şi proteja gâtlejul şi presiunea începu că se micşoreze. Reuşi să articuleze două cuvinte: „Dă-mi drumul! Termină”, dar Austin îl apucă din nou mai strâns şi îi sugrumă vocea.

— Ai vrea tu, nu-i aşa? îi răspunse.

Abel îi apucă mâna şi o îndepărtă centimetru cu centimetru de gâtul lui. Strânsoarea din jurul pieptului începu să cedeze, dar genunchiul îl împinse din nou în spate. O durere puternică îi străbătu şira spinării. Toate astea nu-l enervau prea tare, dar conştiinţa faptului că în fiecare secundă santinela se mai apropia cu un metru îl făcea să dispere. Picioarele îi erau libere şi încercă să ajungă la uşă, dar în timpul luptei se îndepărtase cam un metru de ea. Aşa că îl cără şi pe celălalt înspre uşă până când reuşi să o împingă cu piciorul. Îşi încordă toate puterile pentru a-l împiedica pe Austin să-i blocheze picioarele. După aceea împinse uşa încet şi fără zgomot până când o închise. Broasca se blocă automat.

De-abia acum toată furia lui se îndreptă către celălalt. Ridică piciorul sus, deasupra corpului, şi lovi puternic în capul lui Austin. Imediat strânsoarea acestuia cedă. Abel ieşi de sub el şi se întoarse pregătit să mai lovească o dată. Afară se auziră paşi.

Austin tocmai încerca să facă o mişcare anemică către Abel când primi o lovitură de pumn în faţa. Căzu răsturnându-se pe spate.

Paşii se auziră în faţa uşii…

Abel îl apucă pe camaradul lui de guler. Alergând aplecat, făcu câţiva paşi în interiorul camerei trăgându-l pe celălalt după el

până ajunseră în umbra unor rafturi. După aceea, se aruncă lângă el pe jos. Tocmai la timp…

Uşa se deschise şi se putea vedea o bucăţică de cer negru-cenuşiu… Apăru o siluetă… Conul de lumină al unei lanterne începu să cerceteze camera, trecu peste un morman de cămăşi, peste o ladă cu căşti, peste şirurile de cutii metalice, peste raniţe, centuri, cizme. Trecu şi peste rafturile în spatele cărora se ascundeau cei doi bărbaţi, se opri pe foile de cort vopsite în culoare de camuflaj, atârnate ca pieile puse la uscat pe nişte sfori întinse, se lovi de geamul unei ferestre rezemate de perete din care o rază reflectată lumina podeaua… Lumina se stinse. Silueta dispăru. Uşa se închise cu un zgomot înfundat. Abel şi Austin rămaseră încă un minut întinşi pe jos. După aceea, Abel se duse la fereastră şi privi afară. Santinela se îndepărta cu paşi siguri şi regulaţi…

Se întoarse. Austin se ridicase în picioare şi îşi masa bărbia.

— Idiotule, spuse Abel, idiot nenorocit!

— De ce mă spionezi? întrebă Austin.

— Vrei să mă înveţi ce am de făcut? răspunse Abel.

Austin făcu o mişcare nedefinită cu mâna.

— Fă ce vrei, dar lasă-mă pe mine în pace, spuse el. Se întoarse şi merse la perete. Încet, se deplasa de-a lungul acestuia.

— Cauţi uşa, nu-i aşa? spuse Abel.

Austin nu se întrerupse. Căuta în continuare. Nu-l interesau obiectele din magazie. Îl interesa numai zidul – zidul din fund, zidul care îl despărţea de lumea de afară. Era întuneric în cameră şi trebuia să folosească degetele pentru a cerceta fiecare adâncitură.

Abel îl observa cu coada ochiului. Atenţia lui se îndrepta către obiectele din magazie. Nu era nimic din ceea ce ar fi putut să-i fie de folos. Nu erau nici arme, nici muniţie. Oricum, nu avea nevoie să le găsească aici. Sigur că asta l-ar fi scutit de multe probleme şi i-ar fi scurtat drumul spre realizarea planului lui, dar era aproape bucuros că nu era aşa de simplu. Aici nu erau niciun fel de arme. Nu trebuia să cerceteze depozitul de arme, pentru că se afla chiar în mijlocul terenului de antrenament şi nu avea niciun fel de uşă. Distribuirea armelor se făcea

automat, declanşată de inelele-sigiliu ale caporalilor.
Găsi un raft agăţat de perete, pe care se aflau lanterne. Luă două dintre ele. Una o băgă în buzunar şi una i-o întinse lui Austin, care o luă după o scurtă ezitare.
Peretele din fund nu avea nicio deschizătură. Deoarece nu exista nicio legătură cu clădirea de alături, ieşiră în faţa barăcii şi încercară să deschidă uşa de la sala maşinilor. Nici aceasta nu le opuse vreo rezistenţă.
În aer se auzi un şuier uşor. Se simţea mirosul slab de ozon. Lumina lanternelor lor camuflată de degetele ţinute pe geam se opri asupra unicului lucru în mişcare, la prima vedere – nişte pistoane enorme care se deplasau ritmic înainte şi înapoi ca nişte membre. În schimb marea roată motoare – o bucată mare de metal neted, şlefuit ca o oglindă –, care provoca şuieratul, părea să stea pe loc. Numai în centrul ei se rotea un şurub.
Austin se repezi la peretele din spate. Abel începu să cerceteze încăperea.
— Aici ai putea să ai noroc, spuse el. Clădirea asta e pe dinafară la fel de mare ca magazia, dar pe dinăuntru e mai mică. În fund trebuie să mai fie o cameră.
Austin îi privi dintr-o parte.
— De ce te interesează problema asta?
— Numai aşa, răspunse Abel. Se apropie de un tablou de comandă şi încercă să se orienteze. Pe geamurile care acopereau scalele aparatelor erau trecute nişte semne scrise cu culori fosforescente. Sub ele se afla un mare număr de pârghii şi comutatoare.
Abel stătea nedumerit în faţa comutatoarelor, ca în faţa unui instrument pe care l-ai cunoscut cândva în treacăt şi pe care nu-l mai poţi stăpâni acum. Acest aparat era un instrument al puterii. Folosit în mod adecvat, ar trebui să-i dea putere asupra tuturor clădirilor şi a oamenilor din ele. Gândul acesta îl îmbătă încet, încet. Ar fi vrut să întoarcă comutatoarele, să tragă de pârghii şi după aceea… Dar reuşi să înăbuşe această idee nebună. Înainte de a şti exact care este semnificaţia lor…
Se concentră asupra desenului. Asta ar fi putut să fie schema luminii: cercul cu linia ondulată ar reprezenta sursa de curent, liniile ar reprezenta conductorii… Da, acum înţelegea schema

de dirijare a luminii. Era într-o anumită măsură o schemă a cazărmii însăşi. Cu un zâmbet amar constată că nicio linie nu ducea afară. Nu exista niciun „AFARĂ”, avea o nouă dovadă în acest sens, dar nu i-o comunică lui Austin.

Lumina nu-l putea ajuta pe Abel. Poate se putea întrerupe emiţătorul de aici? Căută semnele de comutare şi le găsi. Îl mâncau degetele să apese pe una din pârghii şi să paralizeze cu o singură mişcare întregul sistem de comunicaţie al micii comunităţi. Ştia cât de important era pentru funcţionarea unui grup organizat sistemul de emiţătoare şi de instalaţii de comunicare la distanţă. Cu toate acestea îşi înfrână şi această dorinţă. În schimb, se apropie de o serie de pârghii care se aflau pe tabloul de comandă lângă cele ale sistemului de comunicare la distanţă. Mult timp studie schema din dreptul lor, dar nu reuşi să înţeleagă despre ce era vorba. Nu putea decoda decât semne disparate: cifrele de la 1 la 12, câteva linii electrice, potenţiale electrice şi între ele o roză a vânturilor. În sfârşit, se hotărî şi începu să învârtă puţin câte puţin un comutator. Privi în jurul său, nu ştia ce se va întâmpla, dar trebuia să-şi dea seama înainte de a se produce ireparabilul… Într-adevăr ceva se modificase, dar nu-şi putea da seama exact ce. Simţea cât de nervos era. Se trezise ceva ameninţător. Speriat, se uită împrejur, după care îşi îndreptă toată atenţia asupra unui ac indicator, care începuse să tremure uşor. Acul se mişca în spaţiul de câteva grade de deasupra unei scale. Asta era tot. Se forţă să râdă de sine însuşi. Cu multă atenţie, învârti încă puţin comutatorul şi apoi încă puţin. Din nou nu se întâmplă nimic… Apoi auzi brusc fereastra zăngănind şi înţelese ce se întâmplase fără ca el să-şi fi dat seama: vântul se intensificase. Din nou îi veni să râdă de starea lui nervoasă, dar râsul îi stătea ca un dop în gâtlej. Îşi privi fix mâna care se mai afla încă pe comutator, în el se născu o bănuială îngrozitoare. Învârti din nou butonul în poziţia iniţială şi ascultă. Fereastra mai zăngăni un timp, nu însă la fel de tare şi apoi se linişti definitiv. Nu fusese o iluzie.

Mâna lui Abel tremura. Vântul şi furtuna, gândi el. Roza vânturilor. Ploaia, zăpada, căldura, frigul, lumina şi întunericul. Din nou îl fulgeră o întrebare: ştiau caporalii care stăteau de pază…?

Se repezi la fereastră şi privi afară. Nu, santinela ar fi trebuit să fi venit de mult. Nici ei nu ştiau nimic. Pentru ei, vântul era vânt şi ploaia era ploaie. Şi ei luau tabletele zilnice. Era bine aşa. Probabil că numai unul singur ştia despre ce este vorba: Maiorul. Şi el – Abel.

În partea de sus a tabloului de comandă se afla un ceas. Limbile arătau ora trei. Nu era târziu, exerciţiul de noapte avusese loc foarte devreme de această dată.

Abel se întoarse să vadă ce făcea Austin. Se duse în fundul încăperii, acolo unde îl văzuse ultima dată. Printr-o uşă glisantă, uşor întredeschisă, pătrundea o rază albă de lumină. Era o uşă grea de metal masiv. Putea fi asigurată cu ajutorul unor pârghii, dar acestea fuseseră îndepărtate. Abel intră într-un coridor. Lămpi de siguranţă luminau slab drumul, el însă, care venea din întuneric, trebui să închidă ochii. Îi deschise cât putu de repede şi constată că Austin nu se afla aici. Lămpile formau un şirag de perle strălucitoare, care se pierdeau în întunericul coridorului. În pereţii laterali erau multe uşi. Toate, cu excepţia celei prin care intraseră, erau închise şi toate dădeau spre interior. Peretele exterior era orb, un zid alb cenuşiu de beton tencuit rudimentar şi acoperit de mii de picături strălucitoare de apă condensată.

Austin trebuia să fi dispărut după vreun colţ. Abel porni de-a lungul coridorului. Se opri în faţa fiecărei uşi şi ascultă. Uşile erau neobişnuit de groase. Erau închise cu pârghii masive fixate pe axe care se întâlneau pe centrul lor, dar aceste măsuri de siguranţă nu puteau fi îndreptate împotriva oamenilor, pentru că nu exista niciun dispozitiv care să te împiedice să le deschizi. Abel era înclinat să creadă că uşile nu erau asigurate nici dinăuntru, la fel ca uşa prin care intraseră. Nu era nevoie de siguranţe împotriva oamenilor. Abel se gândi la tableta neagră. Ea reprezenta o siguranţă mult mai eficientă decât oricare alta. Ajunse în dreptul unei uşi cu pârghiile nefixate. Era închisă, dar, când Abel împinse de mâner, uşa se mişcă fără zgomot pe nişte role dându-se la o parte.

Mâna lui Abel strânse brusc mânerul. În cameră era o lumină puternică şi în lumină stătea cineva cu spatele la el. Părul lung şi blond cădea pe spatele îngust acoperit de un pulovăr roşu. O fustă strâmtă de culoare albastră strângea şoldurile rotunde. De

sub fustă ieşeau nişte picioare maro-roşcate acoperite de nylon. Picioarele se sprijineau pe nişte pantofi albaştri strălucitori cu tocuri foarte înalte.

O voce suavă spunea: „… o grădină, trandafiri, căprioare… brazi, un lac. Fragi, mirosul de fân… viţa de vie pe zid. Soarele… Da, mai ales soarele adevărat…”. Fata stătea dinaintea unei maşini cromate. În faţa ei se afla o construcţie din câteva cutii puse una peste alta. Se auzea păcănitul releelor şi fâşâitul unei benzi perforate.

„… un câmp, iarbă, muşchi, căldură… clipocitul unei fântâni şi soarele…”

Releele păcăneau şi banda perforată fâşâia în continuare. După aceea, timp de două secunde – linişte. Nu se mişca nimic. Fata aştepta fără să se mişte. Brusc, maşina începu să sune. Se deschise o clapă. Fata întinse mâna. Dintr-o deschizătură, căzu o punguţă de plastic. Cu o mână apucă punga, cu cealaltă îşi ridică rochia… Dezvelindu-şi picioarele până la clamele portjartierului… Punguţa dispăru sub ciorap, rochia fu lăsată să cadă şi mâinile începură să o netezească.

Deodată, fata îşi ridică capul şi ascultă încordată. După aceea sări la uşă şi o deschise brusc… Abel îi puse mâna pe gura machiată cu roşu înăbuşindu-i strigătul. Ţinea fata într-o strânsoare de fier. Intră şi închise uşa lăsând numai o crăpătură pentru a putea urmări ce se petrece afară.

Pentru prima dată privea o femeie. Era o femeie. Avea o faţă palidă, speriată, plină de cute. Ochii priveau larg deschişi faţa lui Abel. De pleoape atârnau gene lungi uşor curbate. Pupilele erau cafenii. În mintea lui Abel începură să apară amintiri. Apăsă femeia de corpul său şi simţi căldura ei, mirosul părului ei… Îi apăsă faţa mătăsoasă şi moale…

Îşi reveni brusc când ea îl muşcă de deget. Îi îndepărtă faţa de lângă a lui… Expresia ochilor ei era alta decât cea pe care se aşteptase să o vadă. Nu era supărată, mai curând înspăimântată. Această spaimă venea din încăperea din spatele lui… ochii ei urmăreau crăpătura uşii. Abel privi şi el prin crăpătură. În faţa lui stătea maiorul, la nicio jumătate de metru. Abel îngheţă în poziţia în care se afla. Maiorul întinse mâna… Acum nu o mai putea vedea… Pârghiile se închiseră. Erau

pârghii care puteau fi închise şi dinăuntru şi dinafară. Maiorul închise uşa.

Mâna lui Abel nu mai apăsa gura femeii. Culoarea roşie de pe obrajii ei se întinse pe toată faţa.

— Dă-mi drumul!

Abel o ascultă. Ea se întoarse şi plecă. Abel ezită o clipă, apoi porni şi el. Ea auzi paşi şi se întoarse.

— Să nu mă atingi!

Abel alergă lângă ea.

— Ce faci tu de fapt aici? întrebă femeia. Îşi revenea încet, încet, din spaimă. Cum ai ajuns aici?

Vocea ei era joasă şi aspră. Se opri şi îl privi pe Abel mai atentă.

— Ai pornit pe cont propriu, micuţule? Renunţă, nu-ţi va folosi la nimic.

Abel nu-şi putea desprinde privirea de ochii ei!

Văzându-i privirea, femeia deveni bănuitoare.

— De ce te holbezi aşa? Ai fost vreodată la mine?

Abel nu răspunse în continuare nimic. Ea îl mângâie pe obraz şi spuse:

— Eşti un băiat simpatic. Păcat de tine. Te vor termina.

Se opri în faţa unei uşi şi o deschise. Abel văzu că dincolo se afla o încăpere plină de ţevi. Ea intră în încăpere şi când el încearcă să o urmeze îl opri:

— Tu trebuie să rămâi aici!

— Aşteptaţi-mă, vă rog! se rugă Abel.

— Nu se poate. Oricum astăzi aproape că ai scrântit-o. Să nu-ţi fie frică, n-am să te denunţ. Uită-mă!

Uşa se închise.

Abel rămase un timp locului, neştiind ce să facă. După aceea, se eliberă de efectul surprizei şi îşi forţă gândurile într-o direcţie mai liniştită. Întâlnise unul din „îngeri“ – şi ce importanţă avea asta?! Nu avea nicio importanţă pentru planul lui. Totuşi, câştigase ceva: ultima pietricică care lipsea din mozaicul lui fusese găsită. Acum ştia cum se putea apropia de maior. De nenumărate ori îşi imaginase cum se va întâmpla: se va năpusti în timpul raportului ieşind din rânduri şi îl va ciurui, sau va trage din mijlocul rândurilor care trec în pas de paradă, sau în timpul

unui exerciţiu de noapte se va furişa până la el şi îi va pune pistolul în coaste. Toate aceste variante nu erau atât de sigure şi mai ales îi lăsau maiorului prea puţin timp. Acest lucru era foarte important: maiorul trebuia să înţeleagă înainte de a muri că există unul care era mai puternic decât el, că nu se întâmpla numai ce voia el, că lumea lui minunată, alcătuită din soldaţi şi armată, se prăbuşea ca o construcţie din cărţi de joc.

Abel nu mai avea niciun motiv să mai rămână între aceste ziduri. Cel mai mult i-ar fi plăcut să se întoarcă acum, pe drumul cel mai scurt, înapoi în dormitor, la adăpostul sigur al anonimatului. Planul lui nu trebuia pus în primejdie prin niciun pas inutil.

Dar mai exista idiotul ăsta de Austin. Se întrebă pentru ce avea nevoie de el când totul era plănuit în aşa fel încât să se descurce singur. Probabil că îi destinase celuilalt de la început numai rolul de martor al faptei sale. El ar fi trebuit să fie singurul care să înţeleagă măreţia acestui plan. Dar putea pune totul în pericol în ultimul moment! Abel începu să-l caute. Alergă prin coridor, trecu de două colţuri şi se întâlni cu ceea ce nu s-ar fi aşteptat niciodată să vadă: în zidul exterior era deschisă o trapă.

Trecu târându-se prin trapă. Aici nu exista nicio lumină de avarie, aşa că îşi aprinse lanterna. Încăperea în care intrase semăna cu o peşteră. Câţiva paşi continua orizontal, apoi erau nişte trepte care duceau în sus. În faţa lui auzi nişte zgomote înfundate. Strigă:

— Austin!

Lumina lanternei dansa în faţa lui urcând treptele din piatră tăiată grosolan… De mult trebuia să fi ajuns la înălţimea unei case cu cinci etaje, deşi în apropierea cazărmii nu exista niciun fel de casă de această înălţime. Dar nu se mai mira de nimic. Singura lui dorinţă era să-l aducă pe Austin înapoi.

Îl găsi după câţiva paşi. Aici se terminau treptele. Pe podea zăceau nişte bucăţi mari de piatră şi mult pietriş. Nu putea vedea decât picioarele lui Austin. Se auzea zgomot de lovituri şi de piatră rostogolită înăuntru, după care apăru Austin cu braţele pline de pietre. După ce le dădu drumul, dispăru din nou.

— Hei, Austin! strigă Abel şi începu să tragă de picioarele

camaradului.

Din nou partea din corpul lui Austin care se afla afară începu să se mişte unduindu-se şi târându-se până când Austin ieşi cu totul din gaură.

Faţa lui Austin strălucea de sudoare amestecată cu murdărie.

— Am găsit! Aici trebuie să fie ieşirea!

— E foarte târziu, spuse Abel. E timpul să dispărem de aici!

— Bine, dar asta este ieşirea, nu înţelegi ce-ţi spun? Uită-te singur, acolo înăuntru este o uşă!

Abel privi cu neîncredere în deschizătură. Lumină cu lanterna înăuntru, dar nu putea distinge nimic.

— Dacă te bagi înăuntru vei vedea despre ce este vorba! îl îndemnă Austin.

Abel întinse mâna cu lanterna înainte şi se târî pe burtă înăuntru. Deasupra capului lui se aflau bucăţi de piatră aruncate una peste alta. La fiecare mişcare curgea nisip din crăpături. În sfârşit văzu la ce se referise Austin. Acolo în faţă, puţin deasupra, strălucea o suprafaţă netedă din care ieşea un mâner rotund, la fel cu cele folosite la submarine.

Abel se târî din nou afară. Austin îl apucă pe braţ.

— Ai văzut?

— Ar putea fi numai o bucată de metal prinsă între pietre, dar este la fel de posibil să ai dreptate. Nu-mi dau seama. În orice caz ai avut mult de lucru până ai dat la o parte muntele ăsta de piatră. Am impresia că ieşirea a fost blocată printr-o explozie. Ne întoarcem?

Strălucirea de pe faţa lui Austin se stinse.

— Ai dreptate, spuse printre dinţi. Să mergem. Dar mă voi întoarce!

Puţin după ora patru se întoarseră în dormitor.

Când Abel se întinse din nou sub pătură, încă simţea aventura ultimelor ore vibrând în el, dar nu ca pe ceva ce se întâmplase într-adevăr, ci mai degrabă ca pe un vis. Curând, somnul îl doborî, dar gândurile continuară să rămână treze. Scenele se derulau în continuare ca într-o piesă de teatru, santinela căuta cu lanterna, lumina lanternei trecu peste el… Acolo unde îl atinsese rămase un petic ars. Fata se afla în braţele lui… după care nu mai ţinea în braţe decât o legătură de haine din care

cădeau fire de păr blond. Maiorul se apropia de el, un maior gigantic, întinzând către el mâna în care avea o injecţie, spunând: „Afară nu este nimic, numai o prăpastie adâncă. Acum te las să cazi.”

Se auzi soneria. Reacţionând automat, sări din pat, îşi îmbrăcă chiloţii de sport şi alergă împreună cu ceilalţi în spălător. Simţea o durere surdă în cap, în spatele ochilor, dar pe măsură ce apa rece i se scurgea pe corp durerea începu să cedeze. Îşi dădu silinţa să gândească clar. Nu trebuia să se relaxeze nicio secundă, trebuia să se concentreze permanent asupra planului lui. Acum avea alt punct de îndeplinit. Nu era ceva foarte greu, dar era foarte important, la fel de important ca toate elementele planului lui care convergeau toate spre acelaşi ţel.

* * *

Interiorul spălătorului se compunea dintr-o încăpere împărţită de o serie de pereţi din plastic, înalţi până la piept. În fund se aflau toaletele, în mijloc – cabinele înguste ale duşurilor, iar în faţă erau robinetele şi chiuvetele aşezate pe patru rânduri lungi, două pe pereţii exteriori, două dincoace şi dincolo de barierele joase. Pe podea erau o serie de guri de scurgere şi totuşi podeaua era plină de bălţi de apă.

Fiecare om dispunea de un prosop şi o bucată de săpun, în fiecare săptămână schimbau prosoapele murdare cu altele curate. Oricine putea cere săpun şi în timpul apelului de prânz, dacă i se terminase bucata veche. Caporalii îşi notau numărul de săpunuri distribuite şi numele celor care le primiseră.

Abel avea nevoie de o bucată de săpun. Mai exact avea nevoie de o a doua bucată de săpun. O bucată nouă încă nefolosită, pe care o primise de-abia ieri, se afla deja în dulap ascunsă într-o cizmă.

Stătea la rând cu alţi soldaţi, pe care nu-i cunoştea. Făcuse în aşa fel încât să nu ajungă în rând cu colegii lui de cameră. Vecinul lui folosea o bucată nouă de săpun şi din acest motiv Abel se aşezase lângă el.

— Grăbiţi-vă, războinici de cârpă!

Strigătele caporalilor dominau zgomotul apei curgătoare, vibrând în aerul umed, plin de stropi. Abel întinsese bucăţica de săpun rămasă într-un strat subţire şi strălucitor care ascundea

interiorul mat.

Trebuia să aştepte momentul potrivit. În sfârşit, i se păru că venise. Vecinul părea să fi terminat cu spălatul, îşi băgă capul şi ceafa sub robinet ca să se clătească. Săpunul lui se afla pe fundul chiuvetei. Abel puse bucăţica preparată lângă săpunul vecinului şi luă bucata acestuia. Privi cu atenţie împrejur. Nimeni nu observase nimic. Se întoarse şi alergă înapoi în dormitor.

8

Zăcu mult timp cu ochii închişi, ascultând bătaia din piept. De la acest centru porneau parcă prin trup undele unui emiţător care transmitea următorul mesaj: deşteaptă-te, deşteaptă-te… Se gândea la valorile sentimentale atribuite inimii din vechime: prietenie, simpatie, dragostea. Atribuire absurdă, dacă ai în vedere ce este inima cu adevărat şi ce funcţie îndeplineşte: un muşchi ce funcţionează ca o pompă. Şi totuşi avea impresia că o dată cu primele bătăi au început să se răspândească în el felurite senzaţii, atât plăcute, cât şi stânjenitoare, în orice caz senzaţii ale unei fiinţe vii.

Deşi ţinea ochii închişi, simţi apropierea lui Chris.

— Când voi putea merge din nou? întrebă el.

— Primii paşi… probabil în două, trei săptămâni.

Două, trei săptămâni era un timp foarte lung. Aceste săptămâni i se păreau mult mai lungi decât lunile pe care le petrecuse deja aici. Brusc i se părea că nu va mai putea aştepta atât de mult. Acum pusese şi nerăbdarea stăpânire pe el. Simţea ceva aproape ca o repulsie când privea aparatura fără suflet, extrem de precisă în funcţionare, de care era legat. Pistonul care se mişca încolo şi încoace, mingea care se umfla şi se dezumfla periodic.

— De ce mai lucrează toate astea? întrebă el. Acum pot să respir şi inima mea bate singură.

— Sigur că inima bate şi în curând totul va fi în ordine. Dar inima nu are încă destulă forţă pentru a pompa singură sângele prin vase, aşa că maşina care acţionează în locul plămânilor şi a inimii trebuie să vă ajute în continuare.

— Este însă o inimă puternică, o inimă care bate, repetă Phil încăpăţânat.

— Poate că este deja destul de puternică, dar nu putem risca nimic. În câteva zile vom opri maşina pentru o perioadă scurtă de timp şi apoi pentru perioade din ce în ce mai lungi până când nu vom avea nevoie de ea. Atunci vă veţi putea ridica şi mai târziu veţi putea învăţa din nou să mergeţi.

— Cum adică să învăţ să merg, picioarele mele nu au nimic, nu-i aşa?

— Muşchii nu sunt tocmai în cea mai bună formă, pentru că v-aţi odihnit prea mult.

Phil se gândi un timp. După aceea spuse:

— Care este situaţia? Vreau să spun, afară. Cum merge războiul? S-a terminat cumva?

— Da, s-a terminat, răspunse Chris încet.

— Cine a învins? Spune-mi odată!

— Cine putea să învingă într-un asemenea război? N-a câştigat nimeni.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Phil. Ne aflăm într-un spital militar? Unde sunt ceilalţi pacienţi?

— Cei mai mulţi s-au vindecat de mult, numai patru se mai află încă în tratament. Unul din ei va fi – ezită o clipă ca şi cum ar fi căutat cuvântul potrivit – externat mâine.

— Dar unde suntem? strigă Phil.

Deschisese de mult timp ochii şi încerca cu toate forţele să se ridice pentru a o vedea pe Chris… Era aici lângă perete, la picioarele lui, într-un scaun metalic acoperit cu piele artificială, de culoare neagră. Ea se ridică şi alergă către el, apăsându-l uşor, dar ferm, înapoi pe pernă.

— Nu vă enervaţi! Totul este în ordine! Liniştiţi-vă, vă rog!

Phil era prea slăbit pentru a se putea împotrivi. Trebuia să se supună, dar gândurile lui lucrau în continuare. Şi în zilele de până acum pusese întrebări, dar numai într-o doară, fără să aştepte de fapt un răspuns real, ba chiar dorindu-şi să nu-l primească. Acum însă nu mai înţelegea această atitudine. Cum de putuse fi mulţumit cu atâta?

— Chris, mi-aţi promis că îmi veţi povesti totul… îi aminti el. Aveţi de gând să-mi povestiţi totul?

— Am promis dar nu am spus când o voi face. Trebuie să înţelegeţi că acum, după ce aţi fost supus acestor eforturi, ar fi momentul cel mai nepotrivit cu putinţă. Imediat ce vă veţi fi refăcut puţin îmi voi ţine promisiunea.

— Mă rog, oricum puteţi face cu mine ce vreţi, spuse Phil, nu mai pun niciun fel de întrebări. Nu mai am nevoie de dumneavoastră acum, soră, mă puteţi lăsa singur.

Chris îl privi cu ochii larg deschişi. El privea indiferent tavanul.

— Rămân aici atâta timp cât este nevoie, spuse, şi se întoarse la scaunul ei.

Phil o auzi cum trăgea nervoasă de scaun. O jignise şi asta îl bucura. În aceste minute era înverşunat, înverşunat împotriva tuturor celorlalţi. Ceilalţi erau doctorul Myer şi Chris, care îl tratau ca pe o mobilă.

Închise ochii şi încet, încet se linişti. După un timp, spuse:

— N-am vrut, Chris.

— E în ordine, spuse ea.

* * *

În aceste zile în care treptat redevenea o fiinţă dotată cu voinţă proprie, slăbiciunea îi era de nesuportat, deşi în fiecare oră simţea că o parte infimă din ea ceda. Simţea cât se poate de clar şi cu satisfacţie că putea învăţa din nou să-şi stăpânească muşchii! Lucra sistematic cu corpul său. Era legat cu nişte curele de pat şi avea din acest motiv foarte puţin spaţiu de mişcare, dar îi ajungea ca să simtă cum, încordându-se progresiv împotriva lor, putea să le întindă şi să le destindă. Lucra mut şi încrâncenat, cu grija ca nici sora şi nici medicul să nu observe ceva. Nu avea niciun motiv să se ascundă, dar o anumită trăsătură de caracter îl obliga să o facă. Putea fi şi numai dorinţa de a avea ceva care să-i aparţină numai lui.

La patru zile după ce inima lui începuse să bată reuşi să-şi scoată braţul stâng din cureaua care îi fixa încheietura.

O zi mai târziu putea deja să se mişte atât de mult spre stânga încât îndoind braţul drept ajungea cu mâna până la cureaua care îi fixa pieptul. I-a trebuit mult timp pentru a descoperi cum se putea desface cureaua şi mai mult timp pentru a o putea închide la loc. O închise însă în aşa fel încât nimeni nu putea să descopere nimic în legătură cu încercările lui.

După încă o zi reuşi să se ridice atât de mult încât putea atinge cu mâna dreaptă curelele care-i fixau braţul stâng. Le eliberă cu atenţie şi începu să exerseze întinzând şi îndoind braţele.

După alte patru zile reuşi să deschidă şi cureaua care îi fixa pieptul şi să-şi ridice jumătatea de sus a corpului cam doi centimetri.

Libertatea de mişcare pe care şi-o câştigase astfel îi permitea

să studieze mult mai atent camera în care se afla. Curând, ajunse să cunoască fiecare amănunt: ştia că în spatele capului lui se afla un videofon montat pe perete, deasupra lui erau două tuburi luminoase, iar la picioare, lângă perete, se aflau mai multe aparate medicale, a căror destinaţie nu o putea descoperi. Lângă ele exista un dulap din sticlă în interiorul căruia erau aşezate o serie de instrumente şi recipiente strălucitoare. Spre dezamăgirea lui nu exista nicio fereastră. Nu avea nicio posibilitate să poată stabili unde se afla. De câteva ori încercă să ajungă la butoanele videofonului, dar patul era prea departe de perete.

Singurul loc unde nu putea privi încă era cel de sub el. Încercă să pipăie cu mâna întinsă şi simţi un fel de cutie cu multe butoane care era fixată pe o bară transversală. Hotărât, apăsă unul din butoane.

Ceva hurui timp de cinci secunde, după care totul se linişti. Pe peretele din stânga lui, ascuns în spatele aparatelor, se întâmplase ceva, dar nu putu descoperi ce anume.

Retrase mâna dreaptă de pe butoane şi îşi fixă coatele pentru a se împinge la stânga. Nu reuşi decât pe o distanţă foarte mică, pentru că cureaua de pe piept îl împiedică să se târască mai departe. O deschise grăbit şi începu din nou să caute puncte fixe, rezistente, pe care se putea sprijini, împingându-se spre stânga. Brusc, ceva cedă, umărul îi alunecă într-o adâncitură, iar capul trecu dincolo de marginea patului. Îl întoarse repede către stânga şi privi printre două aparate…

La început nu înţelese nimic. Numai că afară era noapte. Putea recunoaşte o parte dintr-un disc mare argintiu slab luminat şi câteva fire care veneau spre el. În spatele lor totul era negru, iar nişte puncte aruncate ici şi colo se mişcau în toate direcţiile: era cerul – sub el era cerul. Brusc, simţi că îl apucă ameţeala şi avu senzaţia că se prăbuşeşte. Picioarele patului nu se sprijineau pe nimic şi se prăbuşeau împreună cu el în adâncul negru. Îşi pierduse cunoştinţa.

Când deschise ochii, văzu o faţă prietenoasă deasupra lui, o gură întredeschisă şi şuviţe de păr blond.

— Chris, murmură el.

Întinse braţele şi o trase spre el. Era caldă şi moale. Phil

închise ochii, degetele lui se cufundară în părul blond. Mâna ei îi mângâie părul şi tâmplele. După aceea, se ridică, dar rămase încă atât de aproape de el încât o putea vedea ca prin ceaţă.

— Este… Noi suntem… în spaţiul cosmic? se bâlbâi el.

— Fereastra a fost închisă din nou, spuse ea. Nouă nu ni se poate întâmpla nimic. Noi suntem într-o navă cosmică. Suntem în siguranţă.

— Bine, dar… Pământul..?

— Pământul este foarte departe de noi. Suntem la foarte mare distanţă de el… de Pământ.

— Dar ce s-a întâmplat… ce se întâmplă?

— De ce trebuie să întrebi atâta tot timpul?

Pe faţa pe care o vedea ca prin ceaţă apărură cei doi ochi căprui. O mână îi mângâie fruntea. Privirea lui deveni rugătoare.

— Pământul, spuse ea, Pământul nostru nu mai există. Ceea ce a mai rămas din el este o mare de cenuşă şi foc. Şeful zice că deuteriumul a ars. Ce înseamnă asta ştiţi mai bine decât mine. Cineva a aruncat suprabomba. Nu ştim nici măcar cine. Apa a început să ardă. Toată apa de pe pământ. Pâraiele, râurile, lacurile, mările. Oamenii de ştiinţă au spus că aşa ceva nu se poate întâmpla. Acum sunt probabil toţi morţi şi nimeni nu înţelege ce s-a întâmplat.

Chris îşi sprijini bărbia în mână şi continuă.

— Eu eram aici, sus, în această navă, aflată la 20 000 de kilometri de Pământ. Am văzut cum se răspândea. A apărut din spatele globului, din stânga, de pe coasta de est a Canadei. Se răspândea în mare ca cerneala roşie pe sugativă. Acolo unde ajungea la coastă urca înăuntrul teritoriului, multiplicându-se în şerpi de foc, care se desfăceau şi se ramificau în şuviţe din ce în ce mai subţiri şi mai fine, de culoare portocalie, cu margini de un verde deschis. Şi de-abia după aceea a venit şi căldura albă. Nu m-am mai putut uita pentru că era ca un soare. Ferestrele au fost închise şi ne-am îndepărtat de Pământ cât am putut de repede.

Chris tăcea.

— Şi ce s-a întâmplat cu mine? întrebă Phil cu voce slabă.

— Şi dumneavoastră eraţi aici în navă, fără cunoştinţă. Bucuraţi-vă.

— Spune-mi din nou tu, o rugă Phil.
— Erai fără cunoştinţă. Bucură-te, spuse Chris. După un timp adăugă: N-am să uit niciodată. A fost sfârşitul. Tot ce urmează după asta este absurd. Mi-a fost frică să-ţi povestesc.
Phil trase aer în piept. Aerul mirosind uşor a substanţe chimice intră în plămânii care nu-i aparţineau încă întru totul.
— Tăcerea nu ne ajută la nimic.
— Tu nu înţelegi încă despre ce este vorba, spuse Chris.
— Poate că ai dreptate, răspunse Phil.
Chris se ridică de pe scaun.
— Trebuie să-ţi pun curelele. Doctorul Myer poate apărea din clipă în clipă. Să nu mai faci asta niciodată. Puse braţele subţiri ale pacientului în poziţia lor dinainte. Puteai să mori. Capul tău era dincolo de marginea patului. Tubul de alimentare a aortei era îndoit şi aproape strivit. Cum ai putut să fii atât de lipsit de judecată? Oamenii sunt acum foarte rari.
Phil ar fi putut întreba acum orice şi ar fi primit un răspuns, nu se îndoia de asta. Dar asimilase destul deocamdată. Fără să se opună, acceptă să se întâmple cu el tot ceea ce trebuia.
— Acum vei fi iradiat cu raze ultraviolete, spuse Chris. Este important. Corpul tău are nevoie de aceste raze pentru a-şi reface sistemul de fermenţi. Acum eşti încă hrănit intravenos, dar la un moment dat trebuie să înceapă să lucreze şi stomacul. Încet, încet, vei trece la o alimentaţie normală. Pentru asta te pregătim acum.
Ea aşeză nişte ochelari cu lentile groase, de culoare maron închis, pe faţa lui Phil, apucă obiectul de metal care atârna deasupra lui şi îl trase câteva palme mai în jos. După aceea puse aparatul în funcţiune şi, huruind uşor, masa sticloasă din cercul de metal se aprinse, de parcă s-ar fi umplut cu lumină dinăuntru. Lumina cădea ca bruma peste faţa şi corpul lui Phil, înfăşurându-l parcă într-o blană, dar fără să-l încălzească.
După cinci minute sora opri aparatul şi puse lampa de ultraviolete din nou la locul ei. Se apleca asupra lui Phil şi în treacăt buzele ei le atinseră pe ale lui.
— Acum dormi, îi ordonă.
Apoi ieşi din cameră.

9

La apelul de dimineaţă, maiorul spuse:

— Fiecare zi din viaţa soldatului este o etapă în pregătirea lui pentru război. Nu ştim când va ataca inamicul, dar suntem oricând gata. Oricând va încerca să lovească, noi avem riposta pregătită. Vom lupta până la victoria finală sau până vom dispare definitiv. Ne vom face datoria pentru libertate şi ţară.

Blocurile compacte de rânduri stăteau nemişcate. Feţele încremenite erau îndreptate spre maior. Abel stătea lângă Austin. Niciunul din ei nu clipea.

— Trebuie să ne desăvârşim pregătirea permanent pentru a fi în cea mai bună formă. Trebuie să luptăm permanent împotriva animalului din noi. Soldaţii privesc numai înainte. Nu există nimic ce ne-ar putea opri să ne facem datoria. Ascultaţi soldaţi: nimic nu ne poate opri.

Pentru prima dată, maiorul se mişcă. Îşi trase umerii înapoi şi se înţepeni parcă şi mai drept decât până acum, singur în mijlocul masei compacte formate din oamenii săi.

— Războiul poate începe în orice zi. Trebuie să fim pregătiţi tot timpul. Poate că este chiar mult mai aproape decât ne imaginăm noi. Tăcu. Oamenii aşteptau nemişcaţi comanda următoare.

— Pentru primirea tabletelor, pe loc repaus.

Ca un singur om, cei zece sergenţi săriră în faţa formaţiei, se întoarseră stânga împrejur şi transmiseră mai departe comanda. Salvele de cuvinte trecură peste capetele unităţii. Rigiditatea se dizolvă într-o ruptură bruscă, apoi veni un moment de haos, de ghionturi şi îmbrânceli lipsite de sens, după care urmă amestecul de pas alergător intrat în sânge şi deplasarea spre anumite puncte dinainte stabilite, care marcau trecerea într-un alt sistem de ordonare – sistemul grupelor încolonate pentru a părăsi platoul.

Fiecare zi începea la fel ca precedenta. Toate comenzile erau identice. Nu exista nicio diferenţă între ieri, astăzi şi mâine. Sau poate, totuşi?

Abel auzise tremurul din vocea maiorului când le spusese că războiul era iminent. Mai vorbise oare despre acest lucru vreodată? Abel nu-şi putea aminti. Cu coada ochiului îl urmărea pe maior…

Exista o diferenţă. Maiorul nu era singur. Cei zece sergenţi se prezentaseră la raport în faţa lui. Le vorbea, însă microfonul din gâtlej era decuplat: maiorul îl ţinea în mână.

Mai exista o diferenţă. În momentul când se apropiară să primească tabletele, lângă cele zece guri ale magaziei de provizii stăteau sergenţii.

În momentul când punguţa de plastic ieşi din deschizătura rotundă, Abel simţi privirea sergentului îndreptată asupra lui. Încet, pentru a câştiga timp de gândire, deschise punguţa şi introduse o tabletă după cealaltă în gură, inclusiv pe cea neagră, pe care o ţinu sub limbă până când ajunse din nou în rând. Abia atunci o scuipă.

Aveau deci o bănuială. Nu-i mai rămăsese deci mult timp la dispoziţie. De fapt, nici nu mai avea nevoie.

Poligonul de trageri se afla la marginea terenului de antrenament. Ţintele erau fixate pe zid, într-un dispozitiv complicat, care le cobora după fiecare împuşcătură pentru verificare. După aceea apărea în partea stângă numărul cercului nimerit cu cifre mari, luminoase, pe un fond negru. La cincizeci de metri în faţa ţintelor se aflau blocurile de lemn de pe care se efectua tragerea.

Cei zece soldaţi ai grupei 56 se aflau în faţa lor.

— În poziţie de tragere, marş!

Se azvârliră înainte şi se aruncară pe priciuri.

— În linie, adunarea!

Caporalul stătea pe aleea de beton uscată. Soldaţii, pe pământul frământat de cei dinaintea lor. Fiecare urmă de picior lăsată în pământul moale se umplea imediat de apă.

— În poziţia de tragere, marş!

Rupseră rândul. Apa sărea în toate direcţiile. Zburau şi bucăţi de clisă. Pantalonii erau cafenii din cauza stropilor. Se auzi un bubuit ca de tun când se aruncară toţi în acelaşi moment pe priciuri.

— Vă mişcaţi mult prea încet! În linie, adunarea! Înapoi, fuga,

marş! Aviaţie inamică! Drepţi! Aviaţie inamică! Drepţi! Grupă, înapoi, fuga marş. Aviaţie inamică!

Pământul era foarte moale. Stăteai bine lungit pe el. Dar hainele deveneau din ce în ce mai grele pe măsură ce absorbeau umezeala. Apa pătrunsese de mult prin stofă la coate şi genunchi. Pe feţele lor se întărea un strat de noroi.

— Drepţi! În poziţie de tragere, marş!

Încă în alergare traseră pistoalele din tocuri. În timp ce cădeau pe priciuri, armele erau deja în poziţie de tragere.

— Tragem în ţinte rotunde, spuse caporalul. Vă dau cinci focuri de reglaj. Începe Archie 56/1. Eu număr: unu, doi, trei, foc! Atenţie, foc! Atenţie: unu, doi, trei, foc!

Pocni primul foc. Ţinta se aplecă. Apăru cifra luminoasă: trei.

Archie încercă să-şi stăpânească respiraţia gâfâitoare. Arma ţinti cu atenţie şi trase. Unu, doi. Următoarele focuri au fost un şapte, un patru şi încă un patru.

Caporalul urla:

— Asta este nemaipomenit! Trăgător de bâlci! Boule! Archie! Te prezinţi la apelul de prânz! S-a înţeles?

Archie sări în picioare.

— Am înţeles, domnule caporal!

— Foarte bine! spuse caporalul şi cercetă cu atenţie grupa. Bărbia lui era ieşită mult înainte. Cu mişcări bruşte întorcea capul de la unul la celălalt.

— În poziţie de tragere, marş. Cine nu trage mai bine decât ăsta, şi arătă cu dispreţ spre Archie, are de-a face cu mine! Vă învăţ eu minte! Adam! Atenţie! Unu, doi, trei, foc!

Adam trase ceva mai bine. Apoi ţinti următorul. Împuşcăturile răsunau în serii scurte. Încet, încet, se apropia rândul lui Abel, care era al şaptelea.

Abel avea cinci cartuşe în încărcător, dar nu intenţiona să le tragă pe toate. Avea nevoie de muniţie. Două gloanţe erau de ajuns pentru trageri.

— Abel 56/7, e rândul tău. Arată ce poţi!

Abel era un trăgător foarte bun, caporalul aştepta mult de la el. Astăzi însă, Abel nu putea să-l scutească de o mare dezamăgire. Două gloanţe pe lângă disc, asta îl costa cel puţin două ore de exerciţii de tragere suplimentare. Dar le va face cu

plăcere.

— Atenţie! Unu, doi, trei, foc!

Primul foc îl trase normal. Un zece. Reîncărcă şi ţinti din nou. Caporalul era destul de departe de el. Acum Abel trebuia să rişte…

Liniile de tragere se întindeau mult în dreapta şi în stânga. Erau în total o sută de linii de tragere. O sută de oameni exersau în acelaşi timp, iar în cel mai bun caz zece dintre ei primeau ordinul de tragere în acelaşi timp. Se auzeau permanent pocnituri, uneori mai aproape, alteori mai departe. Abel memorase ordinea împuşcăturilor. Înainte, când nu-şi recuperase încă voinţa, una din plăcerile lui cele mai mari era să-şi imagineze, în timpul liber, muzica sacadată a pistoalelor. Îl bucura la fel de mult ca bubuitul coloanelor în marş sau zgomotul ordinelor care se întretăiau. Astăzi nu-şi mai putea da seama cum de fusese posibil.

Cunoştea foarte bine legea succesiunii împuşcăturilor. Foarte rar se auzea o singură împuşcătură, mai des erau două la mică distanţă una de cealaltă şi cel mai des erau trei deodată. Patru focuri la rând se întâmplau foarte rar, iar seriile mai lungi de patru focuri erau evenimente excepţionale.

Abel aşteptă un foc izolat. Imediat ce, după o pauză scurtă, se auzi din nou o împuşcătură, miză pe faptul că aceasta era începutul unei mici serii şi avu dreptate. Se făcu că trage, smuci braţul înapoi ca şi cum l-ar fi împins reculul şi încarcă din nou. Apoi trase normal şi reuşi un nouă. La următoarele două focuri simulă din nou.

— Prost, foarte prost, soldat Abel! Ce se petrece, ai chiorât, îţi tremură mâna soldat Abel?

Dar Abel nu mai auzea nici răcnetele caporalului, nici împuşcăturile camarazilor. Nici măcar nu băgă de seamă că – datorită probabil rezultatelor foarte bune de până atunci – caporalul nu ordonase totuşi o sancţiune. Scosese cele trei gloanţe nefolosite din încărcător şi le simţea acum în palmă, reci şi dure, cilindri mici de metal care aduceau răni şi durere. Ţinea moartea în mână. Pentru prima dată de când îşi putea aduce aminte se simţea fericit.

Când se întoarseră înapoi în barăci pentru repausul de după-

amiază, găsiră o dezordine incredibilă. Toate dulapurile fuseseră deschise şi conţinutul lor era aruncat pe jos. Mantalele, pantalonii, bonetele uniformei de duminică pe care trebuiau s-o poarte când se citeau parolele săptămânale şi apoi în timpul paradei prin faţa maiorului şi a subofiţerilor; raniţele, măştile de gaze, beţele de cort, prosoapele, savonierele, lenjeria, chiloţii de sport şi pijamalele, într-un cuvânt tot ceea ce le aparţinea, formând amărâta lor de avere personală.

Cutiile cu cele necesare pentru curăţatul pantofilor, al hainelor şi armelor erau deschise, iar periile, cârpele şi tuburile erau aruncate peste tot. Până şi paturile, pernele şi saltelele se aflau lângă ramele metalice, complet goale, ale paturilor.

Sergenţii făcuseră o inspecţie. Fiecare soldat începu să se concentreze asupra greşelilor posibile. Fusese oare totul la locul lui? Fuseseră toate curate? Chiar dacă ştiau întotdeauna că putea veni o inspecţie şi atunci când puneau lucrurile la locul lor încercau să le pună în aşa fel încât să corespundă regulamentului, totuşi fiecare avea sentimentul că ar fi vinovat. Fiecare ştia: sergenţii pot găsi întotdeauna ceva – un grăunte de praf pe pantofi, o urmă de noroi pe haine, o amprentă pe cataramă, o pătură prost împăturită, o uşiţă care scârţâie –, ceva la care nimeni nu se gândise, dar care era decisiv, pentru că cea mai mică greşeală distruge ordinea întregului. Tivul necusut al chiloţilor de sport nu distrugea numai ordinea individuală, ci şi ordinea grupelor, a plutoanelor, a întregii unităţi. Din acest motiv această greşeală trebuia pedepsită corespunzător.

Soldaţii se grăbiră să strângă lucrurile. Aveau zece minute la dispoziţie ca să facă ordine. După aceea venea caporalul şi trebuia să-i găsească pe ei în paturi, iar uniformele lor, împăturite cu grijă şi puse pe scăunele.

Nici Abel nu reuşi să scape de frica tuturor. Cu toate că făcuse totul în aşa fel încât să nu poată fi bănuit, în momentul în care – ca toţi ceilalţi – începu să treacă în revistă lucrurile care făceau parte din echipamentul lui, sub presiunea spaimei, a ameninţării şi a vinei, îi veniră în minte posibile scăpări: o cusătură ruptă, sau fibrele de sticlă care ieşeau din gaura saltelei lui.

Evident, ascunzătoarea era goală. Părţile pistolului se aflau de

mult în siguranţa oferită de imensitatea terenului de instrucţie, săpunul furat, acum aplatizat, era în interiorul căştii de pe cap, iar cele trei cartuşe – ascunse în haină.

Le putea simţi în marginea de jos a căptuşelii. Dacă era nevoie, dacă se anunţa control al uniformei sau un control corporal, le putea înghiţi. Cu toate acestea, ar fi fost periculos să se găsească gaura din saltea, pentru că s-ar fi putut face diferite legături şi bănui ce s-a întâmplat de fapt. Abel îşi imagină o situaţie periculoasă: caporalul anunţa ceea ce se descoperise şi ordona o cercetare foarte riguroasă, o pedeapsă severă, poate chiar închisoare sau un test medical special cu ajutorul automatelor. Atunci s-ar fi terminat tot ceea ce sperase şi ceea ce visase el atâta timp. Maiorul ar fi triumfat până la urmă. Numai imaginea acestei situaţii îi strângea deja stomacul. Carotida îi pulsa sălbatic sub guler. Tensiunea devenise de nesuportat.

O clipă simţi dorinţa de a fugi departe de toate acestea, de a se ascunde undeva şi de a trăi demascarea într-un colţ retras al terenului de instrucţie, cât mai departe de locul unde se va petrece de fapt. Cu mult efort reuşi să-şi înăbuşe această pornire. Era absurd. Numai între ceilalţi putea fi în siguranţă. Încercă să depăşească teama care se cuibărise în fiinţa lui, concentrându-se asupra unui plan de acţiune. Nu trebuie în niciun caz să cedeze! Acum voinţa de a se stăpâni în orice împrejurare îşi dovedea, utilitatea. Capacitatea pe care superiorii săi i-o educaseră se întorcea acum împotriva lor.

Ordinea fusese aproape restabilită, dulapurile fuseseră aranjate din nou, hainele erau agăţate în cuier, unii soldaţi se îmbrăcaseră deja în pijamale şi începuseră să-şi împăturească hainele pe scăunele. Abel apucă mătura şi făraşul şi începu să măture. Nu era mult de măturat, erau numai nişte gunoaie care tocmai fuseseră aduse înăuntru, dar asta îi dădea posibilitatea să fie singur câteva clipe. Curăţă făraşul în lada de gunoi pe care o duse afară lângă baracă, unde se aflau tomberoanele. Deschise capacul… Împrejur nu se afla nimeni… se aplecă foarte mult, îşi scoase casca şi apăsă pe săpunul care se lipise de partea interioară. Săpunul se desprinse uşor şi îl scoase dintre benzile de protecţie pentru frunte şi tâmple. Nu trecuseră

nici cinci secunde şi el se întorcea deja înapoi în cameră cu casca pe cap. Săpunul se afla acum în buzunar.

Pe drumul de întoarcere trebuia să mai rezolve ceva. Se opri, ascultând atent în faţa uşii unei camere. Pe ea se afla, ca pe oricare alta, o ramă metalică. În fiecare ramă se afla o bucată dreptunghiulară de material plastic de culoare galbenă pe care era scris cu litere negre numărul camerei. Abel trase bucata de plastic din ramă cu o mişcare scurtă şi o puse sub braţ în haină. Se întoarse în cameră şi puse lada de gunoi înapoi la locul ei. După aceea se îndreaptă spre dulapul lui, îşi scoase pantofii, îi curăţă atent şi îi puse înăuntru. Cutia de cremă de ghete o păstră mai departe în mână şi scoase şi bucata de săpun pe care o primise cu o zi înainte. Se făcu că mai are ceva de aranjat la saltea şi apoi se urcă în pat. Avea picioarele goale, dar era încă îmbrăcat în uniformă. Având grijă să fie în umbra marginii patului ascunse cele două bucăţi de săpun, crema de ghete şi bucata de plastic sub pătură. Acum era pregătit pentru ultimele puncte din planul său.

Caporalul apăru punctual. Se uită puţin prin cameră. Unul din oameni se mişcă sub pătură şi caporalul îl observă.

Începu să strige:

— Este repausul de după-amiază! Ai primit ordin să dormi! Nu eşti obosit, nu-i aşa? Afară din pat. Drepţi, Allan! Având în vedere că mai ai atâta energie trebuie să-ţi ofer posibilitatea să faci mişcare. Cincizeci de ture în jurul casei. Hai, dă-i drumul, molâule!

Trecea printre paturi cu paşi apăsaţi.

— Cum ţi-ai împăturit hainele, Adam? Deşteptarea. Ia uită-te cum arată! Ridică piciorul şi împinse hainele jos de pe scăunel. Împătureşte-ţi hainele cum trebuie! Dar repede, e clar?!

Adam îndeplini ordinul.

— Soldaţi, atenţie! spuse subofiţerul. Astăzi s-a efectuat un control în camere. Maiorul însuşi a efectuat controlul. Ştiţi ce a găsit? Îşi deschise carnetul de notiţe. Archie 50/1! Sub dulapul tău era o mare cantitate de praf. În afară de asta lipsea o bucată din talpa cizmei. Rămâi în pat, vom discuta mai târziu! Allan! Unde este Allan? Ah, aleargă în jurul casei. Anton! Dacă cineva vede masca ta de gaze i se face rău. Vită încălţată ce

eşti! N-ai mai curăţat-o de săptămâni. Vizoarele sunt negre de murdărie. Filtrul pute. Pe lângă toate astea, lipseşte un nasture de la mantaua ta, Albert…

Era grav, dar Abel se simţea din ce în ce mai în siguranţă pe măsură ce nenorocirea se apropia de el. Maiorul fusese exagerat de riguros. Nu scăpase nimic din vedere. Îi era frică? Presimţea nenorocirea? În mulţimea greşelilor descoperite trebuiau să dispară şi scăpările lui Abel.

— Abel 56/7. Moşmondituле, tu păstrezi săpunul în cizme. Ai înnebunit! La ce foloseşti savoniera? Idiotule! Peria ta de haine este extrem de murdară. În salteaua ta este o gaură. De ce nu anunţi toate astea? Austin…

Trecuse. Gaura din saltea fusese o nimica toată. Dar săpunul din cizmele de rezervă… uitase de el, uitase cu desăvârşire. Îşi dădea seama, cutremurându-se, că putea uita câte ceva. Nu era infailibil. Omul, care redevenise el de când nu mai lua tablete negre, făcea greşeli. În viitor trebuia să se protejeze nu numai împotriva celorlalţi, ci şi împotriva lui însuşi.

— Nu am terminat încă, spuse caporalul. Mai am de făcut o comunicare. Din magazie s-a furat o lanternă. A fost găsită ascunsă în burlanul de ploaie al barăcii vecine. Ştie cineva cum a ajuns lanterna acolo? A observat cineva ceva suspect?

Era linişte. Nimeni nu cuteza să se mişte. Se întâmplase ceva îngrozitor. Sabotaje. Orice mişcare făcută acum, după comunicarea subofiţerului, ar fi putut deştepta bănuieli.

— Nimeni n-a observat nimic?!

Austin. Trebuie să fi fost Austin. Abel îşi azvârlise lanterna în groapa de gunoi, o groapă adâncă, în fundul căreia plescăia un lichid. Abel se uitase înăuntru în timp ce golea lada de gunoi. Lichidul dizolva orice material în câteva secunde. Şuiera şi stropea, după care nu mai rămânea nicio urmă din ceea ce aruncai înăuntru. El îl sfătuise pe Austin să facă la fel, dar idiotul ăsta nu venise cu el înainte de a se reîntoarce în baracă. Acum Abel ştia ce făcuse în acel timp.

— Maiorul a ordonat ca cea mai mică observaţie să fie raportată imediat!

Caporalul făcu o pauză. Apoi spuse:

— Cel care s-a făcut într-un fel sau altul vinovat şi raportează

acum nu va fi pedepsit. Are cineva ceva de spus?

Linişte.

— Maiorul este generos. Dacă cineva a observat ceva ar fi trebuit să raporteze de mult, totuşi, nu va fi pedepsit.

Din nou făcu o pauză.

— Cine raportează ceva care să ajute la elucidarea întâmplării are dreptul să meargă o dată la îngeri.

Cuvintele răsunară în cameră şi ecoul lor se prelungi în creiere. Nu puteau fi înţelese imediat.

Caporalul se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră.

Astăzi niciun soldat nu va reuşi să adoarmă imediat. Abel trebuia să lucreze fără niciun zgomot. Din fericire nu plănuise nimic care să facă zgomot. Umezi cele două bucăţi de săpun cu salivă şi le frământă sub pătură până când deveniră destul de elastice pentru a se lăsa reunite într-o singură bucată. Ajungeau pentru o ţeavă. Adăugă ceva pastă de ghete neagră. Pe ascuns, scotea din când în când bucata de sub pătură pentru a verifica omogenitatea materialului şi uniformitatea culorii. Încet, încet masa de săpun începu să aibă forma şi culoarea pe care şi-o dorea Abel: strălucirea mată a metalului.

Odată reuşit acest lucru, frământă masa neagră între mâini când luă forma unui cilindru şi o înveli în bucata de plastic. Cu mişcări, rapide, rulă în continuare masa învelită în plastic micşorând diametrul până când reuşi să obţină mărimea dorită – cea a ţevii de pistol.

Din nou dădu pătura la o parte şi îşi privi cercetător opera. Era încă prea lungă. Scurtă cu dinţii cele două capete şi apoi frecă ceea ce rămăsese de marginea patului. Din nou cercetă rezultatul. Privită dintr-o parte, forma pe care o crease nu putea fi deosebită de ţeava unui pistol.

Ultimul act al pregătirilor se desfăşură în timp ce curăţau pistoalele. Cele câteva mişcări erau mai uşor de efectuat decât acţiunea deja de rutină prin care obţinuse în celelalte zile câte o piesă de pistol. Ţeava falsă nu trebuia ascunsă prea mult. Acoperită puţin cu mâna putea fi una din piesele pistolului. Asemănarea exterioară cu o ţeavă reală deveni perfectă când Abel o găuri cu vergeaua în jurul căreia se fixa cârpa pentru curăţarea pistolului la unul din capete: orificiul de ieşire al

glonţului. Fără a avea îndoieli privind succesul acţiunii lui, Abel puse copia în buzunar şi aşteptă controlul final. De data asta nici măcar nu avusese nevoie să se folosească de un camarad pentru a abate atenţia. Eliberă şurubul ţevii ţinând pistolul la spate, scoase ţeava adevărată şi o introduse pe cea din săpun, care nu opuse nicio rezistenţă.

Caporalul nu observă nimic când luă pistolul şi îl introduse în rastel. Adevărata ţeavă se afla deja în căptuşeala hainei lui Abel.

10

Sigur că povestirea fetei fusese şocantă pentru Phil, dar observându-se pe sine constată că nu-şi pierduse pofta de viaţă din acest motiv. Îşi continua cu tenacitate exerciţiile.

Ca şi înainte, îl interesa în mod deosebit caseta cu butoane. Chris nu-i povestise, se pare, nimic medicului şef despre aventurile lui şi acest lucru contravenea în mod sigur ordinelor lui. Phil nu voia să-i facă greutăţi şi mai mari, aşa că nu o întrebă nimic despre destinaţia butoanelor. Cu următoarea ocazie le încearcă pe toate, unul după altul. Cu ajutorul lor putea face o serie de lucruri prin telecomandă: să închidă şi să deschidă fereastra, să ridice sau să scadă temperatura, să pornească sau să oprească un ventilator, să intensifice sau să micşoreze lumina, în afară de asta nimic deosebit însă.

Phil descoperi apoi că patul său se afla pe roţi şi că putea să elibereze frâna care le fixa. Dacă elibera frâna, atunci putea să se mişte înainte şi înapoi ca într-un cărucior, chiar dacă numai în limitele impuse de furtunurile şi contactele care îl legau de aparate.

Ţinta lui cea mai importantă era aparatul video. Încercă de multe ori să-şi aducă patul mai aproape de aparat şi până la urmă reuşi, împingând puţin la o parte tabloul de comandă cu aparatele indicatoare şi cu ecranele de control.

Întâi trase spre sine o tăbliţă indicatoare, care atârna de un cârlig, lângă tubul de imprimat. Pe tăbliţă erau înscrise câteva numere: Centrala – 006, şeful – 011, birou – 283, sora de noapte – 268 şi altele care nu-l interesau, pentru că nu voia să le folosească. După aceea, apăsă pe butonul de pornire şi aşteaptă. Un zbârnâit uşor semnaliză că aparatul pornise. Phil alese la întâmplare numărul 631 şi învârti, răsucindu-şi cu mare efort mâna, discul de alegere a numărului: 6 – 3 – 1. Încerca să vadă cât mai bine ecranul, dar acesta rămase neluminat. Poate că nu existau atâtea numere.

încearcă cu 531 şi apoi cu 431, dar nu reuşi să obţină ceva. În sfârşit, începu să formeze toate numerele începând cu 431:

432, 433, 434 şi aşa mai departe. Era aproape gata să renunţe şi să înceapă încercările cu numere mai mici când ecranul se lumină brusc.

— Da? răspunse o voce de bărbat.

— Cine e-la aparat? întrebă Phil.

— Gus Morley, răspunse celălalt serviabil, dar nu apăru pe ecran.

— Eu sunt Phil Abelsen, un pacient, răspunse Phil.

— Omule, înnebunesc! se auzi din difuzor. Un pacient, este posibil? De mult am renunţat să mai caut vreunul!

— Şi dumneavoastră sunteţi rănit? întrebă Phil.

— Da, se poate spune că sunt rănit. Ambele picioare mi-au fost tăiate. Acum mi-au pus unele noi. Ce boală aveţi dumneavoastră?

— Eu am încasat una în piept. Sunt încă legat de pat şi de aceea nu mă pot arăta încă.

— Nici eu nu mă pot ridica încă. Important este că mai există cineva.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? încercă să afle Phil. Reglase sunetul la nivelul optim şi astfel se putea conversa cât se poate de bine lungit în pat.

— Vreau să spun că ceilalţi trebuie să fie sănătoşi. Nu am auzit nimic de ei. Cine se mai gândeşte la un om bolnav…

Phil se întrebă dacă celălalt ştia şi el despre ceea ce se întâmplase. Cu precauţie încearcă să afle:

— Ştiţi unde suntem?

— Într-o navă cosmică, nu ştiaţi?

— Ba da, spune Phil.

— S-a terminat cu toată mizeria. Aici suntem în siguranţă. Vom începe o nouă viaţă, undeva, în altă parte.

— Şi Pământul?

— Ne putem descurca şi fără el. Bine că a fost distrus. Toată viaţa mea a fost nenorocită. Acum este pentru prima dată că-mi merge bine.

— Bine, dar unde sunt ceilalţi, cei care sunt sănătoşi acum?

— Nu ştiu. Şeful nu mi-a spus. Uneori vorbeşte destul de mult. Un tip extraordinar. Sora mea însă – o lămâie ar fi dulce faţă de poama asta.

— A mea este drăguţă, spuse Phil.
— Aţi avut mare noroc. A mea este sărită. Dacă vrei să stai de vorbă cu ea, imediat începe să se tânguiască în legătură cu ceva de pe Pământ.
— Trebuie să închid, spuse Phil. Nu ştiu dacă este voie să telefonezi şi nu vreau să mă prindă de prima dată. Nu am ceas, aşa că nu ştiu când este noapte. Atunci nu mă deranjează nimeni.
— Este ora patru după-amiază, spuse Gus. Trebuie numai să faceţi numărul 222 şi veţi auzi o bandă de magnetofon care spune ora exactă. Ce număr aveţi?
Phil nu se gândise încă la numărul lui. Acum încearcă să-l găsească. Îşi aminti de tăbliţă şi căutând-o descoperi pe spatele ei numărul 412.
— Cred că este 412, spuse el.
— Al meu este 447. La revedere. Vă mai caut eu.
— Minunat, spuse Phil. Sănătate şi la revedere!
Puţin mai târziu, Chris intră în cameră. Adusese o sticlă de plastic din care Phil avea voie să bea câteva înghiţituri. Era o soluţie călduţă de zahăr. Pentru prima dată, după ce fusese rănit, se hrănea cu ceva. Nici el nu ştia cum primise până acum substanţele nutritive necesare, probabil că prin furtunile care se opreau în stomacul lui.
Apa cu zahăr avea gustul celei mai bune băuturi, dar după ce o bău se simţi puţin rău. Chris îl curăţă şi apoi îl pregăti pentru raze.
— Ce se întâmplă cu bărbaţii care se însănătoşesc? întrebă el.
— Nu ştiu, Phil, spuse ea.
— E ceva atât de rău? întrebă el.
— Efectiv nu ştiu despre ce este vorba, îl asigură ea. Şeful nu prea vorbeşte cu noi. Pentru el femeile nu sunt fiinţe întregi. Poate îţi spune ţie dacă îl întrebi.
— Cum o să ştiu dacă-mi spune adevărul?
Phil se afla sub lampa de ultraviolete, ochii săi erau ascunşi de ochelarii de protecţie.
— Câţi oameni sunt la bordul navei? întrebă el.
— Cred că aproximativ o mie.
— Toţi sunt răniţi?

— Majoritatea au fost răniţi. Doctorul Myer şi câţiva medici asistenţi i-au tratat, iar noi, cele patru surori, i-am îngrijit. Câţiva bărbaţi sănătoşi, mai ales membrii echipajului, au fost nevoiţi să ne ajute.

Phil se întoarse la întrebarea iniţială.

— Ce s-a întâmplat cu aceşti bărbaţi?

— Sunt într-o altă parte a navei. Noi, surorile, nu avem voie să intrăm în acea parte.

— Nu te-ai întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu ei? N-ai încercat niciodată să afli?

Chris oftă.

— De ce să mă gândesc? Aici este spitalul navei şi aici este locul meu. Eu sunt soră de spital, nu sunt nici soldat şi nici spion. Eu nu mă ocup de cei sănătoşi.

— Şi când voi fi şi eu sănătos?

Chris nu-i răspunse.

— Ce se va întâmpla când voi fi sănătos? întrebă Phil încăpăţânat.

— Ce ai vrea să se întâmple? întrebă fata în şoaptă.

Acum Phil nu mai ştia ce să răspundă. Chiar, ce şi-ar fi dorit să se întâmple? Ce va trebui să se întâmple? Ce era planificat să se întâmple? Ce sens aveau toate astea?

— Sunt peste o mie de oameni la bord, continuă Chris. Suntem însă numai patru fete. Crezi într-adevăr că aş putea rămâne la tine?

Chris avea dreptate. La asta nu se gândise. Era o situaţie ieşită din comun şi el nu ştia cum putea fi rezolvată. Oare doctorul Myer ştia soluţia?

— Cine mai este la bord în afară de pacienţii mai vechi şi mai noi, de cele patru surori şi de medicul şef? Vreau să spun, există un comandant al navei, un echipaj?

— Doctorul Myer este comandantul navei. Este una din cele mai moderne construite vreodată. Aproape toate comenzile sunt automate. Doctorul Myer este şeful suprem. În afara lui, nimeni nu are nimic de spus.

Încet începu să realizeze importanţa acestui fapt. Cineva era superiorul absolut a aproape o mie de oameni. Asta nu era nimic deosebit. Numai că aceşti oameni erau izolaţi de toţi

ceilalţi. Puteau chiar fi unicii oameni care au supravieţuit. Din această perspectivă lucrurile arătau cu totul altfel: el era stăpânul absolut al întregii omeniri, împăratul ei, zeul ei. Şi fetele? Phil nu cuteza să gândească mai departe. Săltă capul. Chris stătea pe scaunul ei de lângă perete şi se uita în jos. Nu o putea vedea bine prin sticla groasă a ochelarilor, dar i se păru că plânge în tăcere. Lăsă din nou capul jos. Toată fiinţa lui se împotrivea gândurilor care-l bântuiau. Nu mai întrebă nimic, pentru că nu voia să neliniştească fata fără motiv. Ar fi vrut să spună ceva liniştitor, dar nu reuşi să găsească nimic de acest fel.

Seara târziu, formă numărul celuilalt pacient. Gus Morley… Dar nu răspunse nimeni, deşi el aşteptă destul de mult. Atunci apăsă butonul care atârna încă legat de un fir de lângă mâna sa dreaptă.

Curând auzi uşa deschizându-se şi intră Chris.

— Nu te simţi bine?

Aşteptă până când ea închise uşa şi apoi întrebă:

— Unde este Gus Morley?

Ea privi uimită fără să înţeleagă despre ce este vorba.

— Ce vrei să spui? Cine e persoana despre care întrebi?

— Vreau să ştiu unde este Gus Morley, spuse Phil. Este un alt pacient, am vorbit astăzi cu el la telefon. Acum nu mai este acolo. Nu mai răspunde nimeni la numărul 447. Unde este el?

— Nu-l cunosc, spuse Chris, şi nu ştiu unde este!

Phil dădu nerăbdător din mână.

— Nu ştii nimic. Bine, te cred. Dar de ce accepţi totul? Vorbea mult mai tare şi încerca să se stăpânească, dar deja următoarele cuvinte trădau din nou enervarea din el. Fă ceva! Caută-l! Întreabă-le pe colegele tale! Du-te şi spune-mi după aceea ce ai aflat. Auzi, trebuie să te întorci imediat!

Chris nu scoase niciun cuvânt. O parte din neliniştea lui Phil i se transmisese şi ei. Se întoarse spre uşă şi ieşi.

Deşi nu a durat decât cinci minute până ce Chris se întoarse, Phil abia reuşi să-şi stăpânească nerăbdarea.

— Ai aflat? Ce s-a întâmplat cu el?

Fata gâfâia. Se linişti numai înainte să răspundă.

— Nimic secret. Sora Magde l-a îngrijit. A fost externat pentru

că se însănătoşise.

— Nu este sănătos, spuse Phil. Astăzi după-amiază nu putea să se ridice din pat. Ce s-a întâmplat cu el?

— Trebuia să se fi întâmplat ceva rău? întrebă Chris. Nimeni dintre noi nu s-a gândit până acum la ceva rău.

Phil vorbea acum stăpânit şi superior:

— Chris, nu trebuie să fie ceva rău. Dar trebuie să ştim ce se întâmplă. Dacă nu-ţi mai pasă ce se întâmplă în jurul tău atunci te-ai abandonat de fapt şi pe tine însuţi. Nu mai ai nimic de făcut decât să laşi capul în jos. De aceea vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Gus şi cu ceilalţi. Nu pentru că aş crede că s-a întâmplat ceva rău, ci pentru că vreau să-mi fac o imagine asupra situaţiei.

Chris aprobă în tăcere, dar Phil nu avea impresia că ar fi înţeles.

— Vino aici, spuse el şi îi întinse mâna dreaptă. Ea îi luă mâna şi el o trase mai aproape de pat.

— Eu m-am gândit la situaţia noastră, continuă el. Nu este o situaţie plăcută, dar nimic nu ne împiedică să o îmbunătăţim.

— Dar cum? întrebă Chris.

— Nu ştiu încă, răspunse Phil. Trebuie însă să facem ceva. Sau tu eşti de acord cu tot ce se întâmplă?

Chris negă din cap.

— Un bărbat care are toată puterea, a cărui voinţă este atotstăpânitoare, aşa ceva nu poate avea un sfârşit bun. Nu ştiu ce vrea medicul şef, e prea ascuns ca să-mi dau seama. Nu este un conducător care să ia în consideraţie dorinţele oamenilor săi. Dacă şi-a pus ceva în cap atunci va impune acest lucru, indiferent ce se va întâmpla.

Faptul că vorbea atât de mult îl obosea pe Phil, dar îşi dădu toată silinţa să nu se observe. Fără să se oprească, continuă:

— Cine permite ca asemenea lucruri să se întâmple şi nu se opune devine şi el vinovat. Tu te porţi de parcă totul ar fi deja decis sau s-ar fi întâmplat deja. Dar deocamdată nu este nimic decis atâta timp cât mai există cineva care se opune tuturor acestor lucruri. Mai sunt şi eu aici, Chris. Poate că sună a îngâmfare, pentru că sunt rănit, bolnav şi nu mă pot mişca din pat. Dar eu cred în mine însumi şi sunt gata. Vrei să mă ajuţi?

— Dacă pot, da. Chiar dacă nu foloseşte la nimic.
— Bine. Ştii cumva când se duce doctorul Myer la culcare?
Chris nu răspunse imediat. Apoi spuse:
— Către miezul nopţii. Uneori chiar ceva mai târziu.
— Atunci fii atentă. Aştepţi până la trei noaptea. După aceea te duci în acea parte a navei unde stau bărbaţii. Vezi ce fac şi cum le este.
Chris se ridică brusc.
— Dar Phil, nu pot face asta!
— De ce nu? întrebă el hotărât. Sunt cumva camere care sunt închise sau care sunt asigurate în alt fel?
— Nu ştiu, dar…
— Ai încercat vreodată?
— Nu, dar…
Pentru câteva secunde, Phil îşi pierdu controlul. Se ridică cu asemenea putere că rama patului începu să geamă şi câteva sticle din dulap se loviră între ele.
— La dracu, atunci lasă-mă pe mine să mă duc… e totuna ce se întâmplă cu mine… Dacă nimeni nu face ceva…
Îşi eliberase mâna dreaptă din legături şi începuse să-şi desfacă cureaua care-i strângea pieptul. Chris îl apucă de mână şi îl împinse înapoi. Muşchii lui aveau deja o forţă surprinzătoare şi a fost nevoie de toată forţa ei pentru a-l culca la loc. Forţa lui nu ţinu însă mult timp. După acest consum de energie rămase slăbit, tremurând, deşi încercă să se opună în continuare, în timp ce ea îi lega curelele la loc. O vreme zăcu gâfâind, cu capul întors. Chris îşi aranjă părul. Apoi spuse:
— O voi face.
Aşteptă. Încet, el îşi întoarse faţa către ea.
— O voi face, Phil.
— Bine, spuse el. Atunci, du-te acum. Nu este bine să te găsească cineva aici.
Ea mai ezită o clipă, apoi ieşi.
Phil nu putea dormi, deşi încerca să se relaxeze. Acum nu i se mai administrau calmante, aşa că simţea un fel de nervozitate în trup. Inima îi bătea adânc şi regulat, îi făcea bine să asculte această bătaie. Şi respiraţia era foarte regulată. Apoi, câteodată simţea o durere tăioasă între coaste. În tot corpul său, însă, se

mişca ceva care apoi se linişte a fără niciun motiv. În intestine simţea un fel de presiune care se deplasa din când în când în alt loc. Câteodată îi amorţeau muşchii, atunci se împingea în curelele care îl ţineau legat şi îi tăiau pielea şi se întorcea pe cealaltă parte. Cel mai greu de suportat era senzaţia de mâncărime. Undeva, de obicei în locurile unde nu ajungea cu mâinile, începea să simtă o mâncărime care dispărea numai ca să apară în alt loc.

Se gândea la situaţia lui, dar nu reuşea să tragă nicio concluzie. Gândurile i se mişcau în cerc. Când în sfârşit adormi neliniştit, uşa scârţâi şi în faţa lui apăru Chris.

— I-ai văzut? Ce ţi s-a întâmplat? Povesteşte-mi!

— I-am găsit, spuse Chris. Se aşeză, ca de atâtea ori până acum, pe taburetul de lângă patul lui.

— Nava cuprinde o parte de mijloc, cilindrică. La unul din capete este un fel de cameră de navigaţie cu emiţătoare, receptoare, radare, detectori termici şi altele. În partea din mijloc se află reactorul, după el magazia de rubidium, după care vin cuvele de răcire şi instalaţia de ionizate, iar la celălalt capăt se află duzele de ionizare.

Într-o pauză de respiraţie, Phil întrebă uimit:

— De unde ştii toate detaliile astea?

— Foarte simplu, n-am putut să dorm şi atunci, pentru că timpul trecea foarte greu, m-am dus la bibliotecă şi am căutat un microfilm cu informaţii despre navă.

Phil aprobă. Sămânţa pe care o aruncase încolţea.

— În jurul axei centrale sunt aşezate concentric mai multe cercuri. Trei cu totul. Sunt legate între ele de nişte spiţe. Ele formează împreună construcţia de bază a unei pâlnii care se îngustează spre faţă. Poţi să-ţi imaginezi? Împreună cu axa centrală arată ca un titirez.

Phil îşi aminti de ceea ce văzuse prin fereastră.

— Cercurile conţin încăperile?

— Da. Noi suntem acum în cercul din mijloc, este cercul în care se află spitalul. În cel exterior se află locuinţele surorilor şi şefului. În vremea în care aveam de îngrijit mulţi răniţi foloseam fiecare cameră pentru bolnavi. Acum toate camerele astea sunt goale. În acest cerc, pe care noi îl numim etajul trei, există un

spaţiu de agrement cu un bar şi un mic ring de dans, cu o sală de televiziune şi de cinematograf, o sală de lectură, o baie şi o sală de mese. La astea se mai adaugă bucătăria şi magazia de alimente. Toate lucrurile de care nu este nevoie imediat sunt stocate la etajul întâi, adică în cercul cel mai apropiat de axă.

— Totul se roteşte, spuse Phil, mai puţin ca o întrebare cât ca o constatare.

— Da, se roteşte, confirmă Chris. Din acest motiv, în cercul exterior se creează o gravitaţie normală, în timp ce în cercurile dinspre interior gravitaţia este micşorată proporţional.

— Am observat destul de târziu, spuse Phil, când am reuşit pentru prima dată să mă ridic într-adevăr.

— Spiţele care fac legătura între cercuri sunt goale pe dinăuntru. În ele, se află nişte lifturi pentru deplasarea între etaje. Nu am fost niciodată mai înainte la etajul întâi, ce era să caut acolo unde sunt magaziile de provizii?

Phil tăcu şi Chris făcu o pauză în care părea că se gândeşte la ceva. Phil avea impresia că prelungea cu bună ştiinţă preambulul, de parcă ceva o împiedica să ajungă la esenţa problemei.

— Acum ai fost însă la etajul întâi, spuse el pentru a o încuraja să povestească mai departe.

— Da. Am fost sus.

Căzută pe gânduri, Chris netezi câteva cute pe cearşaful întins peste salteaua pneumatică. După aceea continuă povestirea.

— Am urcat cu liftul. Îţi dă un sentiment ciudat să urci cu acest lift. Când începe să se ridice simţi, ca la fiecare lift, cum te împinge încet în sus. Apoi însă ai senzaţia că stai pe loc, deşi liftul urcă în continuare, iar atunci când se opreşte într-adevăr ai impresia că ai început să cazi foarte jos, din ce în ce mai adânc. Această senzaţie continuă să persiste încă mult timp după ce ai ieşit din lift. Când am ieşit din cabina liftului m-am trezit într-un gang. Toate lucrurile sunt la fel ca la etajul 2 sau 3. Multe uşi duc spre lateral, de fapt spre dreapta, în stânga este un rând de geamuri. Prin ele poţi să vezi partea din spate a navei şi de aici să te uiţi în direcţia Pământului şi a Soarelui. Poţi încă să recunoşti Soarele foarte bine, este steaua cea mai strălucitoare de pe cer.

Chris îşi privi ceasul.

— Trebuie să mă grăbesc. Am intrat deci în gang şi am deschis câteva uşi. Înăuntru erau provizii, rezervoare de cele mai diferite forme, din carton, plastic şi sticlă şi chiar lucruri mai mari, piese de schimb pentru maşini, câteva tractoare şi nave pe pernă de aer, care erau împachetate întregi.

— Spune mai departe, o îndemnă Phil atunci când Chris vru să facă iar o pauză. I-ai găsit acolo jos, la provizii?

— Da, spuse Chris. Este încă ceva… Fantomatic… Sunt foarte speriată… dar nu trebuie să fie neapărat ceva rău. Încă nu-mi dau seama.

— Dar ce era? întrebă Phil nerăbdător.

— Am ajuns lângă o uşă. Când am deschis-o am ştiut că nu era o magazie ca oricare alta. Întâi am văzut câteva cărucioare de bolnavi. Era semiîntuneric şi a trebuit să mă obişnuiesc mai întâi cu toate acestea. Brusc am avut senzaţia că nu eram singură. În întunericul din faţa mea se mişca ceva… Simţeam aceste mişcări. Poate că am avut senzaţia asta numai pentru că auzeam ceva, curgea ceva foarte încet… După aceea am văzut… Încăperea era prelungă, ca toate încăperile de pe navă. Pe ambele părţi erau nişte rafturi pe care se aflau cutii de sticlă de mărimea şi forma unor sicrie. În acestea zăceau ei, unul lângă altul, bine împachetaţi. Nu puteau fi recunoscuţi clar pentru că în jurul lor se afla ceva ca un abur. Câteva picături se lipiseră de sticlă şi păreau picături de mucegai. Capetele lor se aflau în măşti, care păreau să fie măşti de gaze, poate chiar erau măşti de gaze, dar nu aveau deschizături pentru ochi. Era îngrozitor, arătau ca şi cum ar fi fost toţi orbi. Cel mai îngrozitor însă a fost altceva: nu dormeau. Nu, asta nu poate să fie somn…

Brusc se opri, de parcă ar fi ajuns la limita puterilor ei. Phil puse mâna lui peste a ei şi îi lăsă câteva secunde timp ca să-şi revină. După aceea spuse:

— Nu pot fi… morţi?

— Nu, nu-ţi poţi imagina, şopti Chris. Ochii ei priveau prin Phil către ceva neliniştitor. Nu erau morţi. Se mişcau. Dar nu erau nici treji… Mişcările lor erau rigide, de parcă ar fi din lemn… şi total mecanice… de parcă ar fi avut un motor în ei, care îi făcea

să se mişte ca păpuşile pe sârmă. Da, se mişcau ca şi cum ar fi încercat din toate puterile să scape din capcana de sticlă care îi ţinea prizonieri. Nu toţi odată, dar mulţi. După aceea, unii dintre ei se linişteau, de parcă ar fi fost epuizaţi, iar alţii care până atunci nu se mişcaseră deloc începeau să tresară, să se mişte… nu tare, parcă numai aluziv… de parcă ar fi vrut să pornească să facă un anumit lucru. Ceva îi împingea tot timpul înainte şi în acelaşi timp ceva îi lega acolo unde erau…

Ea se aplecă înainte şi îşi puse capul pe umărul lui Phil. Construcţia stăpânirii ei de sine, ridicată cu atâta efort, se prăbuşi instantaneu.

— Phil, scânci ea, nu mă pot gândi la asta, nu rezist… gândul la ei… Gândul că tu…

— Fii liniştită, spuse el. Nu prea avea sens să spună altceva, oricum era indiferent ce zice, atâta timp cât era ceva liniştitor.

— Linişteşte-te! Nu plânge! Totul va fi bine!

Spuse în continuare vechile cuvinte ale compasiunii şi înţelegerii cu care se liniştesc copiii atunci când sunt disperaţi. Vorbi mai departe şi îi mângâie părul care îl gâdila pe obraji. Deşi el era bolnavul şi ea îl îngrijea, acum el era mai puternic, simţind că ea căuta apărare în braţele lui. Inspira parfumul părului ei blond ca pe ceva preţios. Dorinţa de a lupta pentru fata care i se încredinţa şi care era gata să se supună voinţei lui deveni din ce în ce mai puternică. Era un dar, cel mai preţios, dar pe care ţi-l puteai imagina în mijlocul unei lumi îngrozitoare, era victoria definitivă asupra singurătăţii nemărginite.

Câteva minute trecură în linişte.

— Trebuie să ne mobilizăm acum, spuse el. Împreună vom găsi un drum care să ne scoată de aici. Chiar dacă totul pare pierdut, atâta timp cât mai există voinţa de a îndrepta ceva există şi speranţă. Mă crezi?

— Da, şopti Chris.

— Atunci gândeşte-te la asta. Gândeşte-te întotdeauna la asta. Şi totul va fi mai uşor. Du-te acum în camera ta şi nu uita.

Chris încercă să surâdă. Îşi şterse faţa cu o batistă. După aceea se aplecă şi îl sărută pe gură şi pe obraji.

Îi şopti la ureche:

— Şi mai e ceva…

Nu putu să vorbească mai departe. Îl sărută încă o dată şi ieşi.

Medicul şef îl consultase pe Phil din toate punctele de vedere.

— Aţi făcut progrese frumoase, Phil Abelsen, spuse el. Sunt mulţumit de dumneavoastră. Astăzi vă veţi putea simţi pentru prima dată un om liber. Pentru câteva minute vă decuplez de maşini. Se întoarse către Chris, care stătea ca o umbră în spatele lui. Ţineţi rezervorul de oxigen pregătit, pentru orice eventualitate. Când vă spun, îi daţi oxigen pur.

Mâna lui se mişcă peste tabloul de comandă. Înainte ca Phil să simtă ceva văzu că mingea cea roşie nu se mai umflă, se zbătu câteva clipe şi apoi rămase atârnată ca şi cum s-ar fi uscat. Pentru un moment simţi cum ceva îl sufocă, ceva interior îl făcea să încerce disperat să inspire aer, tuşi şi începu să gâfâie, inspiră puternic şi îşi dădu seama că asta îi făcea bine. În momentul în care simţi că vine următorul atac inspiră adânc şi apoi din nou, şi din nou…

Avu senzaţia că pluteşte între viaţă şi moarte şi spaima îl sufoca. Privirea lui se plimba prin cameră şi se opri pe faţa fetei, ai cărei ochi căprui îl priveau fix de parcă ar fi vrut să-i inspire curaj. Această privire atenuă spaima din el, îl ajută să se stăpânească şi să tragă aerul în mod regulat în piept, apoi să-l expire liniştit, şi iar să inspire, şi apoi iar să expire…

— N-a fost bine, soră? întrebă doctorul Myer. Încercăm şi cu inima tot acum?

Chris îl privi o clipă fără nicio expresie. Apoi spuse într-un ton neutru, de servici:

— Cum credeţi, domnule doctor.

— Hai, nu fi aşa, fato, spuse medicul. Din nou se întoarse spre tabloul de comandă şi învârti uşor de comutator. Phil observă cum pistoanele se mişcau din ce în ce mai încet. După un timp, nu se mai mişca nimic din maşină. În acelaşi moment, Phil avu senzaţia că în pieptul lui se afla o mare greutate. Inima i se zbătea înnebunită, împotrivindu-se unei mâini de fier care o strângea nemilos. Se simţea exclus din această încleştare, deşi ea se desfăşura, pe viaţă şi pe moarte, în interiorul lui. Nu putea înţelege, nimic nu reacţiona la eforturile lui. Mâinile i se deschideau şi se închideau de parcă ar fi vrut să apuce ceva invizibil, o menghină îi presa muşchii maxilarelor, atât de tare

că dinţii îi scrâşneau.

După aceea înţelese că lupta se terminase în favoarea lui. Simţea o slăbiciune tremurătoare în interiorul său, dar era fericit. Toate celelalte lucruri dispăruseră în spatele unui paravan.

Medicul urmărea instrumentele de pe tabloul de comandă.

— Inima se ţine bine, spuse el, şi nici de plămâni nu ne putem plânge. În câteva zile nu veţi mai avea nevoie de aparate. În câteva zile sunteţi sănătos tun.

Sănătos! Să mergi, să alergi... Dar mai era ceva... Phil se reîntorcea încet, încet la realitate.

— Ce se va întâmpla cu mine când voi fi sănătos? întrebă el.

— Veţi dormi, spuse medicul. Toţi ceilalţi pacienţii dorm până când vom ajunge la ţintă.

„Până vom ajunge la ţintă”, gândi Phil.

— Ce fel de somn e ăsta, domnule medic şef? întrebă el. Un somn artificial de lungă durată? Un fel de hibernare?

— Exact asta e, băiatul meu, spuse doctorul. Trase cu piciorul taburetul mai aproape şi se aşeză lângă pat. Această navă nu are de fapt decât o capacitate de 200 de pasageri. Eu am adus însă peste 1 100 de persoane la bord. Zborul se desfăşoară în necunoscut, nimeni nu ştie cât va dura. Trebuie să împărţim proviziile, să economisim energia. Cea mai bună soluţie este somnul artificial.

Când văzu că Abelsen îşi încreţeşte fruntea, spuse:

— Nu trebuie să vă fie frică. Toate vechile dezavantaje ale acestei metode sunt depăşite, toți se vor trezi la viaţă. Nu există niciun fel de dispariţie a ţesutului muscular şi nici accese de epilepsie. Problema nici măcar nu a fost atât de greu de rezolvat. Trebuie să ai numai grijă ca organele să rămână capabile de funcţionare, la fel şi membrele, şi evident creierul. Cu alte cuvinte, nu ai voie să cazi într-o nemişcare totală, trupul trebuie să primească sarcini de îndeplinit. Abelsen, aţi văzut vreodată un joc de fotbal? Aţi văzut cum spectatorii participă inconştient la joc când se pun în situaţia atacantului aflat în faţa porţii? Încearcă să dea în minge de parcă ar fi într-adevăr în situaţia de a da în minge. Cea mai mică mişcare este similară cu cea a jucătorului, dar nu numai mişcarea: observă coechipierii şi

adversarii, se gândesc dacă nu cumva este cineva liber în propria echipă şi ar trebui să-i paseze sau să ţină mingea. Aţi văzut vreodată aşa ceva?

— Da, domnule medic şef, răspunse Phil.

— Pe asta se bazează sistemul, continuă doctorul Myer. Niciunul nu are voie să se odihnească complet. Eu transmit direct în creier senzaţiile care declanşează acţiunile. Nu sunt mişcări duse până la capăt, ci numai încercări de a face anumite mişcări, dar ajung pentru a ţine întregul aparat în stare de funcţionare. Câteva impulsuri simple, transmise în anumite regiuni ale creierului, declanşează asociaţiile. Restul îl adaugă fantezia. Eu am realizat un program care ocupă toţi muşchii şi menţine treze toate procesele mentale. Am făcut chiar mai mult. Am conceput programul în aşa fel încât cei mai importanţi muşchi sunt antrenaţi permanent şi sunt stimulate mai ales acele procese mentale care mobilizează părţile bune ale caracterului unui om, capacitatea sa de a munci bine. Înţelegeţi, Abelsen: totul este numai un exerciţiu. După somn, fiecare este din punct de vedere al stării fizice şi mentale mai capabil decât înainte.

Phil se gândi la trupurile care tresăreau permanent descrise mai înainte de Chris. Exagerase ea? Îi căută privirea, dar ea ţinea capul aplecat. Stătea nemişcată undeva în fundul camerei. Dădea impresia că ar fi transparentă.

— Pot să vă întreb ce aveţi de gând?

Doctorul Myer era într-o dispoziţie bună. Zâmbi la întrebarea lui Phil.

— Sigur că da, spuse el. Nu este niciun secret. Pe lângă asta este uşor de prevăzut. Opera vieţii mele va fi supravieţuirea omenirii. Tăcu câteva clipe. Noi am trăit infernul, spuse el. Şi era de prevăzut. N-a fost prima dată, gândiţi-vă la potop. Întotdeauna a existat o arcă a lui Noe, ca nava noastră. Dar de fiecare dată a fost salvat răul şi perpetuat în noua epocă. Gândiţi-vă la ultimele zile ale Pământului şi la cum s-a ajuns aici. Gândiţi-vă ce erau oamenii: o masă fără niciun fel de simţ moral, dezordonată, care se agita încoace şi încolo fără niciun rost şi fără a putea fi oprită. Fiecare vroia altceva, exista o imensitate de păreri, dorinţe, o amestecătură de acţiuni fără

sens, o delăsare, un mod de viaţă parazitar, un haos de imprecizie, de lipsă a conştiinţei datoriei, de lipsă a simţului onoarei. Ce mai era uman în toate acestea?

Privi gânditor la punctul care sărea pe ecranul osciloscopului. După aceea, începu din nou:

— Eu am prevăzut toate astea. Armele erau prea distrugătoare. Devenise lipsit de sens să lupţi. Răspândirea morţii ajunsese prea cuprinzătoare. Îi lovea pe laşi ca şi pe cei curajoşi, pe cei capabili ca şi pe incapabili. Probabil că a fost bine că s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Acum există posibilitatea unui nou început.

— Ce veţi începe? întrebă Phil.

Medicul şef nu auzi ce spunea Phil. El vorbea ca pentru sine:

— Eu am amenajat această navă ca spital. Eu am insistat ca această navă destinată unor scopuri militare să fie confiscată. Oamenii de ştiinţă o destinaseră unei misiuni mai importante decât adunarea răniţilor. În timp ce s-a aprins deuteriumul eu mă aflam pe o traiectorie între Pământ şi Lună. Un proiectil distrusese staţia noastră orbitală, iar nava era plină de răniţi. Erau mai multe cazuri decât de obicei, dar uşoare, majoritatea reuşiseră să-şi îmbrace costumele spaţiale la timp. Îi prinsesem într-o plasă, ca pe peşti. Imediat am dat ordin să pornim. Ţinta noastră este RZ 11, cel mai apropiat vecin al nostru în spaţiul intergalactic. Este mult mai aproape decât Centauri. Astronomii au reuşit numai de curând să o cerceteze cu ajutorul laserilor. Planetele din sistemul nostru solar nu sunt destul de sigure din punctul meu de vedere, pentru că nu pot să ştiu ce fel de urmări va mai avea incendiul de pe Pământ. Poate că acesta va continua şi pe alte planete. Poate că întreg sistemul solar se va dezintegra.

— Şi staţiile de pe Lună, de pe Marte şi de pe Venus? întrebă Phil.

Medicul îi privi gânditor.

— Fuseseră desfiinţate de mult şi readuse pe Pământ pentru a fi folosite în serviciul terestru. Staţia de pe Lună era ca şi distrusă.

— Ce veţi face când vom ajunge la ţintă? întrebă Phil mai departe.

— Am tot ce-mi trebuie aici pe navă pentru a putea construi o mică staţie, indiferent cum arată planeta pe care vom ajunge. Am bombe termice şi pot, dacă este necesar, să evapor lacuri şi să mut munţi. Toate mijloacele de transport şi toate maşinile pot fi conduse cu ajutorul unui sistem instalat pe navă. Magaziile conţin destule piese ale unor case detaşabile pentru a-i adăposti pe toţi de care este nevoie. Pentru a obţine şi un oarecare confort avem la dispoziţie mobila din navă. Reactorul ce propulsează nava poate fi demontat şi refolosit pentru orice alt scop. Pe lângă asta, am destulă materie primă pentru Combiplast ca să umplu o întreagă vale dacă este nevoie. Ştiţi că acest material se umflă precum coca dacă se amestecă materiile prime de bază. Pe lângă asta, mai avem şi o instalaţie medicală completă cu aparate pentru diagnoză şi terapie. Ce-şi poate dori un om mai mult decât atâta?

— Vreţi să colonizaţi planeta? întrebă Phil.

— Eu voi crea un sistem în care să domnească ordinea şi disciplina, spuse medicul. Voi avea grijă ca mica colonie să funcţioneze ireproşabil. Nu am nevoie de progres şi nici de transformări. Sistemul meu va fi static. Voi avea grijă ca să pornească şi să funcţioneze şi atunci când eu nu voi mai exista. Un mic grup de oameni care vor avea tot ce le trebuie.

Acum îl privi din nou pe Phil, al cărui cap slăbit era îngropat în perna cu aer.

— V-aţi gândit vreodată de câte are nevoie omul pentru a exista? întrebă el, dar continuă imediat fără să aştepte niciun răspuns. Este o problemă foarte dificilă, poate cea mai dificilă. În primul rând trebuie să fie asigurate premisele fizice. Omul nu suportă variaţii mari ale mediului cu care este obişnuit. Temperatura, presiunea forţa gravitaţională, spectrul luminii, luminozitatea şi multe altele la care nici nu ne gândim trebuie să fie optime. Aceste probleme au fost însă cercetate în amănunt şi sunt în esenţă probleme care ţin de energie şi formele de transformare ale acesteia. Actualmente noi stăpânim aceste probleme. Şi problemele chimice, metabolismul, respiraţia şi nutriţia pot fi rezolvate. Aerul consumat poate fi regenerat. La fel şi apa. În ceea ce priveşte nutriţia trebuie să ne adaptăm puţin corpul la noile cerinţe. El va primi tot ce are

nevoie: materii nutritive, adică compuşi de carbon, proteine, vitamine, microelemente. Numai în ceea ce priveşte modul de asimilare va trebui să ne adaptăm la ceva diferit de cel obişnuit. Totul se va administra în forme concentrate, câteva pilule de substanţă pură fără balast. Avem la bord o maşină de sintetizat, care poate realiza orice materie nutritivă din orice substanţe de bază, cu condiţia ca acestea să conţină elementele necesare. Sigur că acest lucru va produce câteva modificări. Anumite organe vor deveni inutile: sistemul de masticaţie, o parte a sistemului digestiv, o parte din funcţiile stomacului şi ale intestinului. Dar le vom rezolva pe toate. Aceste limitări vor contribui la îmbunătăţirea sănătăţii generale.

Asta este însă numai prima parte. Cealaltă este mai dificilă şi a fost recunoscută mult prea târziu. Omul nu este un motor Diesel care funcţionează atâta timp cât primeşte destulă motorină şi oxigen. El are nevoie şi de un sens al vieţii, de un ţel.

Care este sensul vieţii? înainte, era obligat să muncească şi asta îl satisfăcea integral. Atunci când maşinile i-au preluat munca, a început prăbuşirea sa spirituală. Nimeni nu a acordat niciun fel de atenţie faptului că omul are nevoie de o ocupaţie şi că trebuie să fie convins de sensul şi de necesitatea ocupaţiei sale. Astăzi, ştim că omul nu trebuie să muncească neapărat, este aproape indiferent ce face, atâta timp cât ceea ce face îl satisface şi îi solicită energia fizică şi spirituală de care dispune. Eu voi da deci un conţinut vieţii pe care o vom trăi.

Este apoi problema autorităţii. A fost o vreme când se vorbea mult despre libertate. Astăzi ştie oricine că libertatea este o iluzie şi că fie şi numai gândul la ea este dăunător. Omul are nevoie de cineva care să-i dea ordine şi care să înfrângă orice încercare de nesupunere. Acest lucru îi oferă sprijinul de care să se agaţe. Eu voi juca rolul celui care dă ordine şi vă rog să mă credeţi, că nu o fac cu plăcere, este rolul cel mai greu. Pe mine nu mă va ajuta niciun fel de educaţie care obişnuieşte oamenii încă din tinereţe să fie pregătiţi să execute ordinele pe care le primesc în anumite situaţii, pentru că situaţia aceasta este complet nouă. Eu voi folosi mijloace chimice pentru a obţine ascultarea necesară. Există asemenea mijloace şi eu dispun de ele. La urma urmelor este indiferent modul în care se păstrează

ordinea.

Şi acum despre cel de-al treilea element: ţelul. Omul este făcut în aşa fel încât trebuie să vadă efectul fiecărei cauze. Efectul este sensul cauzei. În ceea ce priveşte lucrurile fără importanţă, acest sistem funcţionează fără niciun fel de probleme, dar dificultăţile apar la lucrurile cu adevărat importante. Aici sistemul nu mai este valabil. Sensul vieţii, sensul umanităţii! Sensul trebuie creat în mod artificial. Şi pentru că foarte puţini pot acest lucru, îi voi face eu pentru ei. Eu voi da vieţii noastre viitoare un sens pe baza căruia fiecare va putea înţelege scopul propriei sale existenţe.

Medicul şef vorbise ca în faţa unui mare public. Acum, când terminase, privi în jurul său. În spate stătea o fată cu capul plecat. În faţa lui zăcea un bolnav cu ochii pe jumătate închişi. Medicul şef chemă sora.

— Vom cupla din nou maşina. Ajutaţi-mă!

Urmări cu atenţie ecranele şi indicatoarele şi reglă câţiva parametri.

— Şi cum va continua viaţa? întrebă Phil. Vreau să spun că nu sunt decât patru femei la bord…

— Nu am uitat acest lucru, spuse medicul. Patru femei nu este mult. Dar toate sunt tinere. Vor mai fi fertile încă cel puţin douăzeci şi cinci de ani. Asta ajunge. Sigur că nu ne putem aştepta de la ele să poarte sarcina singure. Problema maturizării ectogenetice este însă din fericire rezolvată. Avem pe navă un incubator.

Medicul se uită mai întâi la Phil şi apoi la soră. Amândoi priveau pe lângă el.

— Să nu fim suprasensibili, spuse el tăios. În situaţia noastră nu ne putem permite aşa ceva. Gândiţi-vă mai bine la avantaje. În primul rând femeile sunt scutite de sarcina obositoare. Pe lângă aceasta voi putea controla informaţia genetică. Următoarea generaţie va fi şi mai capabilă decât cea de acum, vă puteţi baza pe asta.

Scoase un carneţel din buzunar şi îl răsfoi.

— Mâine vom deculpa două ore, poimâine patru, şi tot aşa mai departe. În cinci zile sunteţi sănătos, Abelsen. Haideţi, soră!

Deschisă uşa şi aşteptă până când Chris ieşi. După aceea o

urmă.

11

Venise noaptea în cazarmă, ferestrele clădirilor erau întunecate, iar antrenamentele luaseră sfârşit. Soldaţii şi subofiţerii se culcaseră. Numai santinela îşi mai făcea singură rondul. Poate că nici maiorul nu dormea, nimeni nu ştia însă exact.

Abel zăcea în patul lui cu capul sprijinit pe braţele strânse sub ceafă. Prin geamuri vedea o bucăţică pustie din aleea de beton. Ajunsese la capăt. Astăzi urma să fie noaptea lui. Era sfârşitul şi în acelaşi timp începutul, deşi nu ştia ce va începe.

Aşteptă încă un timp, apoi coborî încet, sprijinindu-se de stâlpul patului. În al doilea pat observă o mişcare. Austin se scula şi el.

— Unde te duci?

— Taci, spuse Abel. Îşi îmbrăcă pantalonii, haina şi cizmele şi ieşi pe uşă. În spatele lui auzi un zgomot: Austin.

— Ce ai de gând?

— De ce întrebi, tot nu te interesează!

Abel îl ţinea de mânecă.

— Nebuniile tale nu mă interesează, dar n-ai voie să-mi distrugi planurile.

— N-am voie?

Abel se apropie de fereastra din hol şi începu să pândească venirea santinelei.

— Nu fi aşa de încăpăţânat, se rugă Austin. Acum ştiu cum pot scăpa de aici. Ascultă-mă, voi arunca ieşirea în aer.

— Cu ce? întrebă Abel.

— Undeva pe aici trebuie să existe nişte explozibil. Dinamită, grenade, bombe, ceva de genul ăsta.

Dinamită, grenade, bombe. Bombe. Abel trebuia să fi auzit aceste expresii undeva, înainte. Oricum ştia ce însemnau. Evident. Erau în armată şi în armată trebuia să existe explozibil. Explozibile. Proiectile. Rachete. Baze de rachete. Submarine, staţii orbitale, bombe, bombardiere, bombe atomice. Erau în armată şi în armată există toate acestea. Dar unde se aflau?

— Crezi? întrebă el. Şi unde?

— În magaziile de provizii sau în celelalte, undeva trebuie să fie.

— Şi cum vrei să ajungi acolo?

— Păi nimic nu este încuiat. Unde ne-am lovit de broaşte cu siguranţă?

— Da, spuse Abel. Uniformele, corturile şi lanternele. Şi toate celelalte cârpe. Pistoalele sunt însă închise bine. Unde ai văzut tu până acum arme?

Santinela apăru departe în stânga, lângă magazie. Încet, începu să patruleze de-a lungul aleii de beton.

— Voi găsi eu ceva.

Santinela apăru în faţa ferestrei. I se auzeau paşii. Abel şi Austin îşi plecară capetele. Paşii deveniră din ce în ce mai slabi şi apoi nu se mai auziră deloc.

— Cum poţi să fii atât de indiferent? spuse Austin. În vocea lui se auzea ceva care semăna cu un scâncet. Gândeşte-te numai la libertatea care ne aşteaptă afară. Există posibilitatea să reuşim să scăpăm din închisoarea asta. Aici suntem prizonieri. Suntem prizonieri! Îngropaţi undeva sub pământ.

Sub pământ, gândi Abel. Ascunzători, buncăre. Aer decontaminat. Climă artificială. Prizonieri. Atunci afară ar trebui să fie… Dar el ştia că nu era adevărat. Nu era chiar atât de simplu. Austin nu înţelegea.

— Toate astea nu-ţi pot fi indiferente! se rugă Austin. Nu poţi risca aşa ceva! Mai lasă-mi timp, cel puţin câteva ore!

Abel se duse la uşă şi o deschise încet.

— Gândeşte-te la imensitatea timpului pe care l-am petrecut aici. Maiorul este vinovat de asta. Te înşeli, Austin. Tu cauţi o stafie. Afară nu poate fi nimic altceva decât abisul. Eu mi-am căutat singurul lucru real care poate fi făcut în condiţiile date: eu îl voi ucide pe maior, în această noapte îl voi ucide.

Ieşi afară fără să se mai sinchisească de Austin. Porni către tranşee, încercând să nu se îndepărteze de zidurile clădirilor. Terenul liber dintre ultima baracă şi prima tranşee îl străbătu în salturi scurte, după ce se asigură că nu era nimeni prin apropiere.

Se furişă printre tranşee. Cunoştea foarte bine sistemul lor şi

ştia exact când trebuia să schimbe direcţia şi când să meargă înainte. Merse prin labirint în direcţii aparent lipsite de sens, ba la dreapta, ba la stânga şi apoi drept înainte şi iarăşi înapoi până când ajunse acolo unde voia să ajungă – în faţa ascunzătorii din pământ. Nu avea nicio lanternă, nici nu avea nevoie de lumină, ar fi găsit lucrurile îngropate chiar dacă n-ar mai fi fost nici firele pe care însă le simţi curând între degete.

Dezgropă piesele pistolului. Erau murdare şi unse, dar aşa fuseseră de foarte multe ori. Puteau fi curăţate. El luase cu sine trusa de curăţat armele, inclusiv pasta de bisulfit de molibden necesară pentru ungere. Şi încă o dată, ultima dată, începu să cureţe piesele componente ale pistolului aşa cum o făcuse de atâtea ori până acum. Din buzunar scoase ţeava şi o înşurubă. După cinci minute avea în mână un pistol adevărat încărcat. În încărcător avea trei proiectile şi aceste trei proiectile trebuiau să ajungă.

Aplecându-se permanent, alergă înapoi prin tranşee. Aici era acoperit. Numai din când în când ridica capul şi se uita în jur. În noaptea asta patrula mai mult decât o singură santinelă. La un moment dat văzu trei santinele deodată. Două dintre ele stăteau pe terenul liber dintre barăci în timp ce a treia dispărea după un colţ.

Nu avea dreptul să ezite mai mult. Nu se mai simţea în siguranţă. Oare uşile erau acum închise? Nu fuseseră concepute să fie încuiate şi, atât de repede, nu puteau fi modificate atâtea uşi. Abel era convins că erau mult mai multe care duceau în holul privilegiat. Nu le puteau păzi pe toate. Până acum fusese suficient faptul că soldaţii nu aveau ce căuta în interiorul clădirii maşinilor şi al majorităţii celorlalte clădiri. În consecinţă, nu aveau voie să intre nici acolo, asta era clar.

Cu cât gândurile lui Abel deveneau mai clare, cu atât mai mult i se părea de necrezut cât de simplu se putea organiza aici o răscoală. Totodată îi devenea însă din ce în ce mai clar cât de puternică era această organizaţie bazată pe manipularea prin intermediul tabletei negre. Atâta timp cât cineva lua tableta neagră nu reuşea să ignore vreun ordin. Şi atâta timp cât ascultai de ordine trebuia să iei tableta. Un cerc vicios pentru cel care ajungea vreodată să intre în el. Era asigurat de două ori

faptul că nimeni nu ştia care era efectul drogului.

Ajunsese la marginea labirintului de tranşee, în alt loc decât cel prin care intrase – mai apropiat de clădirea maşinilor. După ce se uită în jur, sări din tranşee şi alergă la uşă. Acum urma o clipă esenţială: păzeau uşa? Trase pistolul din buzunar şi respiră de câteva ori adânc. După aceea deschise uşa, se repezi înăuntru şi se aruncă lângă peretele din stânga, lângă un munte de cabluri şi izolatori. Aşteaptă un timp, ascultând ce se întâmpla în semiîntuneric.

Cântecul roţii motoare umplea întreaga sală. De la ţevile de deasupra capului său veneau nişte pocnete uşoare.

I se păru că vede flăcări albastre dansând deasupra ţevilor, dar imediat ce îşi concentră privirea asupra lor acestea dispărură.

Se ridică şi începu să cerceteze împrejurimile prin fereastră. Acolo, în spate, unde se afla magazia, se mişca ceva în umbra clădirii. Încearcă să străpungă întunericul. Alergând aplecat, cineva depăşi unul din locurile luminate ale zidului. Austin. Austin se învârtea pe acolo, căutând explozibil. Dacă îl prindeau, se dădea alarma. Abel nu ştia dacă această situaţie i-ar fi fost favorabilă sau nu. Probabil că era indiferent, pentru că dacă totul mergea cum trebuie avea să-şi atingă ţelul foarte curând.

Se furişă la zidul din fund şi pipăi pereţii pentru a găsi o uşă. Şi această uşă era neîncuiată. O deschise repede, se strecură prin ea şi o închise la loc pentru a împiedica lumina lămpilor de avarie să pătrundă afară, împinse în jos şi pârghia care închidea uşa.

Coridorul se întindea părăsit la stânga şi la dreapta. Abel apucă mai strâns în mână pistolul şi porni în aceeaşi direcţie ca la prima sa vizită. Oare putea să întâlnească pe cineva? Pe maior, şi asta ar fi fost foarte bine. Femeia? Un sergent? Cine avea voie să pătrundă aici?

Ştia prea puţin. În mintea sa apăreau mereu noi întrebări. Ce scop avea toată cazarma? Cum ajunsese el, Abel, aici? Ce fusese înainte?

Se opri acolo unde, cu o zi înainte, întâlnise femeia. Uşa era închisă. Mult timp ascultă cu urechea lipită, după care împinse pârghia încet, încet la dreapta. Apoi trase uşa care aluneca pe

role. Lumina care îl întâmpină fu insuportabilă. Îl orbi complet.

Aici nu se afla nimeni. Abel intră. Îşi concentră simţurile pentru a găsi ceva suspect. Marea maşină nu funcţiona. La prima vedere părea un amestec de ţevi de sticlă mată cu inflexiuni verzi la colţuri, care se lărgeau în cilindri mari şi prin care treceau tuburi eu terminaţii aurii, înconjurate de inele şi garnituri. Părţile metalice erau legate între ele prin cabluri rectilinii, care din când în când se frângeau în unghiuri drepte. În faţa acestei maşini se aflau câteva cutii aşezate una peste alta, cea mai mare fiind la bază. Cutiile aveau pereţi de plastic, în care fuseseră practicate o serie de găuri mici, rotunde. Ramele erau dintr-un metal negru-cenuşiu, în care se distingeau niturile argintii. Cutia de la bază era de mărimea unei mese şi de la ea pornea o ţeavă groasă, care făcea legătura cu peretele din dreapta, străbătut de un labirint de rame negre şi acoperit cu un material artificial de culoare cenuşie. O placă fusese scoasă şi pusă pe jos, sprijinită de perete. Pe acolo se putea privi înăuntru, un grilaj format de sârme subţiri aşezate vertical, orizontal şi la 45 de grade, locurile unde se intersectau fiind înconjurate de nişte cercuri.

Abel se apropie. Se uită scurt înapoi. Lăsase uşa deschisă, iar crăpătura văzută de aici părea o poartă spre noapte. Asta era explicaţia. Abel încercase să rezolve enigma pe această cale, dar nu fusese sigur. În el se deşteptase o bănuială, ciudată, o spaimă de a nu fi trişat într-un mod care să nu fie accesibil minţii sale.

Se întoarse şi se apropie din nou de maşină. Lângă turnul format din cutii se afla un microfon aşezat pe un trepied. Cablul microfonului pornea dintr-o parte laterală a cutiei de la bază, al cărei capac părea să fie un fel de tablou de comandă. Lângă comutatorul principal erau o serie de butoane pe care erau desenate formule chimice, iar o ţeavă care pornea din construcţia de ţevi de sticlă se termina lângă tablou, într-un fel de vas deschis.

Abel simţi cum îi urcă în nas un miros uşor înţepător. Trase atent aer în piept şi constată că era miros de foc şi că venea de jos. Se aplecă şi descoperi un fir de fum. Lângă unul din picioarele trepiedului pe care se afla microfonul licărea ceva

roşu. Un muc de ţigară. Închise ochii pentru un moment. Ţigări. Coca-cola. Muzică de radio. Televizor. Prăjituri şi nuci… Toate astea existau undeva, sau existaseră cândva. Sau vor exista cândva. Dar el nu putea ajunge la ele.

Restul ţigării aprinse însemna ceva. Gândul îl readuse rapid la realitate. De foarte puţin timp cineva trebuie să fi fost aici. Ţigările sunt un lux. Deci, maiorul! Sau o femeie? Ridică chiştocul. Nu avea urme de ruj. Deci, totuşi, maiorul…

Abel stătea pe jumătate aplecat. Pistolul se afla în buzunarul lui. Băgă mâna în buzunar şi apucă mânerul armei. După aceea se duse la peretele din stânga în care se afla o uşă, o uşă deschisă.

Din nou intră într-un hol. Rămase pironit locului fără să poată înţelege ce se întâmplă. În faţa lui se afla o garnitură de scaune din ţeavă de oţel aşezate în jurul unei mese joase, cu tăblia din material artificial de culoare neagră. Dintr-un ghiveci imens creştea un arbust, care ajungea cu frunzele sale nenumărate până la tavan. La perete se aflau două dulapuri de birou, ale căror rulouri erau ridicate şi în care stăteau mai multe corpuri de ordinatoare. Lângă ele era o cutie pentru acte plină cu cartele. Pe o măsuţă se afla o maşină de scris automată, iar într-un raft de dedesubt se vedea un magnetofon.

Abel se trezi brusc din contemplaţie când auzi un zgomot. Imediat se trase după uşă. Se lungi pe jos şi privi după colţ. În câmpul lui vizual apăru o persoană şi apoi încă una. Veneau din acea parte a încăperii aflată în spatele scaunelor, pe care nu o cercetase încă şi pe care nu o putea vedea de unde stătea el. Prima persoană era un soldat îmbrăcat în uniformă de paradă. Avea ochii legaţi cu o bandă neagră şi păşea nesigur prin cameră. Cel care se afla în spatele lui şi care îl împingea înainte arătându-i drumul era un sergent. Amândoi dispărură în partea cealaltă a gangului. Zgomotul paşilor încetă şi atunci auzi bătaia în uşă. Uşa se deschise şi Abel auzi vocea unei femei.

— Hai vino, micuţule.

Apoi câteva zgomote neidentificabile. O uşă care se închide. Paşi. Sergentul apăru din nou în câmpul lui vizual. Se apropie de dulapul cu acte, scoase un volum, îl deschise şi începu să caute prin el.

Abel stătea nehotărât la locul său de observaţie. Încercă să aprecieze distanţa de la el la bărbatul din cameră. Erau numai douăzeci de paşi. Dacă acesta avea ceva de făcut la maşină putea fi într-o secundă lângă el.

Abel nu voia să rişte mai mult decât era absolut necesar. Începu să caute un loc în care să se retragă şi să nu poată fi văzut imediat de la uşă. În spatele construcţiei din sticlă se aflau, pe măsuţe, lângă perete, mai multe obiecte care păreau să fie agregate electrice. Între ele erau multe nişe şi colţuri libere.

Abel se retrase într-una din aceste nişe pentru a aştepta să vadă ce se întâmplă. Aici peretele era în formă de amvon şi lângă el se afla un scaun rotativ aşezat în faţa unui tablou de comandă. Cine stătea pe acest scaun se putea uita printr-un gemuleţ mic care permitea să priveşti afară.

Abel ascultă cu atenţie dacă se mişca ceva în camera de alături. Nu se auzea nimic neliniştitor. Se aşeză pe taburet şi privi prin gemuleţ. Acum îşi dădu seama unde era. Se afla lângă curtea cea mare din faţa locuinţei maiorului.

Un zgomot brusc îl făcu să se lungească la pământ. Auzi voci, însă, din cauza ecoului, nu se puteau distinge decât cu greu una de alta. Cu toate acestea, reuşi să priceapă destule cuvinte.

— … era timpul, camarade?

— … deja în cinci minute să intru. Nu-i aşa?

— Ce crezi despre santinelele dublate?

— Este probabil un nou exerciţiu, ce altceva ar putea fi?

— Şi lanterna care a dispărut?

— … ca exerciţiu de antrenament…

— Mie mi se pare că lucrul ăsta trebuia luat foarte în serios, pentru că dacă ne gândim bine este sabotaj… de fapt nu pot înţelege…

— Tocmai de aceea, camarade. Eu am propria mea părere.

Vocea scăzu, dar cuvintele se auzeau acum mai clar decât înainte.

— … sunt convins că maiorul a pus-o în burlan.

— … de ce?

— Este evident, camarade. Caporalii au devenit prea comozi. Trebuie încălziţi puţin. Să-şi dea puţină silinţă. Să fie mult mai

atenţi la ce fac soldaţii. Să facă servicii suplimentare şi santinele duble. Vocea devenea din ce în ce mai puternică. Superiorul este modelul de viaţă al soldaţilor. El nu are niciodată voie să cedeze… Numai munca neobosită cu sine… Pentru asta avem serviciul, exerciţiile, învăţământul. El trebuie permanent… şi mai mult decât datoria… devotamentul soldatului… onoare…

— Sigur, camarade. Ai dreptate, camarade.

Sunt convinşi de ceea ce le îndrugă maiorul, gândi Abel. Sunt nişte amărâţi, ca şi noi. Oare maiorul..? Un gând îngrozitor îi trecu prin minte: poate că nici spiritul maiorului nu era liber, era şi el un instrument şi deci nu putea fi judecat. Dar al cui instrument? Alungă din gând această idee. Se aflau într-un sistem închis, fără legături cu exteriorul. Maiorul era centrul acestei lumi. El era vinovat de toate. Acum era singur de asta.

— … să fiu punctual. Oare vine şi el la schimbarea gărzii?

— Astăzi nu. A tras obloanele.

— Totuşi, trebuie să păstrăm disciplina. Capul sus, camarade!

— Capul sus!

Paşi, uşi trântite…

Unul dintre bărbaţi părăsise camera. Abel auzi foşnete de hârtii.

Se ridică şi privi prin fereastră. Curtea cazărmii nu mai era goală. Zece militari cu căştile de oţel pe cap se aflau în formaţie. Stăteau absolut nemişcaţi, de s-ar fi putut crede că sunt morţi. Acum intră şi un al unsprezecelea în câmpul vizual. Trebuie să fie un sergent. Probabil era sergentul care făcea schimbul gărzii. Se opri la aproximativ zece metri în faţa gărzii aflate în poziţie de drepţi.

Din cealaltă parte venea acum un al doilea rând de soldaţi. Mărşăluiră în linie dreaptă până ajunseră exact în faţa grupei care aştepta. Brusc se opriră.

Deoarece prin fereastră nu pătrundea niciun sunet, spectacolul nocturn din curte părea un joc de marionete. Mişcările măsurate, paşii cadenţaţi, întoarcerile bruşte, poziţia rigidă a trupurilor. Păpuşi de lemn trase de sfori. O scenă, culise. Jocul lipsei de voinţă.

Cele două rânduri mărşăluiră fiecare în altă direcţie. Sergentul rămase pe loc până când dispărură ambele grupe. După aceea,

se întoarse şi porni spre clădire.
Se deschise o uşă. Abel se aplecă.
— Totul este în ordine?
— Sigur că da. Totul funcţionează perfect.
— Nu ai voie să fii niciodată mulţumit, spuse maiorul.
Vocile tăcură un timp, apoi se auziră din nou.
— Mai ai mult de lucru aici, camarade?
— … gata.
Se auziră rulourile dulapului pentru acte închizându-se.
— Mă duc la corpul de gardă.
— Eu mă duc să mă culc.
— Noapte bună, camarade. Şi capul sus.
— Capul sus.
Se auziră pocnind călcâiele cizmelor. Uşile se închiseră. Tăcere.
Abel avu iarăşi curajul de a ieşi din ascunzătoare. Se duse la uşă. Drumul părea a fi liber. Cu foarte multă precauţie, privind permanent împrejur şi ascultând cu atenţie, se furişă mai departe. Acum se afla lângă garnitura de scaune. În spatele intrândului care îl împiedicase să vadă ce se întâmplă se afla uşa prin care intraseră şi ieşiseră sergenţii. În faţa lui se afla gangul. Pe peretele din stânga atârnau tablouri – gravuri, reproduceri şi fotografii în culori ale unor bărbaţi. Bărbaţi în uniformă: Generalul Wellington, Frederic cel Mare, Generalul Rommel, Comandorul Melisander. De doi drugi fixaţi cu nişte inele atârnau steaguri. Unul era galben şi avea o cruce mare neagră. Pe un pergament pe jumătate derulat se aflau înscrise cuvintele: lucrul cel mai de preţ este onoarea. Onoarea noastră este calitatea noastră de soldaţi.
În peretele din stânga erau patru uşi înguste. În ele erau tăiate nişte ferestruici de care atârnau perdele. Perdeaua primei uşi era complet trasă, acoperind fereastra. Perdeaua celei de-a doua uşi era dată la o parte. Becul unei veioze lăsa un cerc galben pe o canapea şi lumina slab restul camerei. De-abia era loc pentru puţina mobilă dinăuntru: un dulap de metal, o noptieră şi un scaun împletit. O masă, fixată cu colţare de fier în zid, era rabatată. Pe masă se afla o cană din sticlă albastră.
Abel nu întârzie aici deloc. Din camera alăturată se auzeau

cuvinte. Perdeaua nu lăsa să se vadă nimic. Abel îşi lipi urechea de uşă. Voci de femei.

— … dar nu sunt foarte sigură.

— Ai face-o? Vreau să spun, dacă n-ar fi interzis?

— Da, aş face-o!

— Dar nu este o soluţie.

— Sigur că nu.

— Mai ia o bucată de prăjitură. Da, aş face-o.

— Te-ar prinde. Şi pe ea o vor prinde.

— Şi ce se va întâmpla atunci?

— Prăjitura e bună, trebuie să-mi dai reţeta.

— Ţi-o scriu. Ai un pix la tine?

— Ar trebui să mă gândesc întotdeauna la ceea ce s-ar putea întâmpla atunci.

— Asta este problema. Există un atunci.

Abel se furişă la următoarea uşă. Perdeaua era trasă. De perdea era fixat cu ace de gămălie un bileţel pe care scria: Ocupat. Abel auzea şoapte şi sunete confuze, dar nu putea înţelege niciun cuvânt.

După ce se terminau cele patru uşi, gangul făcea un cot şi ducea la o uşă mare. De uşă era atârnată o tăbliţă pe care scria: Intrarea interzisă.

Asta trebuia să fie locul sacru, locuinţa maiorului. Abel scoase pistolul din buzunar. Simţea cum emoţia devine din ce în ce mai puternică. Se apropie cu un pas de uşă. „Intrarea interzisă”. Oare această uşă era închisă? Puţin probabil.

Privirea îi căzu pe propria-i mână. Era foarte liniştită. Pistolul era pregătit. El însuşi îl montase şi îl încărcase. Brusc, începu să aibă o îndoială: oare încărcătorul era pus corect? În faţa aprinzătorului se afla un cartuş încărcat sau un spaţiu gol? Scoase încărcătorul – pentru asta nici măcar nu trebui să rabateze mânerul, pistolul său nu avea miner. Nu stătea prea bine în mână din cauza asta, dar stătea destul de bine pentru a putea ţinti şi trage cu el.

Încărcătorul era pus corect. Cele trei cartuşe se aflau în lăcaşurile superioare, iar celelalte două lăcaşe erau goale. Trei cartuşe ajung pentru un singur om. Abel făcu exces de zel şi scoase un cartuş din încărcător pentru a-l cerceta cu atenţie.

Dar totul era în ordine, era un cartuş ca multe alte mii pe care le trăsese deja, de culoare cenuşiu-argintie, ascuţit la vârf, cu axul străbătut de un canal foarte fin.

Brusc se întoarse, pentru că auzise un zgomot. Tăcere. Poate că venise din camera în care discutau cele două femei. Lui Abel îi veni să râdă de sine însuşi. Acum se afla cu pistolul încărcat chiar în faţa bârlogului leului. Aşa că ce mai conta? Cartuşul înapoi în încărcător, încărcătorul înapoi în pistol… o secundă, nici măcar o secundă.

Nu mai ezita. Se apropie de uşă. Auzi din nou zgomotul de mai înainte… un strigăt, atenuat, sugrumat. Venea dinspre uşa maiorului. Oare maiorul nu era singur?

N-avea importanţă. Nimeni nu poate trage mai repede decât un bărbat care are deja pistolul în mână şi aşteaptă de zile întregi să tragă.

Abel puse mâna pe clanţă şi o trase în jos, încet ca pe minutarul unui ceas. Simţi opoziţia uşoară a arcului, apoi pe cea puternică, a limbii presate de pârghie. Începu să împingă şi în faţă. Uşa cedă. Din nou îşi temperă nerăbdarea şi continuă să împingă milimetru cu milimetru.

Zgomotele deveniră din ce în ce mai puternice. Abel înţelegea acum: „A doua baterie – foc! Bateria trei – foc! Deschideţi clapele de bombe! Atenţie, rachete inamice se apropie de la nord! Pregătiţi-vă pentru atac! Ulani, pe cai!”

Abel deschisese uşa cât un lat de palmă. Se puteau vedea câteva scaune şi o hartă pe perete. „Pregătiţi torpilele. Foc! Aruncătoarele de flăcări, pe linia de foc. Atenţie! Tancuri inamice de la stânga! Daţi drumul la ceaţă! Atacaţi baricadele! Folosiţi gaze de luptă!”

Abel deschise uşa de tot. O cameră goală. Mobile puţine. Un pat de campanie. Pe pat se afla maiorul. Ţinea ochii închişi şi urla. „Batalionul de tancuri, înainte! Spargeţi zidurile! La atac! La atac!”

Faţa maiorului era roşie, broboane mici de sudoare îi străluceau pe frunte.

Abel ridică pistolul şi strigă:

— Domnule maior!

Maiorul deschise ochii şi privi spre Abel fără să-l vadă.

— O luptă minunată, camarade! Ce părere ai?

— Domnule maior! strigă din nou Abel. Se apropie cu pistolul pregătit. La colţurile gurii maiorul avea mici baloane de salivă. Părul îi era înspicat cu fire argintii. Cu mult efort, se ridică în şezut.

— Trebuie să rezistăm. Onoarea noastră este în joc. Acesta este marele război. Soldatul şi-a făcut întotdeauna datoria. Acum luptăm în ultimul război.

Abel era disperat. Maiorul trebuia să înţeleagă. Îi ţinu pistolul în faţa ochilor, îl apucă de umeri şi îl scutură puternic.

— Domnule maior, urlă el. Nu suntem în război. Suntem în cazarmă. Deşteptaţi-vă! Nu suntem în război!

Faţa roşie, umflată, începu să se bălăbănească. Ochii priveau fix, inexpresiv. Abel tăcu şi îl lăsă liber. Capul maiorului căzu în faţă şi lovi bubuind placa mesei care se afla lângă pat.

— Întotdeauna este război, mormăi el. Mâinile strânse pumn se desfăcuseră şi degetele tremurau. Păreau ca nişte animale mici ce se luptau pentru a supravieţui. Lângă mâinile maiorului se afla o pungă de plastic goală, ruptă.

În ochii lui Abel erau lacrimi. Cu pistolul atârnându-i încă în mână şi împleticindu-se porni spre perete şi se sprijini de el. Maiorul începu să respire tare şi sforăitor. Mâna lui Abel încă mai strângea pistolul, dar acum nu se mai gândea să tragă. Îşi mărturisi că nu putea. Nu putea atâta timp cât maiorul nu-şi recăpăta cunoştinţa.

În el se prăbuşise o lume. O lume care se construise singură. Era lumea marelui său plan, mult mai mult decât o răzbunare sau o pedeapsă, mai degrabă credinţa lui, religia lui, ceva de neînţeles, ceva care venise în el din afară sau dinainte. Acum era gol pe dinăuntru şi nu ştia ce să facă mai departe.

Să se întoarcă înapoi? De ce nu? Nimeni nu-l observase, deci drumul de întoarcere era liber. Se putea furişa înapoi în camera lui, înapoi în pat, putea trage pătura peste ochi şi ar fi fost ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nu mai avea ceva care să-l susţină. Ura dispăruse, iar indiferenţa nu este o forţă pe care să te sprijini. Fără ură şi fără tableta neagră ce mai rămâne?

Sau să aştepte până când maiorul avea să se trezească? O să aibă oare atunci curajul să tragă? Mai avea oare sens să tragă?

Până acum nu se întrebase niciodată care era sensul. Probabil că nu mai avea niciun sens. Probabil că nimic nu avea sens.

Tresări brusc. Un sunet strident de sonerie sparse liniştea. Venea de pe noptiera de la capul patului. Acolo se afla un telefon. Soneria suna din nou. Maiorul făcu o mişcare uşoară. Abel se repezi la telefon şi ridică receptorul. Ştia cum sună vocea maiorului.

— Ce este? întrebă el tăios.

— Aici caporalul de serviciu de la camera de gardă. Domnule maior, vă rog să-mi permiteţi să raportez: am terminat inspecţia camerelor, ordonată pentru astăzi. Noi am… în camera 56… Domnule maior lipsesc doi oameni. Abel 56/7 şi Austin 56/8. Să dau alarma? Să încep o acţiune de căutare?

Abel se gândi repede.

— Nu, urlă el în microfon. Nu acum. Numai după deşteptare.

— Domnule maior… pare a fi vorba de dezertare. Ar trebui să facem ceva acum, imediat…

— N-aţi auzit ce am spus? îl întrerupse Abel tăios. Concentraţi santinelele asupra dormitoarelor, ca să nu mai dispară şi alţii. Până la deşteptare nu se mai întreprind alte acţiuni. Am terminat.

Puse receptorul la loc.

Acum se decisese. Avea timp până la ora şase. În aceste câteva ore trebuia să se întâmple totul. Putea să aştepte aici sau să fugă. Putea să-l împuşte pe maior, să se împuşte pe sine sau pe alţi trei. Putea… ce mai putea?

Părăsi camera, trăgând uşa după el. Traversă repede gangul şi porni pe drumul pe care venise cu o oră înainte, arzând de nerăbdare să ucidă.

12

Phil dormise puţin peste noapte. Nu se simţea bine. Asta putea să fie o urmare a emoţiei din ziua precedentă, sau a emoţiei care tocmai se redeşteptase. Sau poate provenea de la activitatea, pentru el încă neobişnuită, a inimii şi a plămânului. La urma urmelor era indiferent de unde provenea.

Chris apăru cu ochii înroşiţi de plâns.

— Nu am putut veni mai devreme, spuse ea. Tocmai trecea pe coridor când am vrut să vin la tine. M-a… mi-a cerut…

— Ce? întrebă Phil cu voce slabă.

— Oh, Phil ce ne facem?

Se aşeză, de data asta nu pe taburet, ci pe marginea patului. Se aplecă asupra lui şi îl sărută. Din nou îl întrebă:

— Ce ne facem?

— Ceva o să găsim noi de făcut.

Phil îşi dădea seama cât de neconvingător sună vorbele lui. Căutase toată noaptea şi nu reuşise să descopere nimic. Dar trebuia să spună ceva care s-o consoleze.

— Există arme la bord? întrebă el. Ai văzut la cineva vreun pistol? Poate în magazii?

— Nu cred… Nu am fost atentă. Dar ce vrei să faci cu o armă?

— Poate putem să-l obligăm?

— Dar la ce să-l obligăm?

Ei nu răspunse.

— Ah, este îngrozitor, este mult mai îngrozitor decât am crezut până acum. Şi era şi aşa destul de rău.

— Tot ceea ce a spus el, spuse Phil, suna atât de raţional.

Ea se ridică brusc.

— Dar este greşit!

— Eu nu am descoperit nicio greşeală, spuse el fără curaj.

— Este greşit, spuse ea încă o dată, de parcă s-ar fi putut apăra spunând-o de mai multe ori: „Este greşit!”

— Dacă nu aş fi atât de neajutorat! mormăi el în barbă.

Trebuia să facă eforturi pentru a rămâne liniştit, dar până la urmă durerea şi dezamăgirea îl înviorară: strânse pumnii şi îşi

azvârli capul la stânga şi la dreapta.

— Dacă nu aş fi legat de curelele astea… Chris… Vreau să fac tot ce se poate…

Ea îl mângâie pe obraz şi îl sărută din nou.

— … îţi promit Chris… se bâlbâi el. Când îmi voi recăpăta puterile… Voi găsi un drum… îţi promit!

— Fii liniştit, spuse ea foarte aproape de faţa lui. Ştiu foarte bine…

Phil îi simţea adierea gurii. Braţele lui erau încă legate de curele, dar trebuia să ridice doar puţin capul pentru a-i atinge faţa. Se sărutară din nou, flămânzi unul de celălalt, disperaţi şi fără cuvinte.

— Soră Christine, v-aţi pierdut capul, spuse medicul şef.

Stătea în uşa deschisă. Nu auziseră zgomotul pe care îl făcuse uşa când se deschise. Chris se ridică brusc şi merse cu paşi mici la peretele din spate.

— Ştiţi că vă pot obliga să-mi daţi ascultare, spuse doctorul Myer liniştit, dar cred că nu va fi nevoie de aşa ceva! Mergeţi în camera dumneavoastră! Vom discuta mai târziu!

Aşteptă până când fata părăsi camera. Ea nu-i mai aruncă lui Phil nicio privire.

— Christine este o fată drăguţă, spuse doctorul Myer. Fără îndoială că este cea mai drăguţă dintre cele patru femei pe care le-am salvat pentru umanitate. Înţeleg, Abelsen, că vă place. Nici măcar nu am ceva împotrivă dacă vă îndrăgostiţi de ea, dar *par distance,* dacă-mi permiteţi. Ţineţi bine minte, Abelsen: ea îmi aparţine *mie.* În vremuri normale aş spune că este mica mea mireasă. Dacă nu aţi ştiut asta până acum, de acum încolo s-o ştiţi. Procedaţi în consecinţă. Porni către uşă.

— Domnule medic şef! strigă Phil.

Doctorul se întoarse pe jumătate şi se uită la Phil peste umăr.

— Mai e ceva?

— Nu puteţi face asta, spuse Phil, ceea ce v-aţi propus. Femeile nu sunt proprietatea dumneavoastră. Şi mai ales Chris nu este!

— Deci aşa, spuse medicul, deci asta e, sunteţi un revoluţionar. Unul dintre aceia care nu se ştie din ce motiv se ridică împotriva lui Dumnezeu şi a lumii. Din cei care seamănă

nemulţumire şi culeg haos. Asta-mi mai lipsea. Dar mă voi ocupa de dumneavoastră. Voi face un om folositor din dumneavoastră. Şi acum vă ordon: lăsaţi fata în pace. Nu este pentru dumneavoastră: aţi fi ultimul pentru, care ea ar fi aici. Sper că aţi înţeles!

Încă mai stătea pe jumătate întors. Apoi ieşi. Phil mai văzu o clipă o bucată din halatul alb. După aceea, uşa se închise fără zgomot.

* * *

Şi în noaptea următoare Phil dormi foarte puţin. De fiecare dată se trezea din coşmaruri şi asculta atent. Dar zgomotul uşii, pe care îl aştepta cu înfrigurare, nu se făcu auzit. Evident că îi era dor de Chris, dar nu se mira că ea nu vine. Probabil că era sub observaţie, dacă nu cumva era închisă. Ar fi fost însă recunoscător pentru orice întrerupere a singurătăţii sale, chiar dacă asta ar fi însemnat încă o vizită a medicului. Dintre toate nopţile lungi pe care le petrecuse în patul său de bolnav, aceasta fusese cea mai lungă şi cea mai grea.

De-abia spre dimineaţă apucă să doarmă puţin. Avu un vis care se repeta de multă vreme şi din care se trezea mereu scăldat în sudoare: se făcea că zăcea paralizat pe o bancă transportoare şi se îndrepta spre o imensă capcană de sticlă, care se închidea în jurul lui.

Când se trezea, se simţea foarte obosit, dar era ceva mai liniştit. Aşteptarea a ceva ce trebuia să se întâmple, chiar dacă nu ştia ce avea să fie, nu i se părea de nesuportat. Într-un fel sau altul totul trebuia să continue, într-un fel sau altul continua de fiecare dată.

După aceea, se deschise uşa şi intră o străină, o femeie tânără, care purta uniforma surorilor medicale. Avea o faţă cam obtuză, dar părea cumsecade.

— Bună dimineaţa, spuse ea. Cum aţi dormit?

— Unde este… Sora Christine?

Sora umezi un burete cu lichid dintr-o sticlă. Mirosul pătrunzător al detergentului se răspândi prin cameră.

— Dânsa a preluat o altă sarcină, spuse sora şi îl şterse pe Phil pe faţă cu buretele. Eu îi iau locul. Sunt sora Berthe.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Unde este?

Sora Berthe nu se opri din munca ei.
— Nu vă agitaţi, spuse ea.
— Aduceţi-o aici! strigă Phil. Imediat!
— Liniştiţi-vă odată! îi ordonă sora nerăbdătoare.
Phil îşi întoarse capul într-o parte pentru a scăpa de buretele care-i ştergea faţa şi îl împiedica să vorbească.
— Gata cu toate astea! izbucni el. Vreau s-o văd pe Chris!
— Uite ce e, spuse sora. Ce fel de purtare este asta?
Se îndreptă şi îl privi pe Phil supărată.
El încercă să-şi stăpânească nerăbdarea.
— Vă rog, soră, spuse el, mergeţi la ea. Spuneţi-i să vină!
— Nu are voie să vină, spuse ea. Nu înţelegeţi asta? Este foarte simplu: nu are voie să vină şi nu poate veni!
— Aţi văzut-o? întrebă Phil. Astăzi?
— Da, evident, în camera surorilor. M-a şi rugat să vă transmit salutările ei. Vă urează însănătoşire grabnică.
Phil nu mai zise nimic şi sora Berthe continuă să-l spele. Din când în când storcea buretele într-un vas şi apoi îl umezea din nou.
— Soră, spuse Phil. Faceţi-mi o plăcere, vă rog! Spuneţi-mi dacă pot vorbi cu Chris la telefon.
— Da, dar eu nu vă fac legătura.
— Ce număr are?
— De ce să vă spun? Nu aveţi voie să vorbiţi cu ea. Şeful a interzis acest lucru. Spunea că vă agitaţi prea mult.
— Ascultaţi, spuse Phil. Trebuie să vorbesc cu ea. Să vină aici oricând.
— Vă atrag atenţia că voi raporta dacă nu vă liniştiţi imediat!
După o pauză, îl întrebă cu voce caldă:
— V-aţi îndrăgostit, nu-i aşa? Deoarece Phil nu răspunse, continuă. Nici nu vă închipuiţi cât de des se întâmplă ca bolnavii să se îndrăgostească de cele care-i îngrijesc. Asta se întâmplă o dată la două zile, cel puţin. V-aş putea spune o mulţime de poveşti din astea. Dar pe mine nu mă interesează. Cum v-aţi însănătoşit de tot, voi, bărbaţii, nu mai vreţi să ştiţi nimic de noi. Am avut o dată o prietenă care se numea Ellie. Ea s-a prins rău de tot în cursă. Asta se întâmpla când mai lucram la Santiago. Într-una din zile au adus…

— Soră, uscaţi-mi faţa, spuse Phil. Ea se conformă. Apoi spuse:

— Nu o luaţi chiar aşa de tragic! Scoateţi-o pe Chris din minte. Ceea ce nu se poate schimba nu se poate schimba. I-aţi sucit bine de tot capul. Arată de parcă ar plânge tot timpul. Oricum, doctorul îi va da de lucru. Îi aruncă lui Phil o privire cercetătoare. Nu vă mai faceţi iluzii. Trece oricum. Niciunul din noi nu are o situaţie mai bună. El cântă şi noi jucăm. Ce altceva putem face în condiţiile date?

Aruncă buretele în vas, luă spray-ul sub braţ şi părăsi camera.

Către seară, veni şi doctorul. Se aşeză lângă patul lui Phil şi îl cercetă cu atenţie.

— Veşti bune, Abelsen, spuse el. Micul soare către care ne îndreptăm poate fi văzut deja cu telescopul. Luminează destul de slab, trebuie să fie o stea rece, dar oricum este un soare. Apăsă pe unul din butoanele de pe tabloul de comandă de sub pat. Geamul se deschise. Se putea vedea peretele argintiu al cercului exterior şi dincolo de el se deschidea spaţiul infinit. Stelele se mişcau încet, în cerc, în jurul unui centru invizibil. Imediat va apare, spuse medicul. Vezi? Acolo unde cele trei stele mai luminoase formează triunghiul echilateral, acolo este ea, RZ 11... pe latura din dreapta a triunghiului. Nu poate fi văzută încă cu ochiul liber. Şi nu ştii lucrul cel mai frumos, are o planetă, cel puţin una. Am constatat o uşoară descreştere a intensităţii luminii. Durează trei sferturi de oră. Trebuie să fi fost trecerea unei planete. Acolo vom ateriza. În câteva zile vom trece la acceleraţie negativă, încă nu am calculele exacte.

Cu capul ridicat, privea în adâncul întunecat de afară, de care nu-l despărţea decât un strat subţire de sticlă. Acolo găsise el o insulă pe care viaţa putea continua.

— Bineînţeles, nu ştiu cum arată planeta. Poate nu va fi prea prietenoasă. Dar avem tot ce ne trebuie pentru a ne stabili acolo. Nu avem nicio altă posibilitate de alegere. Ne-ar costa prea mult să continuăm drumul într-o direcţie necunoscută. Ar însemna prea mult timp şi prea multă energie. Apăsă din nou un buton şi în faţa ferestrei apăru un perete opac.

— Apropo, Abelsen, asta este pentru tine, spuse el. Arătă spre cutia cu butoane de sub patul bolnavului. Poate că ai deja atâta forţă în braţe.

Cu degetele, palpă braţul lui Phil.

— Încearcă!

Desfăcu curelele de pe braţul drept al pacientului. Phil se prefăcu că face un efort considerabil pentru a ridica mâna. Strânse din dinţi şi mişcă braţul de câteva ori pe pernă încoace şi încolo de parcă nu reuşea să-şi încordeze muşchii.

— Lasă, nu-i nimic. Nu aţi ajuns încă în faza asta. Am să vă leg la loc, altfel, face rău, dacă aveţi cumva un cârcel.

Închise curelele la loc şi Phil înregistra recunoscător că nu le strânsese mai tare decât fuseseră înainte.

— Da, spuse medicul. Deci în curând vom fi la destinaţie. Acum trebuie să încep pregătirile. Ce mă fac cu tine? Mi-ar fi plăcut să vă conving. Nu sunteţi prost, aţi fost odată locotenent.

— Nu mai sunt? întrebă Phil.

— Nu.

Faţa medicului exprima de-a dreptul bunăvoinţă. Stătea în continuare lângă patul lui Phil, ca o statuie, un simbol al destinului.

— V-aţi gândit la ceea ce v-am spus?

Phil dădu din cap.

— Da!

— Aţi recunoscut că planul meu este corect? Phil tăcu. Povestea cu Chris, ştiţi, eu vă înţeleg. Dar aşa ceva se poate învinge chiar dacă doare. Înţelegeţi, sper, că femeile au de îndeplinit o sarcină, nu-i aşa?

— Nu este uman, spuse Phil.

— Deci nu înţelegeţi. Păcat. Mi-ar fi plăcut ca cineva să mă înţeleagă, pe mine şi importanţa planului meu. Păcat. Dar dacă nu sunteţi destul de inteligent, atunci trebuie să procedăm fără înţelegere. Sunteţi gata să participaţi voluntar la realizarea marii opere care ne stă în faţă? Chiar dacă necesitatea logică nu vă este accesibilă? Vă supuneţi voluntar conducerii mele?

Deoarece Phil tăcea, continuă pe acelaşi ton măsurat, dar ferm:

— Mi-ar fi plăcut dacă aţi fi fost gata să participaţi voluntar la ceea ce avem de făcut. Atunci aţi fi înţeles, cu timpul. Poate că nu puteţi înţelege pentru că toate astea v-au luat prea pe neaşteptate. Eu am toată bunăvoinţa faţă de dumneata,

Abelsen. Mai aveţi încă toate şansele. Deci?

Gura lui Phil era uscată. Lupta cu sine însuşi. Problema nu era dacă ar fi fost gata să se supună, dar era oare bine să se opună în mod deschis? Ce putea îndrepta opunându-se?

— Abelsen, hotărâţi-vă odată! spuse doctorul.

Începea să-şi piardă răbdarea. În vocea lui se simţea furia pe care de-abia şi-o stăpânea.

— Eu te rog să-mi faci un serviciu! Pot face ce vreau cu dumneata. Cu un efort minim te pot obliga să faci tot ce vreau eu! Am mijlocul necesar pentru a realiza asta! Bătu cu palma peste buzunarele halatului. Dar nu-mi doresc să folosesc acest mijloc. Vreau să-mi dai dreptate fără a fi obligat s-o faci!

Phil concepuse un plan privind comportamentul lui pe mai departe.

— Nu este uşor, spuse el.

— Ce nu este uşor? întrebă medicul.

— … să vă înţeleg pe dumneavoastră, răspunse Phil. Situaţia este extraordinar de grea. Planul dumneavoastră este foarte complicat. Este un plan gigantic.

— Bine că înţelegi cel puţin atâta lucru, băiete, mormăi medicul. Cu voce tare adăugă:

— Vrei să încerci să meditezi asupra lui?

— Voi încerca, spuse Phil.

Medicul se gândea.

— Nu te pot lăsa prea mult timp. Acceleraţia negativă va începe deja mâine. Din cauza creşterii forţei de inerţie niciunul din noi nu-şi poate folosi capacităţile la potenţialul lor maxim. Dar voi face totuşi o încercare în cazul tău… Se întrerupse şi îl privi pe Phil cercetător. Abelsen, nu cumva vrei numai să câştigi timp? Nu încerci cumva să mă trişezi? Eşti într-adevăr gata să te supui indicaţiilor mele?

— Într-adevăr sunt gata, confirmă Phil.

Spera că suna sincer.

— Ai înţeles că trebuie să renunţi la Christine?

— Da, spuse Phil.

Răspunsul suna cam forţat. Precis nu suna sincer.

— Deci aşa, spuse medicul. Îl privi pe Phil cu ochi scrutători.

— Nu cred că trebuie să am încredere în tine. Te voi supune la

o probă.
Luă butonul din mâna lui Phil şi sună. După puţin timp, sora Berthe intră în cameră.
— Ajutaţi-mă, vreau să întoarcem patul! spuse el.
Văzând că sora Berthe îl privea uimită, spuse rece:
— Nu vă zgâiţi, mai bine puneţi mâna!
Fără menajamente, împinse patul până când îl aduse lângă peretele pe care se afla ecranul videofonului. Capul lui Phil se găsea cam la un metru de ecran şi era îndreptat direct spre el.
Dr. Myer formă un număr. Se auzi sunetul regulat al soneriei.
— Priveşte cu atenţie ecranul videofonului, spuse el. Cred că te va ajuta să vezi faptele în adevărata lor lumină.
Făcu semn sorei să vină cu el când porni spre uşă. Phil rămase din nou singur.

13

Aproape că Abel nu l-ar fi observat pe Austin. Stătea ghemuit, cu picioarele trase sub bărbie, lângă peretele lateral al magaziei de provizii.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă Abel.

Austin se întoarse spre el – o pată albă în umbră. Nu spuse nimic.

— Te-am căutat, spuse Abel. Unde-i explozibilul?

Austin ridică din umeri.

— Nu există explozibil. Ai avut dreptate.

— Şi ce ai de gând să faci acum?

— Nimic. Maiorul este mort?

— Nu, spuse Abel. Nu mai are niciun sens.

— Niciodată n-a avut vreun sens.

— Poate că nici înainte nu a avut vreun sens. Dar eu am crezut cu tărie în asta. Acum însă… Mă gândesc: cum am putea şti, de fapt, ce are şi ce nu are sens?

Tăcură câteva secunde. Mai încolo apăru o santinelă, care merse de-a lungul aleii, după care dispăru, dând colţul barăcii următoare.

— Nu ne mai putem întoarce, spuse Abel. Au făcut inspecţie în camere.

— De unde ştii?

— Ştiu pur şi simplu.

— Şi ce vei face acum?

— Nimic. Ca şi tine.

Austin se ridică în picioare.

— Abel, se rugă el. Hai să încercăm încă o dată. Împreună.

— Ce? întrebă Abel, deşi ştia deja răspunsul.

— Să evadăm. Prin gaura din coridor. Poate că totuşi se poate şi fără s-o aruncăm în aer. Există acolo un bloc de piatră… un loc îngust. Dacă încercăm împreună să…

— Bine, bine, îl întrerupse Abel. Din partea mea, totul este în ordine. Vin cu tine.

— Un moment, şopti Austin. Aşteaptă.

Dispăru în întuneric. După un timp, se întoarse. Avea cu el o bară grea de metal.

— Este stâlpul central al unui cort de zece persoane, explică el. Îl putem folosi ca pârghie. Am luat şi două lanterne. Vom avea nevoie de ele. Vino!

Alergară către clădirea în care se aflau maşinile, pătrunseră în coridor, apoi, trecând de-a lungul şirului de lumini şi prin coridorul întunecat, urcară treptele, fără ca să-i împiedice cineva.

Austin intră în deschizătura dintre blocurile de piatră.

— Dă-mi bara, strigă el.

Abel o împinse spre el, iar Austin o dirijă dinăuntru către locul unde trebuia să ajungă. După aceea ieşi din nou afară. Puseră lanternele pe nişte pietre în aşa fel încât luminau cât de cât locul cu pricina şi se lăsaseră pe bara care ieşea dintre pietre, la înălţimea genunchilor, uşor înclinată în sus, ca o oişte.

— Aşa nu merge, spuse Abel. Se uită cercetător în jurul lui, după care se aşeză pe pământ şi îşi sprijini picioarele în zid şi în bară. Austin se aşeză lângă el în aceeaşi poziţie.

— Start!

Materialul stâlpului de cort era elastic şi foarte rezistent la îndoire. Se îndoia, revenind apoi în poziţia iniţială, se îndoia din nou… Scrâşnete, bufnituri, praf care ieşea dintre blocurile de piatră ca aburul.

Austin vru să intre imediat înapoi în gaură, dar se întoarse tuşind şi scuipând.

Trebuiau să aştepte.

Abel ridică lanterna şi se uită în jurul lui.

— Pare a fi piatră naturală, spuse el şi urmări cu lumina venele roşietice şi maronii de piatră. Ridică de pe jos o aşchie şi zgârie cu ea peretele. Rocă vulcanică, nu sedimentară, adăugă el.

— Coridorul ăsta a fost construit prin dinamitare, spuse Austin. Aici este urma unei găuri în care s-a pus exploziv. Urmări cu degetul muchia netedă, rotundă.

Abel se aşezase pe o ieşitură a stâncii pentru a vedea mai bine peretele de sus.

— Am impresia că aici este mai cald, spuse el. Simţi şi tu asta?

Austin întinse mâna şi o puse pe suprafaţa aspră, neagră şi

cristalină.
— S-ar putea să ai dreptate. Şi ce-i cu asta? Dintr-o nişă scoase o casetă de mărimea şi forma unei cărămizi obişnuite. Canturile erau acoperite cu un metal negru, iar pereţii – cu material plastic. De la un contact pornea un cablu învelit într-o spirală de metal, care ducea la un tub. În rest, caseta nu prezenta nimic deosebit, nici măcar un comutator sau un buton, doar două adâncituri în care se aflau şuruburi cu cap îngropat.
— Ce poate să fie? întrebă Abel.
— N-am idee, praful s-a dus, aşa că hai să continuăm!
Din nou încercă să pătrundă în gaura din stâncă. Numai că aceasta era obturată de bucăţi de piatră care trebuiau îndepărtate. Îngenunche şi scoase mai întâi pietrele mai mari, după care strânse pietrişul cu mâinile şi îl trase afară. Imediat ce deschiderea deveni destul de largă ca trupul său să aibă loc înăuntru, intră în gaură şi începu să împingă bucăţi de piatră mai mari pe lângă corp, înspre picioare, de unde Abel le lua şi le punea deoparte. Munciră în acest fel o jumătate de oră, după care Austin ieşi gemând.
— Schimbă-mă, trebuie să mă odihnesc puţin.
Abel îşi luă lanterna şi se târî în gaură. Era un tunel strâmt, în care de-abia încăpea. Când încercă să ridice capul pentru a privi înainte se lovi rău de o bucată de stâncă din tavan. Trebuia să ţină capul plecat şi putea vedea numai cu mari eforturi în direcţia în care trebuia să lucreze. Mai erau multe pietre de îndepărtat. Ajungea greu la bucăţile care se aflau la numai câţiva centimetri de nasul lui.
Simţea cum se formează un cucui acolo unde se lovise. La început îl duru, îl dureau şi muşchii încordaţi, coatele şi genunchii în care se înfigeau pietre ascuţite. După un timp însă durerea cedă, începu să se încălzească şi deveni o maşină care nu mai simţea nimic şi care nu se gândea la nimic, săpa şi aduna ca un excavator sau ca un plug.
Trebuia să lupte pentru fiecare centimetru, dar înainta. Când îndreptă în faţă lumina lanternei – pe care o ţinea în gură pentru a avea mâinile libere – văzu capacul de metal foarte aproape de el. Întinse mâna şi îl atinse. După aceea, îl lăsară puterile şi se opri câteva secunde.

— Ce-i cu tine? întrebă Austin.
— Trage-mă de picioare, gemu Abel. Lanterna ţi-o las aici.
Austin îl trase afară şi Abel se ajută cu mâinile atât cât se putea. Trebuia să-şi liniştească respiraţia gâfâitoare înainte să poată vorbi.
— Nu mai e mult. Am atins capacul… Poate încă zece minute de muncă.
Austin era nerăbdător. Se târî în deschizătură şi Abel îl auzi trebăluind înăuntru. Încet, încet îşi recăpătă forţele. Îngenunche lângă deschizătură şi încercă să recunoască ceva înăuntru. Austin era deja departe.
— Chiar înainte de capac tunelul se lărgeşte brusc. Poţi să stai jos, strigă el. Mai împing câteva pietre spre ieşire ca să am mai mult loc aici.
Abel se împinse în deschizătură ca să poată primi bucăţile de stâncă. Austin avea acum mai mult loc pentru a de ridica şi în scurt timp accesul se lărgi simţitor.
— Dacă ai obosit, lasă-mă pe mine!
— Încerc să deschid capacul! Se auzea respiraţia lui gâfâitoare, după care se auzi un oftat de uşurare. Se învârte.
Abel auzi mai întâi un scârţâit uşor, apoi bufnituri şi din nou zgomotul metalului.
— Vino după mine, uşa este deschisă!
— Aşteaptă! strigă Abel.
Apucă repede lanterna lui Austin şi se târî în tunel. Acum se putea înainta destul de bine, ajunse uşor la deschiderea rotundă… Lumină înăuntru înainte să intre. Capacul deşurubat se afla pe pământ. Se sprijini pe coate şi pătrunse în încăperea următoare, de forma unei sfere goale, al cărei perete era betonat cu grijă, spre deosebire de coridorul care ducea până aici.
— Austin! strigă Abel încă o dată. Aşteaptă!
Tocmai îl auzise, dar acum era linişte. Austin părăsise camera printr-o a doua deschizătură construită la fel ca şi prima. În mijlocul capacului deşurubat, Abel observă un semn format din trei frunze roşii pe un fond cenuşiu deschis.
De afară venea o lumină palidă şi un vânt rece, înecăcios, care aduse cu sine un strigăt slab de muribund. Abel traversă repede

încăperea îngustă. Privi prin deschizătură şi văzu marginea de jos a unei scări de fier. Tocmai întindea mâna pentru a apuca prima treaptă când începu să curgă ceva de sus. Căzură pietre, se auziră bufnituri, mai multe lovituri succesive de treptele scării.. Corpul lui Austin căzu ca un sac în faţa lui Abel. Mai tresări o dată, după care rămase nemişcat. Abel voia să-l întoarcă, să-l ridice când îi văzu faţa – era o masă neagră, vitrifiată.

Nu mai pierdu nicio secundă. Ştia acum de-ajuns. Ridică capacul şi îl înşurubă la loc. Placa de metal era nespus de grea, în mod sigur un aliaj de plumb. Se târî rapid prin deschiderea din interior, pe care o închise la fel de atent. Se târî apoi prin tunel şi se ridică în picioare. De sus venea un zgomot uşor ca un ticăit. Lumină locul şi văzu aparatul pe care îl descoperise Austin.

Abel tremura din tot corpul, dar nu îşi putea da seama dacă era din pricina efortului, a spaimei sau a senzaţiei de greaţă. Simţea cum îl cuprinde furia, de data aceasta însă nu mai era o furie absurdă, oarbă şi chinuitoare, ci una rece şi lucidă, care îl făcea să tremure. Căută pistolul în buzunar. Mai era acolo Scoase încărcătorul: gloanţele erau încă la locurile lor. Apăsă declanşatorul mecanismului de aprindere şi văzu cum izbucneau scânteile. Montă pistolul la loc şi porni pe scări în jos. De data aceasta nimic nu-l va împiedica să apese pe trăgaci.

Brusc se lovi de lumina unei lanterne.

— Cine-i acolo?

Era o voce oarecare de bărbat, pe care nu o cunoştea. În orice caz, nu era vocea maiorului.

Abel ţinea arma pregătită pentru a trage. Îi dădea senzaţia că ar fi superior şi se simţea atât de sigur că nici măcar nu o folosi.

— Cum vorbiţi cu mine? strigă el mergând în continuare fără să se oprească. Luaţi poziţia de drepţi când vorbiţi cu mine!

Abel nu credea că bărbatul din faţa lui îl va lua drept maiorul, dar se baza pe reacţia automată a soldatului când i se vorbeşte pe ton de comandă. Trucul avu succes. Pentru o clipă, lumina din faţa lui se retrase, omul luase poziţia de drepţi… Dar în acelaşi moment Abel era lângă el şi îl lovea cu o laterală de dreapta, care îl făcu să se prăbuşească fără zgomot. Pregătirea

pentru lupta corp la corp, prin care trecuseră toţi soldaţii, se dovedea utilă. Abel se aplecă puţin asupra celui doborât şi îl lumină cu lanterna. Era un sergent. Nu avea nicio armă. Abel se întoarse spre uşă.

Coridorul părea, ca totdeauna în lumina slabă, o săgeată cu vârful în depărtare. Lămpile de alarmă se succedau rapid pe lângă Abel. Alergând, începu să numere uşile şi o deschise pe cea care ducea în sala maşinii care făcea vise.

Un bărbat se întoarse, degetul lui Abel tresări, dar se opri la timp, pentru a nu pierde nici acum un cartuş în mod inutil.

Puse pistolul în buzunar şi se aruncă asupra celuilalt. Pentru o clipă văzu o faţă uimită, o gură care voia să se deschidă pentru a striga şi pe care o astupă cu mâna stângă, în timp ce pumnul drept se oprea în plexul adversarului. Căzură unul peste altul, o duzină de canistre de material plastic se prăbuşiră într-o parte… una dintre ele se deschise. Abel se afla peste adversar, fără să ia mâna de pe gura acestuia, în mijlocul a mii de biluţe mici şi negre care se răspândeau pe jos ca nişte gândaci. Abel simţea încercările disperate ale adversarului de a trage aer în piept, cu cealaltă mână îi astupase şi nările. Cu picioarele fixă trupul care se zbătea, iar cu genunchii îi fixă braţele.

Pe mâneca hainei strălucea unghiul argintiu – era un caporal. Se mai zbătu de câteva ori… Acum Abel auzea voci.

— … şi cercetaţi cu oamenii dumneavoastră camera de gardă. Înţeles?

— Am înţeles, domnule sergent!

— Atunci, pentru executarea ordinului, marş!

Se deschise o uşă. Din nou vorbea cineva, mai încet însă decât data trecută. Apoi auzi tropăitul cizmelor… Veneau spre el. Fulgerător, luă o hotărâre. Puse pistolul cu ţeava în jos în cizmă şi ciocăni la uşă.

Zgomotul paşilor încetă.

— Intră!

Abel deschise uşa. Un sergent îl privea uimit.

— Omule, ce faci aici?

Abel pocni din călcâie şi strigă:

— Rog să mi se permită să raportez domnului maior

— Omule! Cu dumneata ceva nu este în ordine! Vino înăuntru!

Arătă spre coridor. Abel porni înainte, sergentul îl urmă.

Doi caporali, purtând uniforma de campanie, apărură pe coridor şi îl priviră ca pe un animal ciudat.

— Dă-i drumul! Nu ştii că nu ai voie să-ţi părăseşti dormitorul în timpul repausului de noapte? Nu ştii că intrarea în aceste încăperi este interzisă?

Abel încercă să calculeze cât timp va rămâne caporalul din încăperea alăturată fără cunoştinţă. Trebuia să se grăbească. Spuse:

— Am ceva foarte important de raportat domnului maior. Rog să-i pot raporta domnului maior!

— Vrei să mergi la domnul maior! urlă unul din caporali. Vei merge la închisoare, asta este… Sergentul îl întrerupse.

— Omul va fi pedepsit, asta este clar. Se adresă din nou lui Abel. Raportează-mi mie ce ai de raportat. Dă-i drumul!

— Nu pot să raportez decât maiorului însuşi şi este urgent!

Sergentul le făcu celor doi caporali un semn.

— Luaţi-l la instrucţie! Câteva exerciţii de pedepsire îl vor învăţa să fie disciplinat.

— Este vorba de lanternă, domnule sergent, strigă Abel. A luat-o Austin 56/8. A dezertat şi eu l-am urmărit. Maiorul ne-a asigurat că nu vom fi pedepsiţi… Dacă spunem ceva despre acest caz. Eu nu mi-am făcut decât datoria.

Sergentul se gândi puţin.

— Vom vedea, spuse el. Vino cu mine!

Mergând în faţa lui Abel trecu de cele patru uşi ale fetelor. După aceea se opri. Îl privi încă o dată pe Abel cercetător.

— Omule, ce prost arăţi! spuse dezaprobator. După aceea, bătu la uşa maiorului. Tăcerea care urmă loviturilor înfundate nu dură decât câteva clipe, dar pentru Abel fu insuportabil de lungă.

— Ce este? se auzi dinăuntru.

— Domnule maior, aici este un soldat care vrea să raporteze ceva în legătură cu faptele care s-au întâmplat recent.

— Să intre!

Sergentul deschise uşa şi îl împinse pe Abel înăuntru. Amândoi luară poziţia de drepţi şi salutară.

Maiorul stătea în faţa hărţii. Le întoarse spatele. Îi vedeau

mâna care ţinea o bucată groasă de cretă şi desena cercuri albastre peste planul de deasupra patului lui – un cerc mai mic, care înconjura un grup de dreptunghiuri, şi unul mai mare, care se deschidea înspre partea opusă ca un fel de paranteză.

Lăsă mâna jos.

— Bătălia de la Waterloo, spuse. Un exemplu clasic de tactică de război exemplară. De neegalat. W. Wellington a fost un geniu. Lovi cu creta o hârtie. Aici – armata întâi, sub comanda generalului Blucher şi aici – armata a doua. Chiar dacă contraatacul s-ar fi produs de aici… Se întoarse brusc.

— Ce este, deci?

— Domnule maior, raportă sergentul. Aici este un om…

— Bine, sergent, spuse maiorul.

Pentru prima dată îl privi pe Abel. Faţa lui avea expresia de duritate cunoscută. Roşul nesănătos dispăruse. Dinţii îi sclipeau.

— Ce aveţi de spus?

— Nu pot să vă spun decât când suntem singuri, răspunse Abel.

Un zâmbet trecu peste faţa maiorului. Se uită fix la Abel.

— Ieşiţi afară, sergent. Închideţi uşa!

— Am înţeles, domnule maior!

Sergentul ieşi din cameră. Abel auzi cum se închidea uşa. Maiorul ridică mâna dreaptă ca şi cum ar fi vrut să dea un ordin. Cealaltă mână o lăsă în buzunarul hainei. Stătea drept în faţa lui Abel, de parcă ar fi vrut să-l provoace. Stând cu faţa la el, îi oferea o ţintă excelentă.

Mâna lui Abel zbură brusc în jos către picior de unde scoase pistolul. Ţinti rapid şi arătătorul apăsă pe contact. Se auzi zgomotul împuşcăturii şi Abel apăsă repede din nou şi mai trase de două ori. Un fir subţire de fum se ridica din ţeava pistolului după ce încetară împuşcăturile.

Maiorul stătea în continuare în faţa lui Abel care lăsă arma încet în jos. Cât dura oare până când gloanţele îşi făceau efectul? Ţintise exact în pieptul maiorului şi nu vedea niciun fel de răni.

Uşa se deschise brusc.

— Ce s-a întâmplat, domnule maior?

— Ai înnebunit? urlă maiorul. Cum de îndrăzneşti să dai buzna

în camera mea fără să baţi la uşă? Afară!

Uşa se închise la loc. Abel nu se întoarse să vadă: cine o deschisese. Se holba uimit la faţa maiorului.

— Vedeţi, spuse maiorul. Era foarte liniştit. Problema cu pistolul… Este foarte simplă. Puse creta pe masă, se apropie de Abel şi îi luă încet arma din mână. Apoi scoase un glonte din cartuşiera pe care o purta pe centură.

— Acesta este un glonte veritabil. Îl învârti între degete şi apoi i-l întinse lui Abel. Se deosebeşte de cartuşele de exerciţiu prin faptul că este compact. Aşa cum ştiţi, cartuşele de exerciţiu au un canal fin care le străbate de la vârf la capsă. Importanţa acestui canal v-o voi explica mai târziu. Înainte de aceasta să vă spun ceva despre factorul cel mai important de fapt: materialul. Nici materialul nu este compact, în niciun caz atât de compact pe cât ar trebui să fie. Glontele de exerciţiu se compune dintr-un aliaj de mercur, antimon şi din alte câteva metale. Se topeşte la căldura exploziei şi se evaporă imediat ce a ieşit pe ţeavă. Aceasta este de fapt o regulă de protecţie elementară, nu numai pentru siguranţa mea personală, dar şi pentru cea a oamenilor mei. Cât de uşor se poate rătăci un glonte! Fiecare din soldaţi îmi este foarte preţios!

Maiorul mai luă câteva proiectile din cartuşieră, scoase încărcătorul pistolului şi le introduse tacticos. După aceea, băgă încărcătorul la loc. Cântări arma în mână şi începu să râdă uşor.

— Cum se trage cu asta? întrebă el. E trist să vezi cum arată fără trăgaci şi fără mâner. Aha, aşa se face!

Ţinti scurt şi apăsă. O baionetă atârnată de zid căzu jos zdrăngănind. Cureaua de care era legată fusese retezată de glonte.

Maiorul îl privi pe Abel. Privirea lui era prietenoasă.

— Asta numai ca să mă înţelegi mai bine, observă el. Unde rămăsesem? Se gândi puţin şi apoi spuse încet, dar pe un ton cu inflexiuni ameninţătoare: Soldat Abel 56/7, v-am întrebat ceva! Deci, unde rămăsesem?

Abel tăcea.

— Aha, deci nu vreţi. Mă rog. Şi aşa e bine. Trebuie să vă mai explic importanţa canalului axial. Sunteţi un tip isteţ şi vă veţi pune acum întrebarea: cum se poate lovi ţinta în timpul

exerciţiului cu un cartuş fără glonte, nu-i aşa? Problema este foarte simplă: detonarea prafului de puşcă, care reprezintă o reacţie chimică foarte complicată, este însoţită de o emisie luminoasă. Razele de lumină pătrund prin canalul axial şi lovesc – dacă aţi ochit cât de cât corect ţinta. Sigur că efectul luminos este foarte slab, încât să nu poată fi înregistrat decât de celule fotoelectrice. Fiecare cerc al ţintei este format din celule fotoelectrice. Impulsul declanşat de fulger este stocat ca potenţial energetic, apoi este convertit şi transmis mecanismului de numărare a punctelor. Este clar? Mai aveţi nelămuriri?

Abel nu răspunse.

Maiorul îl privi un timp.

— Va trebui să mai stau de vorbă cu dumneata. De fapt, este de necrezut că aţi putut să scăpaţi de sistemul meu!

Apăsă pe un buton de pe peretele de la capătul patului. După câteva secunde se auziră bătăi în uşă.

— Intraţi!

Intră un sergent, care luă poziţia regulamentară, cu mâinile întinse pe lângă corp, cu umerii traşi înapoi şi cu picioarele aşezate paralel şi uşor depărtate. Abel stătea gârbovit, iar mâinile îi atârnau fără vlagă pe lângă trup.

— Îl duceţi în camera de muzică!

— Am înţeles, domnule maior! Domnule maior, îmi permiteţi să raportez? Este ora apelului de dimineaţă!

— Bine, sergent. Voi veni.

Scoase laringofonul dintr-un sertar al noptierei.

— Deschideţi difuzorul din camera de muzică. Să audă apelul din această săptămână!

— Am înţeles, domnule maior! strigă sergentul.

Maiorul îşi luă bascul din cuierul de lângă uşă. Salutând, ridică mâna şi ieşi.

Sergentul mai stătu un moment încremenit în salut. După aceea se întoarse spre Abel şi spuse:

— Fără cadenţă, marş!

14

După-amiază, sora Berthe îl decuplase pentru o oră de inima şi plămânul automat. Timpul se scursese fără complicaţii, simţea numai o oboseală de plumb care îi rămăsese în membre. Discuţia de seară cu medicul fusese un nou efort pentru Phil şi el se simţea acum incapabil să se opună lucrurilor care i se întâmplau. Zăcea fără vlagă pe salteaua pneumatică şi privea ecranul întunecat. Nu se mişcase nimic pe ecran şi se auzea în continuare soneria. Când închidea ochii, soneria părea să sune mai tare şi mai ameninţător. Deşi de la aparatul video nu putea porni niciun pericol, totuşi acesta îi inspira spaimă. Chinul era cu atât mai mare, cu cât Phil nu putea ghici ce intenţii avusese medicul când făcuse aceste pregătiri. Ar fi vrut să se odihnească câteva minute, dar nu reuşea să-şi desprindă privirea de ecranul care îl atrăgea parcă printr-o forţă magică. De câte ori încerca să se uite în altă parte, ceva îl obliga să-şi întoarcă privirea către geamul mat de lângă el.

Apoi soneria se stinse brusc şi ecranul se lumină. Un punct galben albicios se mări rapid, până când cuprinse tot ecranul, culorile spălăcite deveniră din ce în ce mai pregnante, contrastul se îmbunătăţi repede şi recunoscu a parte dintr-o cameră. Phil cunoştea această cameră la fel de puţin ca pe oricare alta de la bordul navei, cu excepţia celei în care se afla. Părea să fie o simplă cameră de dormit şi de locuit, poate ceva mai mare decât te-ai fi putut aştepta de la o cabină de pe o navă spaţială.

Phil urmărea încordat această scenă de parcă ar fi aşteptat ca în clipa următoare să se producă un eveniment dramatic. În cameră se afla o măsuţă mică şi lângă ea un scaun simplu. Între aceste două obiecte de mobilier ieşea în evidenţă o canapea. Pe canapea era întinsă o pătură cenuşie şi se puteau vedea şi nişte perne. Dincolo de canapea, pe perete, se vedea ceva, care părea să fie o hartă.

După aceea, cineva trecu prin imagine, dar trebuie să fi trecut foarte aproape de aparat, pentru că Phil nu văzu decât o umbră,

deşi auzise paşii foarte bine. Scena deveni din nou pustie timp de vreo cinci sau zece minute.

Phil simţea o durere intensă în ochi. Când ceva se mişcă din nou, nu fu sigur că nu era o iluzie creată de ochii săi suprasolicitaţi. În fund, lângă scaun, stătea medicul şef. Era în papuci şi îşi îmbrăcase un halat de baie. Dispăru undeva în afara câmpului vizual. Când reveni, avea o ţigară în gură. Se aprinse o brichetă. Pe ecran, flacăra brichetei avea o margine neagră. Se stinse. Medicul şef trase din ţigară şi expiră un nor de fum. Se întoarse spre stânga şi veni mai în faţă. Se auzi un fel de fâşâit. Pentru o clipă, Phil avu senzaţia că îl privea în ochi. Din nou duse ţigara la buze.

Se auzi o bătaie.

— Da, strigă el.

Faţa îi era foarte aproape de ecran. Ochii uşor închişi erau îndreptaţi către ceva care se afla undeva în afara câmpului vizual al lui Phil.

Se auzi un scârţâit.

— Eşti punctuală, spuse. Apoi dispăru din câmpul vizual. Închide uşa!

Vocea devenise mai înceată, deoarece se depărtase de microfon.

Se auziră nişte sunete neidentificabile. Un fâşâit şi o lovitură.

— Ţi-a făcut plăcere să vii? întrebă medicul.

— Da, răspunse vocea de femeie.

Phil deveni atent.

— De o săptămână n-ai mai fost aici.

— Berthe este plicticoasă. M-am săturat de ea.

Acum intrară două persoane în câmpul vizual. Phil le vedea din spate. Femeia era blondă, cu părul căzându-i pe umeri. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte. Medicul şef se interpuse între ea şi aparatul de luat vederi, aşa că Phil nu mai văzu decât spatele lui lat. Capul său se aplecă, braţele îi erau întinse în faţă spre femeie. Părea să o sărute.

— Vino mai aproape.

Vocea femeii răspunse:

— De ce?

Se auzi un râs uşor.

— Aşa vreau eu.

Brusc, Phil simţi cum ceva ca un taifun îi vâjâie în urechi. Presimţise că asta se va întâmpla şi aşteptase cu dinţii încleştaţi să-i fie confirmată această presimţire. Acum avea şi confirmarea: faţa lui Chris apăru pe ecran, în mărime naturală, în culori reale, atât de aproape că ar fi putut s-o atingă. Vedea fiecare fir din părul ei blond care atârna pe umeri, punctele negre din pupilele căprui, ridurile fine din jurul gurii. O expresie de uimire îi stăruia pe faţă. Probabil că stătea chiar în faţa camerei de luat vederi a videofonului, însă Phil era invizibil pentru ea, deoarece se afla în afara unghiului camerei de luat vederi din camera sa.

Începu să tragă de curele pentru a se ridica şi a putea fi văzut de ea, dar nu se întâmplă nimic.

— Ce sens are asta? întrebă ea fără să înţeleagă. De ce eşti în legătură cu camera unui pacient?

— Nu te gândi la asta, drăguţă, spuse vocea medicului şef. Vino şi aşează-te!

Cei doi dispărură, după care reapăru Chris, care se aşeză pe scaun şi se lăsă relaxată pe spate. Medicul şef se aşeză pe canapea.

— Ce a fost între tine şi pacientul acela, stai, cum îl cheamă… Abelsen, nu-i aşa?

— Abelsen. Da, Phil Abelsen.

Vocile se auzeau încet, dar se putea înţelege fiecare cuvânt.

— Ei, cum s-a întâmplat? Este nebun după tine. L-ai provocat cumva?

— Nu.

— Se pare că şi el înseamnă ceva pentru tine. Cum ai putut să te încurci cu un pacient?

— Nu ştiu… Nici eu nu-mi pot explica ce s-a întâmplat.

— Te-a convins el? Ţi-a împuiat capul cu cine ştie ce poveşti?

— Nu. Nimic. Vocea ei se auzea atât de încet că abia se putea înţelege ce spunea.

— A fost o clipă neplăcută pentru mine când v-am surprins pe amândoi… ştii când, ieri. Nu te-aş fi crezut în stare de aşa ceva. Este evident că meriţi să fii pedepsită, nu-i aşa?

— Da.

— E bine că îţi dai seama. Este întotdeauna bine să fii rezonabil.

Medicul şef ridică puţin privirea şi lui Phil i se păru că îi făcea cu ochiul în bătaie de joc.

— Mă rog, să lăsăm ce-a fost. Nu are nicio importanţă. A trecut, nu? Pe lângă asta, pot să-ţi explic cum te-a impresionat acest om insignifiant. Pur şi simplu neajutorarea lui ţi-a inspirat milă. În fiecare femeie se află un suflet de mamă. Această coardă a vibrat în tine. Dar mai puternică este într-o femeie dorinţa de a avea un bărbat puternic, deştept, un om de acţiune. Simţi asta, Christine?

— Da, simt. A fost pur şi simplu milă.

— Aici sunt eu, bărbatul care este puternic, deştept şi activ. Ai face orice ţi-aş cere. Mă iubeşti.

— Aş face orice pentru tine. Te iubesc.

— Atunci totul este în ordine, Christine. Vom sărbători asta.

Se ridică şi ieşi din imagine. Phil, care zăcea cu o expresie de nebunie pe faţă, auzi un clinchet uşor. După aceea, medicul şef aşeză două pahare pe masă şi turnă dintr-o sticlă un lichid roşu.

— Vin de Burgundia. Vin roşu de Burgundia, spuse el. L-am salvat din iad. L-am luat cu mine în spaţiul cosmic. Este destinat unei ocazii foarte speciale. Noroc, comoara mea, bea!

Ciocniră paharele şi îşi urară unul altuia noroc. Băură amândoi.

— Hai, aşează-te aici, lângă mine, îi ceru bărbatul.

Ea se conformă. Cămaşa de noapte i se deschise la piept

Ochii îi erau pe jumătate închişi. Bărbatul o trase spre el. Mâna lui se plimba pe spatele ei şi pătrunse sub materialul subţire al cămăşii de noapte. Apoi se urcă pe umăr, apucă marginea cămăşii şi o trase în jos.

Phil nu mai putea răbda. În el bântuia o furie pe care o recunoştea drept dorinţă de a ucide, voinţa de a distruge totul. Îşi eliberase deja mâinile. Şi tremura, vrând să spargă cu pumnul ecranul rece de sticlă. Tot furia însă îl făcu să devină brusc liniştit. Se ridică în capul oaselor şi începu să tragă de sârmele care îl legau de tabloul de comandă. Acestea se întinseră o clipă şi apoi ieşiră din contacte. Oscilograma se stinse.

Mâna şi piciorul drept erau acum libere. Partea stângă a

corpului era încă ţinută de furtunurile care duceau la inima şi plămânul artificial. Se rostogoli peste marginea din stânga a patului. Deşi înălţimea patului nu era mare, totuşi lovitura îl făcu să rămână câteva secunde ameţit.

Când îşi reveni, se târî spre dulapul din perete. Trăgea după sine aparatele de care era legat. Acolo, într-un raft, se afla ceva ce căuta. Sparse cu cotul uşa de sticlă şi scoase afară clema pentru artere şi foarfeca aflată lângă sulul de pansament.

În ultimele două zile observase cu multă atenţie modul în care medicul şi sora Berthe desprinseseră clemele care îl legau de aparate. Împinse patul la o parte şi se târî trăgând containerele după el până la tabloul de comandă. Era foarte atent să nu intre în unghiul camerei de luat vederi a videofonului. Din când în când arunca câte o privire spre ecran unde continua scena de dragoste, dar acum acest lucru nu mai reprezenta pentru el decât siguranţa că nu e observat.

Învârti cele două butoane care reglau funcţionarea inimii şi a plămânului artificial până ajunseră la zero, unul după celălalt, coborând încet scala indicatorului. Se observa pe sine în acelaşi timp şi simţi cum se intensifică activitatea propriilor lui organe, precum şi greaţa uşoară care apăruse de câte ori fusese decuplat, dar în rest se simţea bine.

Stând pe jumătate ridicat, apucă clemele şi închise furtunurile de plastic acolo unde ieşeau din piele, după care le tăie imediat deasupra clemelor. Aerul ieşi cu un zgomot uşor din furtunul care ducea la plămân. Din furtunul circuitului sanguin țâşni sânge roşu şi dens. Tubul care ducea la stomac nu era legat nicăieri şi din el se scurse puţin lichid galben, gelatinos.

Cu privirea pierdută, observă partea de sus a corpului său. Nu mai era capabil de nicio reacţie sentimentală, nu mai percepea nimic şi totul îi devenise egal: situaţia lui, viaţa lui, Chris. O singură dorinţă mai ardea în el: să-l ucidă pe doctor. Ţinea foarfeca în mână. Îi era frig. Se târî înapoi în pat. Dintr-o singură mişcare trase cearşaful de pe pat şi se înveli în el. Apoi se dădu jos, se sprijini în genunchi şi trase de mânerul uşii. Se auzi un scârţâit… căzu cu faţa în jos…

Zăcea pe burtă. Ceva îl apăsa pe stomac.

Apăru coridorul. Lumina i se părea murdară şi cenuşie. Se

lovea ca un lichid de geamurile ferestrelor. Nimic nu pătrundea dinafară. Era beznă. Lumini… un compartiment de tren…

Nu. O navă spaţială. Spaţiul cosmic. Medicul şef.

Phil stătea nesigur pe picioarele lui slăbite pe care le mişca ca pe nişte picioroange. Se sprijinea cu mâinile de pereţi. Pereţi. Uşi. Pereţi. Uşi.

O lumină verde. Aici trebuia să fie liftul. Apăsă pe buton… nu se mişca nimic… aşteptă… Apăsă încă o dată… Râse răguşit. Verde: drum liber. Cuplă şi apăsă pe accelerator. Semne de circulaţie şi claxoane. Parbrizul este semiopac. Lumini de seară, faza lungă. Zăpadă. Confeti. Poliţistul face un semn. Trece mai departe, mai departe. Parcarea interzisă, mergi mai departe. Mascota. Ceasul cu pendulă. Accelerator, viteza a treia. Lumini în oglinda retrovizoare. Accelerator, mai repede. Autostradă, şosea, două benzi. Frână. Centuri de siguranţă…

Se împletici spre uşă şi aceasta se deschise.

Cineva stinse lumina… Acum era din nou lumină. Un punct luminos: etajul trei. Lovi cu pumnul…

Se chirci pe jos. O forţă îl împingea în jos. Zăcea pe o parte, ca şi cum ar fi fost lipit de podea… o smucitură. Cabina urca în continuare uniform… Nu se terminase încă urcarea?

Coridorul de afară urca şi el. Tot etajul urca. Cât dura urcarea?

Aha, o iluzie! Se târî afară… Voia să se ridice… Genunchii îi tremurau, se îndoiau singuri…

Se târî de-a lungul coridorului.

Trenul trecea printr-o vale. Luminile coborau şi urcau. Săreau scântei. Aparatul de sudură. Bărbatul cu aparatul de sudură. Masca maya. Ochii din noapte. George Shearing. Ciclonul Dora. Grilajul este închis. Şcoala spaniolă de călărie. Roagă-te şi munceşte. Vulpea în capcană…

Îl dureau îngrozitor genunchii. Zăcea de-a curmezişul peste ceva tare. Era podeaua care sălta în continuare. Se ridică în genunchi şi alunecă mai departe. Îl căuta pe medicul şef.

Pe uşi erau tăbliţe: Centrala de calcul. Mai departe! Sala de gimnastică. Mai departe! Baia. Mai departe!

Un cleşte îi împingea ceafa în jos. Se lovi cu cotul de podea şi se propti în cap pentru a se opune puterii care îi împingea în jos. Acum putea privi din nou destul de sus pentru a citi tăbliţele de

pe uşi.

Camera de lectură. Camera asistentelor. Secretariat. Medic şef.

Îngenunche în faţa uşii. În mâna dreaptă ţinea foarfeca. Cu mâna stângă pipăi suprafaţa netedă şi cenuşie din material plastic, încercând să găsească mânerul. Mâna lui urca din ce în ce mai sus cu mişcări bruşte de întindere, şi destindere. Unghiile zgâriau… mâna aluneca.

În felul acesta nu mergea. Trebuia să se ridice! Puse piciorul drept pe podea şi îşi trecu cu atenţie greutatea pe el.

Să întinzi muşchii. Elan. Şapte metri şi zece. Trebuie să lăsaţi toată greutatea în faţă. Cu triumf pot şi eu. Cantitatea de alcool în sânge. Fecioara tăiată în bucăţi. Şcoala de tractoriste. Drumul dintre copaci devine mai lung. Scufundat sub gheaţă.

El trecuse prin…

Stătea parcă pe picioarele altuia. Încearcă să-şi regăsească echilibrul şi reuşi. Acum stătea foarte liniştit.

Strânse mâna stângă în jurul minerului şi se lăsă cu toată puterea pe uşă. Uşa cedă şi se deschise încet.

Aproape că îşi pierduse echilibrul. Se ridică din nou şi privi în încăpere, printre nori. Era o cameră mică. Lângă peretele din dreapta se afla o masă de scris şi pe jumătate ascuns sub ea un scaun rotativ. Teancuri de hârtii, un calendar. Un dosar cu acte. Pe partea cealaltă - un cuier, un halat alb de medic. O uşă capitonată…

Norii din faţa privirii lui Phil deveniră negri ca înaintea unei furtuni. Se învârteau. Vântul îi suflă într-o parte. Uşa. Făcu un pas înainte.

Norii se întoarseră în grupuri negre, violete. Aşteptă până când îi îndepărtă vântul.

Uşa.

Îndrăzni încă un pas. Se opri. Se reculese. Asculta ce se întâmpla înăuntru lui: inima bătea cu lovituri mici, ascuţite. Plămânul lucra ca şi maşina cu aburi. Simţea cum se strângea energia în el. Nu avea nevoie decât de atâta cât să deschidă uşa şi să-i bage medicului foarfeca în gât.

Brusc, o pală de vânt îl lovi dintr-o parte şi se opuse cu toată puterea. Făcu un pas şi apoi încă unul cu capul plecat, trecând

prin ceaţa întunecată spre peretele moale care venea spre el.

Acum nu mai avea voie să ezite. Ridică mâna cu foarfeca dezinfectată, ascuţită ca o lamă de ras. Tălpile îi erau lipite de podea şi nu reuşea să le desprindă.

Brusc, se scurse toată energia din el ca printr-o sită. Rămase ca un ambalaj de hârtie, incapabil de vreo mişcare, întors pe jumătate spre stânga. Îngrozit, îşi dădu seama ca şovăie. Se îndoia că va reuşi să ajungă în cameră. Picioarele îi erau ca sudate de podea.

Nu se poate să fi fost totul degeaba! Gândurile se zbăteau febrile.

Trebuia să facă ceva. Dacă nu putea să ajungă la medicul şef măcar să demonstreze că ceva rămâne întotdeauna treaz, ceva care se apără. Că acest ceva nu poate fi niciodată ucis definitiv.

Îşi concentră întreaga forţă în piciorul drept pentru a-l putea ridica de pe pământ. Reuşi să-l ridice numai un centimetru, dar era destul pentru a-l mişca înainte. După aceea îl cuprinse din nou ameţeala şi mâna lui stângă încearcă să găsească un sprijin. Rămase agăţată în materialul alb al halatului de medic.

O imagine străfulgeră prin mintea lui Phil. Era una din miile de imagini care pâlpâiau în jurul lui, îl induceau în eroare, îl chinuiau, încercau să-i abată atenţia. Medicul şef spusese atunci când se bătuse cu mâna peste buzunarul halatului: „Am mijlocul necesar!“ Mâna lui Phil coborî pe nailonul alb până ajunse în buzunar. Degetele lui simţiră o fiolă pe care o scoaseră afară.

Trebuia să aştepte până când dispărea ceaţa neagră… Acum vedea din nou: în cilindrul de sticlă se afla un şir de biluţe negre ca mărgelele de abanos dintr-un şirag. În momentele în care norii se retrăgeau le putea vedea foarte clar.

Faţa i se schimonosi de greaţă. Lăsă fiola din mână de parcă ar fi fost un şarpe. Fiola alunecă înapoi în buzunar.

Aprecie distanţa până la uşă. Erau poate încă doi paşi…

Din nou scurgerea completă de energie. De data aceasta se scurse până jos. Simţea că se prăbuşeşte. Cu ultimele puteri întinse mâna şi înfipse foarfeca în materialul cu care era capitonată uşa. După aceea, norul negru îl cuprinse definitiv.

15

Abel 56/7 fusese pedepsit de multe ori, ca orice soldat. Printre alte pedepse fusese deja şi în camera de muzică. Dar se părea că existau mai multe grade de pedepsire şi ceea ce îi făcură de data aceasta era în mod sigur cel mai înalt grad al torturii.

Zgomote: zuruitul roţilor, fâşâitul frunzelor, bocănitul picioarelor, care alergau. Erau voci şi muzică. Foarte tari, neplăcut de puternice, insuportabil de puternice. Astfel trecu o jumătate de oră. Vocea maiorului: insuportabil de puternică. Se învârteau nişte burghie încinse în urechile lui până nu mai simţea decât vibraţia monotonă şi durerea. După aceea se auzi muzică la intensitatea normală şi încet, încet urechile lui Abel se obişnuiră din nou să audă. Acum auzeau normal, dar tortura prin care trecuse mai persista încă în ele suprasensibilizându-le, astfel că fiecare început brusc, fiecare ridicare de voce avea efectul unei explozii. Şi după aceea începu liniştea. Poate fi linişte, foarte linişte şi linişte completă. Abel nu mai avuse experienţa liniştii. Nu ştiuse niciodată că tăcerea poate fi insuportabilă. Acum începu să-şi dea seama şi înţelese şi de ce îl trimiseră în camera de muzică, care putea părea inofensivă în comparaţie cu alte pedepse.

Pereţii încăperii erau perfect izolaţi fonic. Nici cel mai mic sunet nu pătrundea de afară înăuntru. Erau capitonaţi cu perne mari de cauciuc, iar camera era complet goală, cu excepţia difuzoarelor, care atârnau de tavan ca nişte guri deschise la înălţimea de trei metri şi a lămpii de neon din mijlocul uşii. Uşa nu putea fi deosebită pe suprafaţa pereţilor capitonaţi şi nici nu avea broască pe dinăuntru.

La început, în mintea lui Abel se mai auzea ecoul vocilor camarazilor, cântecele pe care ei le cântaseră, cântecele cunoscute despre viaţa de soldat. După aceea tăcură şi ele şi se făcu linişte. Numai că atunci când era deja linişte se făcu din ce în ce mai linişte, şi mai linişte, după care auzi din nou voci: voci care-l chemau, voci care râdeau, voci care îşi băteau joc, care ordonau… Veneau: le nicăieri şi de peste tot, de sus şi de jos,

dinăuntru, din el însuşi… Crezuse că se va putea apăra cu indiferenţa, dar nu reuşea. Îşi apăsa mâinile peste urechi, dar urletele nu încetau… şi atunci începu să strige el însuşi, şi strigă, şi strigă, şi strigă…

După aceea se auzi un pocnet în difuzoare. O voce spunea. „Ascultarea este îndatorirea cea mai înaltă a soldatului”.

Vocea repetă, de astă dată mai tare: „Ascultarea este îndatorirea cea mai înaltă a soldatului.”

Vocea repetă încă o dată, şi mai tare:

„Ascultarea este îndatorirea cea mai înaltă a soldatului.”

Vocea repetă încă o dată, şi încă o dată şi, de fiecare dată devenind din ce în ce mai îngrozitoare, scrâşnea ca un cuţit care zgâria o farfurie, zgâria ca şi cum cineva şi-ar pili unghiile, trecea prin piele şi oase…

De mult devenise neinteligibilă, dar era acelaşi ritm, aceeaşi succesiune de sunete şi trupul lui vibra de fiecare dată când bubuiau cuvintele:

„Ascultarea este îndatorirea cea mai importantă a soldatului.”

Atunci când se deschise uşa şi intră lumina zilei, Abel nu ştia cum petrecuse ultimele ore, sau fuseseră numai minute? Totul se învârtea cu el şi fiecare zgomot ajungea ca prin vată la timpanele lui chinuite.

Doi sergenţi îl duseră pe terenul de antrenament. Nu vedea niciun camarad. Era aproape sigur că-şi făceau serviciul în interior. Nu trebuiau să-l vadă.

Doi sergenţi pentru a face instrucţie cu un singur om.

— Sus, marş, marş! Jos! Sus, marş, marş! Jos! Sus marş, marş…

Atunci când nu mai puteau striga de răguşeală, se schimbau.

— Sus, marş, marş! Jos! Atenţie! înapoi, marş, marş! Atenţie! Adăpostire împotriva aviaţiei. Sus, marş, marş…

Unul era permanent lângă el şi îl ridica de guler, îl lovea cu genunchiul în spate sau îl împingea cu pumnii înainte dacă nu reuşea să se mişte destul de rapid.

— Atenţie! O sută de flotări! Mai repede!

Sergentul îşi pusese cizma pe ceafa lui Abel şi îi împingea capul în jos.

— Mai repede!

— Sus, marş, marş!
— Atenţiune!
— Înapoi, marş, marş!
— Atenţiune!
După o oră, când Abel de-abia se mai ţinea pe picioare, veni şi maiorul şi privi un timp.
— Omul mai poate sta în picioare! strigă el. Abel 56/7, vino încoace! Repaus! Cei doi sergenţi, înapoi, marş, marş! Adăpost de aviaţie! Prea încet! Sus marş, marş! Atenţie, adăpost de aviaţie! Băieţi, băgaţi nasurile în rahat. Atenţiune! Prea încet! Şi voi vreţi să-i învăţaţi pe alţii. Două săptămâni de corvezi speciale. Liber.
Cei doi sergenţi se îndepărtară alergând.
— Oamenii mei mă urăsc, spuse maiorul. Mă iubesc şi mă urăsc. Aşa este bine. Privea peste curtea cazărmii, acum goală, către cerul galben-cenuşiu1 ceţos. Iubirea este prea slabă. Numai ura poate genera forţa necesară. Peste toate se află însă ascultarea.
De-abia acum îl privi pe Abel.
— Veniţi, îi spuse.
Mergeau unul lângă altul. Maiorul înalt, lat în umeri şi drept în uniforma lui modestă şi curată, şi Abel, care în comparaţie cu el părea o fiinţă subumană, prăbuşit în sine, nesigur, rupt şi murdar. Cu puţine gesturi, maiorul îi arăta drumul. Intrară în anticameră printr-o uşă de lângă camera de gardă, sala mică, cu scaune din ţevi de oţel, pe care Abel o cunoştea deja. Un sergent care tocmai vorbea în microfonul maşinii de scris sări în picioare când îl văzu pe maior intrând.
— Continuaţi, îl opri maiorul când sergentul încearcă să raporteze.
— Am înţeles, domnule maior!
Rămase plin de respect în picioare până când superiorul şi Abel trecură mai departe. Pe Abel îl tratǎ cu o privire plină de dispreţ.
Maiorul îl introduse pe Abel în camera sa şi apoi închise uşa după el. Apoi arătă spre o uşă îngustă aflată în peretele lateral. Abia putea fi văzută, pentru că era acoperită cu acelaşi tapet cenuşiu ca şi restul peretelui.
— Curăţaţi-vă, spuse el. Faceţi un duş.

Căută într-un sertar şi scoase un prosop, o bucată de săpun şi o perie.

Camera cea mică era amenajată pentru duş. Pe peretele din stânga erau montate două robinete metalice, unul cu inel din email roşu, celălalt cu inel din email albastru. Sub ele se afla o chiuvetă, şi deasupra ei fusese montat un geam pe care se aflau un pahar cu perie de dinţi în el, trei tuburi de culori diferite şi un ştergar albastru împăturit. La înălţimea capului se găsea o oglindă, iar deasupra ei era montată o lampă rotundă din sticlă. În fundul camerei se afla un duş în formă de spânzurătoare. Podeaua era adâncită sub duş şi pavată cu gresie. În mijloc se afla o gaură de scurgere acoperită de o sită.

Abel se apropie de oglindă şi se privi în ea. Acesta era el. Un gunoi. Faţa era mai palidă decât de obicei, atât cât se putea vedea sub crusta de noroi, iar gura lipsită de dinţi era o rană deschisă în mijlocul ei. Nasul murdar îl făcea să semene cu un clown. Abel râse în tăcere.

Maiorul apăru în uşă şi îi aruncă un halat de baie.

— Curăţaţi-vă hainele sub duş şi agăţaţi-le aici să se usuce. Arătă spre elemenţii unui corp de încălzire aflat în dreapta uşii. Îmbrăcaţi-vă.

Se retrase din nou. Abel îl auzi umblând prin cameră.

Pierdut în gânduri, Abel se dezbrăcă, puse hainele pe podea în adâncitura de sub duş şi lăsă apa să curgă peste ele. După aceea intră el însuşi sub şuvoi. Era apă caldă, aproape fierbinte, care îi făcea foarte bine, dar îi dădea şi o senzaţie de oboseală. Abel avu brusc impresia că nu se mai putea ţine pe picioare şi ochii i se închiseră. Simţi că se clatină şi ar fi căzut dacă nu s-ar fi ţinut de un robinet pe care-l învârti involuntar. Apa deveni repede din ce în ce mai rece, trezindu-l. Abel reglă robinetele, astfel încât apa să fie călduţă şi se apucă să-şi spele hainele. O zoaie gălbuie curgea din ele. Abel încearcă să stoarcă materialul ţeapăn şi când văzu că nu este posibil începu să calce hainele în picioare. Bucăţile de pământ care nu se dizolvau de la sine în apă le frământă cu picioarele. După aceea ridică fiecare bucată de îmbrăcăminte pe rând şi o ţinu sub jetul puternic de apă direct sub sita duşului. În sfârşit, mai spălă şi pământul de pe ghete. Hainele le întinse apoi pe corpul de încălzit, iar ghetele le

puse dedesubt. După aceea, mai intră o dată sub duş şi se frecă cu peria până când pielea i se înroşi şi începu să-l doară. Închise apa şi se uscă. După ce dispăru zgomotul apei se lăsă o tăcere grea. Paşii maiorului, care se plimba prin cameră, se auzeau tare şi înspăimântător.

— Sunteţi gata? strigă el.

Deschise uşa. Abel îmbrăcă halatul de baie, care îl cuprinse moale şi cald.

— Aici sunt papucii, spuse maiorul. Se duse la corpul de încălzit şi privi hainele cu mare atenţie.

— Ghetele ar putea fi mai curate, observă el. Mă rog, veniţi.

Maiorul o luă înainte, iar Abel îl urmă în tăcere. Drumul trecea prin câteva încăperi, care erau folosite ca magazii de materiale. Aici se aflu, învelite în plastic, părţi metalice şi de sticlă ale unor dulapuri şi rafturi, cutii mari de carton stivuite. Pe cutii so aflau inscripţii cu litere mari şi negre al căror sens Abel nu-l putu ghici.

Maiorul aşteptă până când Abel ajunse lângă el şi, arătând apoi spre lucrurile depozitate, spuse:

— Pentru a putea menţine viaţa aici am nevoie de multe maşini – maşini de produs energie utilizabilă şi de reglare a proceselor. Tot ceea ce ar putea fi necesar vreodată în materie de piese de schimb se află aici. Iată, această cameră blindată conţine rezerve de energie suficiente pentru zeci de mii de ani.

Se opri în faţa unui perete pe care era montat un sistem complicat de pârghii şi articulaţii. Două dintre ele începeau cu câte un sistem de cinci taste şi dispăreau apoi în perete. Între ele era un fel de coş, care dispărea şi el în perete. În faţa lor se afla un taburet.

Maiorul se aşază şi îşi îndreaptă privirea spre gura burlanului.

— Uitaţi-vă singur, ordonă el şi îi făcu loc lui Abel.

Abel se conformă. Burlanul era un fel de periscop, cu ajutorul căruia se putea privi dincolo de colţuri, în altă cameră. În dreapta se aflau sute de bare strălucind mat, fiecare cam de un metru cincizeci lungime şi cu un diametru cam cât al unei farfurii mici. Fiecare bară se afla într-o adâncitură şi fiecare era amplasată la distanţă convenabilă de celelalte. Părea că o pădure de metal creşte din podeaua de beton.

În stânga se afla un recipient de sticlă în care se putea vedea un lichid asemănător cu apa. Dacă ar fi fost peşti în el ar fi putut fi considerat un acvariu, dar nu erau niciun fel de peşti înăuntru.

Peste pădurea de bare se afla o mică macara pe roţi, care în loc de cârlig aveau un cleşte mare. O macara asemănătoare era montată peste recipient, numai că în loc de cleşte avea o pipetă imensă.

În mijlocul camerei se ridica un monstru din metal, a cărui latură din faţă era împânzită de diverse indicatoare.

— Sunt bare de uraniu, explică maiorul, un fel de lemne de ars pentru apa grea din recipientul din stânga. Din motive de securitate, sunt despărţite în spaţiul reactorului. Este un reactor ESCE, care produce direct energie electrică. Sigur că este un model foarte simplu, dar este şi foarte sigur în funcţionare. Din când în când, asta înseamnă cam la doi ani, trebuie să fie reumplut cu combustibil, adică cu apă grea. Dacă va fi vreodată nevoie să fie oprit, atunci poate fi pornit din nou cu ajutorul aprinzătoarelor din uraniu. Toate reparaţiile pot fi efectuate cu ajutorul mâinilor artificiale. Vezi?

Acţionă unul din cele două sisteme de pârghii laterale şi din tavan coborî un dispozitiv în forma unui păianjen cu cinci picioare. Maiorul mişcă degetele şi picioarele se îndoiră, se strânseră şi apoi se întinseră în toate direcţiile.

— Există mai multe perechi de mâini de acest gen, de mărimi diferite şi care pot fi reglate după cum este nevoie. Maiorul aşteaptă puţin şi apoi ceru nerăbdător:

— Haideţi mai departe. Nu acesta este lucrul cel mai important. Intrară pe o uşă. Acum se aflau din nou în coridorul mare, circular. Se duseră până la peretele din faţă. În sfârşit, maiorul deschise o uşă şi îl împinse pe Abel înăuntru. O adiere caldă şi umedă îl lovi în faţă. Se aflau într-o sală luminată moderat, care arăta ca un laborator chimic cu multe locuri de muncă. La fiecare masă se afla o instalaţie, care părea, la prima vedere, un frigider imens.

Maiorul se opri lângă unul din locuri şi apăsă pe un buton. Pe ecranul mat apăru o imagine care părea să fie o microfotografie: pe fundalul întunecat se vedea o fiinţă transparentă, care tresărea uneori şi îşi modifica în acest fel

câte puţin, dar permanent, poziţia. Părea un batracian mutilat, cu cioturi de braţe şi picioare şi o coadă scurtă.

— Se vede bine? întrebă maiorul. Sau să mai măresc luminozitatea?

Învârti de o pârghie şi luminozitatea se modifică. Tot ceea ce fusese întunecat mai înainte deveni luminos şi invers.

— Este un om, spuse maiorul. Sau, mai exact, va deveni un om. Respiră adânc, apoi continuă: Ce ar fi toată munca mea dacă nu aş şti că-mi va supravieţui? Ce sens ar avea ordinea şi disciplina, dacă ar dispărea o dată cu generaţia actuală?

Vocea maiorului căpătase un ton festiv.

— Avem patru femei la dispoziţie şi asta înseamnă că nu suntem condamnaţi la dispariţie. Sigur că nu putem aştepta până când ovulul fecundat se maturizează, pentru că nu avem destul timp, dar asta nu constituie într-adevăr o problemă. Aici putem folosi ultimele cuceriri ale medicinei şi biofizicii. Eu sper că pot ţine materialul uman în incubator până când va putea fi supus unei educaţii militare sistematice, deci mult mai mult decât în condiţii normale. În acest mod, sper să obţin rezultate mult mai bune decât predecesorii mei. Apoi, mai am un avantaj faţă de ei: eu pot hotărî care bărbaţi sunt destinaţi să procreeze. Acesta este un punct important al sistemului meu: eu trebuie să am grijă ca în generaţia următoare să nu mai poată apărea cazuri ca dumneata. Este absolut necesar. Sistemul de conducere, aşa cum l-am proiectat eu, se bazează pe o ascultare necondiţionată. Dispozitivul medical de diagnoză îmi oferă posibilitatea de a face o asemenea selecţie. Fiecare bărbat care ar putea fi folosit în acest sens este testat în privinţa tuturor însuşirilor sale, nu numai asupra celor dominante, ci şi asupra celor recesive. Eu nu permit să se înmulţească decât materialul de cea mai bună calitate. Este evident că în acest sens acord o atenţie deosebită acelor premise fizice şi caracteriale care formează cele mai bune puncte de pornire pentru viaţa de soldat.

Îl privi pe Abel şi adăugă compătimitor:

— Mi-e teamă că dumneata nu vei fi printre aleşi.

Îl bătu pe umăr.

— Capul sus! Nu este vorba de fiecare individ în parte, de data

aceasta totalitatea contează. Important este ca armata să supravieţuiască pentru eternitate.

Maiorul apăsă pe un buton şi imaginea de pe ecran se stinse.

— Să mergem! spuse.

* * *

Se întoarseră din nou în camera maiorului. Abel era mort de oboseală şi de-abia se mai putea ţine pe picioare dar gândurile lui erau treze într-un mod ciudat, febril. În faţa a ceea ce ochii lui vedeau în realitate se aşezau de fiecare dată imagini, impresii şi străfulgerări din scenele pe care le trăise în ultimele zile şi în ultimele ore: barele de uraniu şi mâinile artificiale, incubatoarele, fiinţa umană în devenire, care avea să devină cândva soldat.

Abel stătea în faţa mesei şi se sprijinea în pumni pentru a nu se prăbuşi.

Maiorul îl observă şi spuse:

— Aşezaţi-vă.

Abel se aşeză pe taburet. Pentru a se putea sprijini, se trase lângă perete.

— Fumaţi? întrebă maiorul. Vreţi o înghiţitură?

Scoase o sticlă din dulap şi turnă un lichid incolor într-un pahar pe care i-l întinse lui Abel. Acesta duse paharul la gură – lichidul avea un miros înţepător, dar nu neplăcut – şi, când luă precaut o înghiţitură, o simţi curgând ca focul pe gât în jos, dar minunat de vitalizatoare. Lucrurile din jurul lui se depărtară puţin şi el simţea o oboseală plăcută. Îşi simţea capul greu şi îl sprijini în mâini. Maiorul este totuşi un om de treabă, gândi el împotriva voinţei sale. Cine mai spusese oare asta?

— Vreau să stăm puţin de vorbă, spuse maiorul. Aveţi multe să-mi povestiţi. Cum aţi ajuns de fapt la ideea de a mă împuşca?

Abel i-ar fi răspuns cu plăcere, dar corzile lui vocale nu-l ascultau.

— Luaţi încă o înghiţitură, îl îmbie maiorul şi îi puse paharul în mână. Beţi până la fund!

Abel turnă conţinutul paharului în stomac. Simţi un frison şi apoi lichidul rămase în stomacul lui ca un corp străin. Ardea puţin, dar îl înviora.

— Nu aţi luat tabletele cum trebuia, aşa s-a întâmplat, spuse maiorul. Dar de ce? Acest lucru mă interesează în mod deosebit. Are sistemul meu vreo greşeală? Vorbea parcă cu sine însuşi. Sistemul meu nu are nicio greşeală! Se aşeză în faţa lui Abel şi spuse: Trebuie să mă ajutaţi, cum de aţi început să nu luaţi pastila neagră?

Abel i-ar fi răspuns cu plăcere, dar nu putea. Nu cunoştea răspunsul. Ce îl determinase să nu ia pastila? Trebuie să fi fost ceva care se întâmplase de atâta timp încât pur şi simplu nu-şi mai putea da seama ce fusese de fapt..

— Dezvoltaţi o mare putere de opunere, spuse maiorul. Din păcate nu este cazul. Dar să încercăm altfel: cum aţi ajuns aici?

— Prin sala maşinilor, spuse Abel. Uşa era deschisă.

— Uşa era deschisă, repetă maiorul. Sigur că da. De ce să fi fost închisă? Nu aveaţi ce căuta în sala maşinilor. Cum de aţi putut să nu respectaţi ordinele?

Se aşază pe pat, scoase un portţigaret din sertar şi luă o ţigară.

— Fumaţi şi dumneavoastră una? întrebă el şi îi oferi lui Abel cutia deschisă.

— Nu, mulţumesc.

Maiorul puse ţigara în gură şi aprinse o brichetă. Trase uşor în piept şi expiră apoi un inel de fum.

— Aţi putut ignora ordinele pentru că nu aţi luat pastila neagră. Aşa nu ajungem nicăieri. Deci să încercăm altfel. L-am găsit pe prietenul dumneavoastră, Austin. Ştiţi unde? Nu aşteptă răspunsul lui Abel. Sigur că ştiţi unde. Dumneavoastră aţi fost cel care a închis usa la loc. Vă dați seama că ați avut noroc extraordinar, Abel?

Abel aprobă din cap. Da, avusese un noroc extraordinar.

— L-am lăsat pe Austin în camera uşii etanşe. Va fi un exemplu pentru cei care ar mai putea ajunge acolo, dacă se va mai întâmpla vreodată un caz la fel de penibil ca cel de ieri… Abel, strigă el. Ordinele au un sens! Nu sunt nişte măsuri arbitrare pe care şi le-a imaginat vreun idiot sugându-şi degetele. Fiecare ordin l-am gândit de o mie de ori până când l-am emis. Nu există nici o comandă care să nu aibă cea mai scurtă şi mai precisă formă posibilă. Nu există niciun pas care să nu ducă pe

drumul cel mai scurt la ţintă dacă este efectuat aşa cum prevăd regulamentele. Nimic nu este nejustificat, toate au un sens…

Trăgea febril din ţigară.

— Deci, cum s-a întâmplat cu Austin? Vorbiţi!

— Austin voia să iasă afară. Să plece de aici.

— Afară. De necrezut, mormăi maiorul. Afară! Nu există nicio propoziţie în regulament care să-i dea soldatului posibilitatea de a ieşi afară. Şi ştiţi ce înseamnă asta. Asta înseamnă că este greşit să vrei să ieşi afară. Asta înseamnă…

Se auzi o bătaie în uşă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă maiorul.

O voce de femeie întrebă:

— Doriţi să serviţi ceaiul acum?

— Două ceşti, răspunse maiorul.

Un moment nu se auzi nimic, după care o voce nesigură întrebă:

— Nu am înţeles… aţi spus două ceşti?

— Eşti surdă? strigă maiorul. Două ceşti! Şi rapid! Austin deci voia să iasă afară, continuă el. Bine. Voi învăţa din asta. Înseamnă că undeva în voi mai arde încă o scânteie de amintire. Cei care nu s-au putut adapta. Veşnicii revoluţionari. Extremiştii societăţii. În lumea animală sunt cei excluşi de ceilalţi, dacă nu chiar sfâşiaţi. Voi stinge şi scânteia asta. Puteţi fi sigur de asta! Bine. Cum de a ajuns Austin să se uite pe sine în halul ăsta? Vreau să spun: cum de a reuşit să acţioneze împotriva regulamentelor? L-aţi obligat s-o facă? Nici el nu a luat pastila neagră?

— Nu, spuse Abel încet. Eu am distrus-o pe a lui.

— Din greşeală sau voit?

— Voit, spuse Abel.

— Deci, avalanşa a pornit de la dumneavoastră, Abel. Dar cum aţi putut… Mă rog pentru că nici dumneavoastră nu aţi luat pastila. Ne mişcăm în cerc. Tăcu şi începu să se gândească.

Se auziră bătăi în uşă.

— Ceaiul, domnule maior!

— Da. Intră!

O femeie intră în cameră. Ducea o tavă. Era femeia blondă pe care Abel o cunoştea deja. Nu-şi aruncară nicio privire. Când ea

puse ceştile pe masă, una în faţa maiorului şi alta în faţa lui Abel, maiorul puse mâna stângă pe şoldurile ei şi o trase spre sine.

— Abel 56/7! Nu ştiţi să vă ridicaţi în picioare când intră o doamnă? Urlă şi faţa îi devenise stacojie. Staţi aici ca un… Atenţie! Drepţi! Mâinile drept înainte! Cincizeci de genuflexiuni!

Abel sărise în picioare ca trezit din somn. Stătea în halat de baie şi papuci, cu picioarele depărtate şi mâinile întinse în faţă.

— Îndoiţi genunchii!

Abel îndoia genunchii, întindea genunchii, îndoia genunchii…

Maiorul lovi cu palma peste fundul femeii.

— Dispari, spuse el.

Se ridică în picioare şi se întoarse spre harta de pe perete. Ochii lui urmăreau liniile roşii şi albastre care acopereau ca un sistem de hieroglife harta.

Mai târziu sună. Sergentului, care apăru după aceea, îi ordonă arătând cu degetul spre Abel:

— Duceţi-l la cinematograf!

16

Se afla în mijlocul unor mase curgătoare prin care nu pătrundea decât din când în când câte o lumină care dispărea imediat, ca un reflector în ceaţă murdară. Uneori feţe albe se holbau Ia el. La urechile lui ajungeau uneori zgomote, dar numai puţine dintre ele pătrundeau în spaţiul conştiinţei adormite. Se simţi ridicat, purtat şi învelit. Căzu. Uşi scârţâiau. Cineva strigă numele lui. Trei strigăte venite de departe. Zăcea pe ceva moale şi cald.

Deschise ochii. Medicul şef îl privea de sus. În spatele capului acestuia recunoscu camera de spital, camera lui de spital. Era ca şi cum s-ar fi întors acasă.

Simţea o durere uşoară la cot. Sora Berthe îi şterse pielea cu un tampon de vată, după care îi îndoi braţul. Mâna îi zăcea pe piept. O privea ca şi cum n-ar fi fost mâna lui.

Îl privi din nou pe medicul şef.

— Experienţa mea a reuşit, spuse acesta. Nu a avut un rezultat pozitiv, dar şi-a îndeplinit menirea. Nu mai contez pe colaborarea dumitale liber consimţită. De altfel nici nu depind de ea. Probabil că a fost numai un exces de sentimentalism din partea mea şi este mult mai bine că s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Se întoarse spre soră.

— Puteţi merge. Serviciul dumneavoastră la acest pacient s-a sfârşit.

Sora Berthe ieşi în tăcere.

— Nu pot să nu recunosc că am o oarecare admiraţie pentru dumneavoastră: aţi reuşit o performanţă uimitoare. Păcat că vă folosiţi voinţa în direcţie greşită. Dar poate că şi acest lucru este din partea mea numai un exces de sentimentalism. Voinţă nu poate avea decât unul singur – cel care comandă. Numai el singur ştie cât de limitat este spaţiul în care se mişcă. Orice altă manifestare de voinţă perturbă ordinea. Aşa a fost întotdeauna. Aici eu sunt ordinea. Cine este împotriva mea, doreşte haosul.

În faţa medicului şef şi a lui Phil apăru un geam mat.

— Curând vom ajunge pe planeta necunoscută. Atunci totul va fi luat de la capăt. Acum vei adormi, Abelsen. Consolează-te totuşi cu siguranţa că în lumea noastră cea nouă fiecare va primi ceea ce îi este necesar. Nu va mai exista un turn al lui Babel, nici potopul şi nici fuga. Curând vom fi la destinaţie, vom fi ajuns la o ţintă care nu a fost niciodată înţeleasă corect: structura puternică a unei ordini, care nu este una a zeilor, ci una a oamenilor.

Stratul lăptos din faţa lui Phil deveni din ce în ce mai gros. Nu-l mai vedea pe medicul şef. Lumea se dezmembra în bucăţi, ce pluteau care încotro, ca buştenii pe apă, şi Phil se dezintegra o dată cu ea. Una după cealaltă, toate bucăţile se desprindeau de el. O parte mai vedea ceva difuz, curgător. O parte mai percepea un miros slab, difuz şi, în sfârşit, o altă parte mai vroia să răspundă la ultimele cuvinte care fuseseră spuse. Răspunsul era gata, dar nu mai exista nimic care să-l poată rosti.

Ceea ce mai rămăsese din el era dezgolit până la măduvă. Nu mai avea membre, nu mai avea oase şi nici carne. Era transparent şi lipsit de substanţă: un pumn de tristeţe dureroasă, o grămăjoară de spaimă mută. Se deplasa pe o bandă transportoare printr-un labirint de pereţi de ceaţă spre un perete din sticlă galbenă în spatele căruia nişte fiinţe oarbe tresăreau într-un lichid. Capcana. Se închise, prinzându-l înăuntru.

17

Doi caporali şi un sergent îl duseră pe Abel într-o încăpere hexagonală. La început avu impresia că tot ce se afla înăuntru era un geam mat. După aceea îşi dădu seama că podeaua, tavanul şi trei pereţi erau oglinzi.

Caporalul îi întoarse braţele la spate şi simţi un inel care-i cuprindea încheieturile mâinilor. Un inel dublu i se închise peste glezne şi după aceea auzi zornăitul unui lanţ: un caporal lega cele două cătuşe între ele. Genunchii lui Abel se îndoiră şi el îngenunche pe podea. Atunci unul din bărbaţi îşi băgă braţele pe sub braţele lui Abel, le îndoi şi i le împreună din nou după ceafă. Abel nu se mai putea mişca. Celălalt scoase dopul de cauciuc al unei sticluţe în care se afla o pensulă mică cu care întinse pe pleoapele lui Abel un lichid transparent şi dens.

— Stai liniştit, îi spuse, altfel o să te doară!

Cu o mişcare îndemânatică ridică pleoapa dreaptă a lui Abel şi îi băgă o lamelă care s-o oprească să se închidă. Repetă aceeaşi operaţie şi la ochiul stâng. Durea, dar nu foarte tare.

— Totu-i în ordine? întrebă sergentul şi se aplecă spre Abel. Abel vedea faţa sergentului prin lamelele transparente. Foarte clar, dar mărită mult. O mână coborî spre el, din reflex încercă să-şi închidă ochii, dar îi fu imposibil. Lamelele erau atât de bombate că pleoapele nu se puteau lăsa peste ochi. Nu avea voie să închidă ochii în faţa a ceea ce avea să urmeze.

— Distracţie plăcută, îşi bătu joc caporalul. Pe urmă, cei trei bărbaţi părăsiră camera.

După ce uşa etanşă se închise în spatele lor, se stinse şi lumina care se proiectase până atunci din spatele ecranului mai. Apărură în întuneric cizme mărşăluind: erau colorate şi păreau foarte reale. Veneau din toate părţile spre Abel. Erau şi pe tavan şi pe podeaua pe care îngenunchease. La început nu era nici îngrozitor nici chinuitor. Chinuitoare era numai spaima faţă de lucrurile îngrozitoare care aveau să urmeze şi care nu puteau fi evitate. Abel nu ştia ce va fi.

Dispărură cizmele şi atunci apăru din întuneric un cerc luminos

care devenea din ce în ce mai strălucitor. Luminozitatea pătrundea prin ochi în creierul lui Abel. Se întoarse, alunecă pe genunchi, căută un colţ în care să fie apărat de această lumină îngrozitoare, dar nu exista niciunul. Se aruncă cu faţa pe podeaua netedă de sub genunchii lui, se lovi tare la bărbie, dar şi sub el era soarele strălucitor. Părea să se învârtă într-un ritm ameţitor, uneori spre dreapta şi alteori spre stânga sau chiar în ambele direcţii în acelaşi timp. Încercă să se protejeze privindu-şi imaginea din oglindă: o mască schimonosită, cu ochi imenşi sărind din orbite. Dar lumina îl ataca şi aici din toate părţile.

Apoi strălucirea începu să se mişte, nu numai pe perete, dar şi prin încăpere. Aluneca înainte şi înapoi, se rotea în jurul său în spirale din ce în ce mai repezi. Liniile se gravau pe creierul lui Abel, formând o plasă de sârmă arzătoare: sculptura unui nebun. După aceea soarele se stinse, dar imaginea din creier persistă fulgerând din când în când, schimbându-şi culoarea: deveni verde, galbenă, albastră şi rămase apoi ca o pâlpâire violetă.

Apăruseră din nou cizmele în marş, care se mişcau rapid în timp ce se auzea un cântec: „Este atât de frumos să fii soldat…” izbucnind strident din sute de gâtlejuri de bărbaţi extenuaţi.

Cizmele nu mai alergau acum pe un teren orizontal, ci pe pante în sus şi în jos, pe pereţi verticali şi apoi în prăpăstii, după care pământul se întoarse brusc şi începură să mărşăluiască pe tavan. Abel simţi cum îl cuprinde ameţeala. Avea senzaţia că el însuşi se rotea, se împotrivi cu toată puterea, stomacul lui sălta în sus, simţea că se îneacă…

După care se făcu din nou linişte… Liniştea soarelui arzător. După care apăru şi un al doilea soare… Dispăru… Sau era tot primul, care îşi schimbase numai locul?… al doilea apăru… Primul… Acum se schimbau foarte repede. Doi sori străluceau intermitent, uneori în acelaşi ritm, alteori, în ritmuri diferite… fără sfârşit. Nu erau în niciun caz la fel de strălucitori ca mingea de foc de mai înainte, dar acum îl chinuia intermitenţa strălucirii, îl chinuia îngrozitor.

Abel se apărase mult timp, acum însă renunţă. Zăcea lungit pe o parte fără să se gândească, fără să simtă nimic, fără putere şi fără voinţă. Poate leşinase deja, dar ochii lui erau deschişi şi

vedeau, vedeau, vedeau…

Soarele vibrând se stinse.

Veniră din nou cizmele care mărşăluiau. Se auzi din nou cântecul.

„E atât de frumos să fii soldat…”

Cizmele mărşăluiau în cerc în jurul lui. Abel nu mai putea înţelege ce se întâmplă şi ce semnificaţie aveau lucrurile din jurul lui.

Cizmele mărşăluiau într-un cerc închis. Nu erau şi trupuri legate de ele, erau numai picioare, care formau împreună un trup uriaş în marş. Un miriapod gigantic cu picioare de soldaţi mărşăluia în jurul lui Abel.

* * *

Zăcea pe un prici. Două mâini îl masau. Deschise ochii şi o durere adâncă îl fulgeră prin cap când lumina pătrunse în ei. Involuntar, încercă să se depărteze de lampă, către perete.

Ceva rece îi lovi trupul, peste el curgea apă, zăcea într-o baltă rece şi tremura.

— Şi-a recăpătat cunoştinţa, domnule maior!

Vocea venea de departe.

— Bine. Lăsaţi-mă singur.

Abel se întoarse.

Îl vedea pe maior printr-o masă gelatinoasă. Maiorul se afla lângă o lampă peste care punea o batistă. După aceea îl înveli pe Abel cu halatul de baie.

Erau două gesturi insignifiante, dar Abel simţea o adâncă recunoştinţă pentru ele. Maiorul era bun.

— Îmi pare rău, Abel, spuse maiorul încet şi cald. Auzea ecoul: „Îmi pare rău, Abel, îmi pare rău, Abel, îmi pare rău, Abel…“.

— A trebuit să fim duri cu tine. Acum nu mai este atât de îngrozitor, nu-i aşa? Acum a trecut. Nu mai trebuie decât să-mi spui cum s-a întâmplat de n-ai mai luat tabletele. Ştiai că sunt destinate să-i uşureze soldatului supunerea? Ţi-a spus cineva acest lucru? Mai există poate cineva care…? Ţi-a spus cineva?

Abel negă din cap. Maiorul continuă:

— Ar putea fi, bineînţeles, şi o întâmplare. O coincidenţă ciudată de întâmplări adverse. Deşi… Dar nu pot să mă mulţumesc presupunând că a fost o întâmplare. Înţelegi asta,

nu-i aşa, Abel? Trebuie să fiu foarte sigur. Trebuie să scot de la tine ce s-a întâmplat. Este ca şi cum în tine ar sălăşlui ceva rău, ascuns undeva înăuntrul tău, iar noi doi trebuie să ne ajutăm acum unul pe altul pentru a descoperi ce este. N-am dreptate?

Abel aprobă din cap. Cuvintele maiorului sunau convingător. Acum Abel ştia de ce fusese atât de impresionat de toate astea. Maiorul îi spunea „tu”, ca tatăl lui.

— Este greu pentru amândoi. Trebuie să suporţi dureri, iar eu trebuie să te chinui. Dar ştii că toate acestea nu sunt îndreptate împotriva ta, ci împotriva sălaşului răului care se află în tine ca o tumoare. Nu eşti un adept al ilegalităţii şi anarhiei, Abel, nu-i aşa? întrebă maiorul.

Nu, Abel nu era un adept al... Mă rog, maiorul îl înţelegea oricum.

— Îţi dai seama ce consecinţe pot interveni dacă scapi din vedere vreun element, care din cine ştie ce porniri ascunse şi întunecate ar putea duce la opoziţie. Tot ceea ce am construit cu atâta trudă s-ar prăbuşi. Pastila neagră este un factor esenţial al sistemului meu. Fără ea nu pot ţine singur în mână o mie o sută paisprezece oameni. Oamenii sunt atât de proşti şi imprevizibili. Dacă îi laşi de capul lor, atunci sunt în stare să se autodistrugă. Au nevoie permanent de o conducere puternică, de o forţă care să-i ţină. Dacă ar fi raţionali, dacă ar fi înţelegători, nu am avea nevoie de un mijloc artificial pentru asta.

Din vocea maiorului răzbătea tristeţea. Se aşeză la picioarele patului.

— Şi apoi este mai ales o problemă care priveşte viitorul. Nu există nimeni care ar putea să-mi urmeze. De mult, acum foarte mult timp, am visat să am un urmaş. Pentru foarte scurt timp m-am gândit chiar la tine în acest sens. Dar nici tu nu erai adecvat. Nu există nimeni care să mă poată înlocui. Trebuie să gândesc sistemul atât de bine încât să poată funcţiona de la sine. Eu nu trebuie să dau decât un număr finit de ordine, le voi stoca pe un disc magnetic. La fiecare raport nu există decât un singur ordin raţional, în funcţie de împrejurări. Reacţiile în formă de ordine raţionale ca răspuns la rapoarte pot fi fixate printr-un program logic. Şi acesta va fi stocat într-un disc magnetic.

Sistemul de comunicare va fi format din staţia de emisie, microfoanele şi difuzoarele existente. Prin ele se va raporta şi se vor da ordine. Toate deciziile vor fi luate de un computer. Totul a fost gândit cu precizie. Am început să adun deja cuvântările mele de duminică dimineaţa. Acum probabil că nu mai este un secret pentru tine de ce trebuie să descopăr modul cum ai procedat. De ce trebuie să fiu dur cu tine.

Abel aprobă tăcut. Maiorul avea perfectă dreptate.

— Este cumva o acţiune inconştientă, spontană, a cărei cauză se află în caracterul tău, în creierul tău? Este cumva rezultatul vreunei amintiri din trecut, pe care nu am şters-o încă? Este vreo greşeală în sistemul meu pe care nu am descoperit-o încă? Trebuie să aflu. Dacă toată problema s-ar reduce la tine ar fi simplu; pe tine te pot elimina pentru totdeauna. Dar o greşeală… Nu, aşa ceva nu se poate întâmpla. Nu trebuie să existe niciun spaţiu pentru o adevărată atitudine de opoziţie. O acţiune neprevăzută, poate că deja un ordin neexecutat în mod conştient… Urmările ar fi catastrofale. Sigur că voi ţine seama de tot ceea ce se poate prevedea. Dar poţi să prevezi şi aceea ce nu este logic, poţi să calculezi haosul? Acesta este singurul lucru de care mi-e frică.

Faţa maiorului arăta ca un bloc de piatră.

— Da, mă tem, adăugă el. Nu poţi niciodată să te asiguri perfect împotriva dezordinii. Ea ar putea să distrugă opera mea. Trebuie să o elimin pentru totdeauna. Deci, Abel, cum a fost? Cum ai ajuns la ideea de a nu mai lua pastilele? Nu una dintre pastilele de alimentaţie sau de vitamine, ci pe cea decisivă, pe cea hotărâtoare!

Abel l-ar fi ajutat cu plăcere pe maior. Acum înţelegea: în el sălăşluia ceva rău. Îşi bătea capul chinuindu-se. În ochii lui erau lacrimi.

— Nu-mi pot aduce aminte, spuse el.

— Nu-ţi poţi aduce aminte, spuse maiorul. Sări în picioare şi strigă. Nu-ţi poţi aduce aminte! Nu vrei să-ţi aduci aminte! Prefăcutule, mişelule, porcule! Vorbeşte! Îşi scoase centura şi îl lovi puternic pe Abel cu ea. Hai, spune! Cine te-a instigat? Cum de ai ajuns aici?

Halatul de baie se deschisese şi centura lovea pe pielea goală.

Maiorul urla în ritmul loviturilor: Hai, spu-ne, hai, spu-ne, hai, spu-ne…

Abel nu se mişca. Zăcea întors pe jumătate la perete. Leşinase.

Maiorul scoase bărbia în faţă şi privi trupul slab al lui Abel. După aceea, îşi puse centura la loc. Se aşeză din nou la picioarele patului. Închise ochii şi rămase acolo un timp, nemişcat.

Afară se auzeau paşi.

Maiorul se repezi la uşă şi o deschise.

Un sergent raporta în poziţie de drepţi:

— Toţi militarii s-au aliniat pentru paradă!

— E în ordine, spuse maiorul. Vin.

Închise uşa şi întoarse cheia în broască.

Cântecul soldaţilor care aşteptau afară pătrundea încet şi în celulă.

Abel îşi reveni din cauza frigului care urca de pe salteaua udă şi pătrundea adânc în trupul lui. Îşi pipăi spatele cu mâna şi simţi că pielea era rece pe anumite porţiuni. Simţea nişte răni care-i brăzdau pielea şi când le atinse începură să ardă.

În mintea lui mai dăinuia confuzia. Uneori îşi dădea seama unde se afla, alteori nu mai reuşea şi făcea eforturi pentru a se concentra asupra unui punct. În spatele ochilor lui se năşteau imagini care nu puteau fi de pe această lume şi sunetele care din când în când ajungeau la urechea lui proveneau dintr-un spaţiu de neînţeles.

Observă că imaginile şi sunetele, durerea şi greaţa pătrundeau mai greu în el dacă nu se mişca. Aşa că rămase nemişcat, chiar dacă frigul urca din ce în ce mai mult în el. Auzea bocănitul cizmelor, comenzile şi cântecele, dar nu-şi putea da seama dacă era o iluzie sau o realitate.

După aceea îl cuprinse un văl de aur, ceva catifelat îl mângâia pe faţă, ceva cald îi mângâia trupul.

* * *

— Ridică-te! strigă un clopoţel argintiu. Ridică-te şi vino cu mine! Mai repede, altfel mă mai prinde cineva pe aici.

Nu era un clopoţel, ci vocea unui om care voia ceva de la el, care voia din nou ceva de la el.

Deveni rigid şi se întoarse la perete.
— Scoală-te odată! Nu vrei să scapi din gaura asta friguroasă?
Acum simţea din nou umezeala de pe spate. Îşi trase repede halatul de baie în jurul trupului şi această mişcare îl readuse la realitate. Privirea îi era încă înceţoşată, dar recunoscu totuşi o faţă, ochii care îl priveau, o gură...
— Te rog, vino cu mine!
Nu ar fi fost în stare să asculte de niciun ordin, rugămintea însă reuşi să-l ridice de pe pat. Stătea pe marginea patului şi mintea îi era ameţită de nişte valuri negre care veneau din când în când peste creierul lui. Simţi cum nişte mâini îi puneau papucii în picioare şi apoi simţi un braţ care se strecură sub al lui.
— Vino, te rog, vino!
Femeia îl conduse puţin prin coridor, apoi trecură de un colţ, coborâră o treaptă şi din nou o parte a coridorului. Scaunele, dulapul de acte... aici trebuia să mai fi fost o dată. Patru uşi se deschideau una lângă alta în perete.
Clătinându-se, căzu pe o canapea. Era bine şi cald. Lumina era plăcută şi slabă. Un lampion roşu împăturit. Un munte de perne. Flori de hârtie într-o ramă de fotografie: fotografia în culori a unei case, a unei case mici în rând cu altele, care arătau la fel. Doi oameni bătrâni privind în jos de pe un balcon.
Simţea că cineva îl înveleşte în ceva cald, capul lui afundându-se în ceva moale, care mirosea a frunze uscate şi a praf. Închise ochii. În jurul lui se auzeau paşi uşori şi repezi, foşnet de stofă, clinchet de ceşti, zăngănit de tacâmuri, câteva cuvinte spuse foarte încet.
— Imediat am terminat, mai ai puţină răbdare!
Sigur, el avea foarte multă răbdare. Ar fi putut să zacă pentru totdeauna aici, pe jumătate scufundat într-o ameţeală plăcută, pe jumătate adormit şi oferindu-se bunăvoinţei care venea din afară.
O mână se strecură uşor pe după ceafa lui şi o ceaşcă îi apăru în faţa gurii. Mirosea a condimente. Bău cu înghiţituri mici lichidul fierbinte care răspândi căldură înăuntrul lui, topind resturile de gheaţă care mai stăteau ascunse în trup.
Zăcea din nou pe pernă, cu capul uşor aplecat într-o parte şi,

din perspectiva pe care o avea, tot ceea ce era în jur părea ciudat şi foarte plăcut. Ciucurii pernei şi lângă ei modelul cu steluţe al feţei de masă, franjurile păturii în dungi care se încrucişau cu dungile coperţilor unor cărţi, curba nasului lui şi peste ea o cană de ceai pântecoasă, un peisaj de munţi şi dealuri ieşind din paltonul bombat şi împăturit care era întins peste picioarele sale.

În acest peisaj minunat trebăluia femeia cu mâini mici şi albe, se mişca încoace şi încolo, se întindea către o poliţă de la perete, se apleca spre podea să ia ceva ce nu putea fi văzut din unghiul din care privea el.

Acum apăru din nou faţa dinainte. Vălul prin care o privea el o întinerea, ştergând liniile amărăciunii, întinzând pielea ridată, făcând ca gura să apară plină şi moale, aducând la suprafaţă o frumuseţe de mult dispărută.

— Mai ai dureri? întrebă gura.

Abel negă din cap. Nu mai avea dureri.

— Rămâi cu mine, se rugă el.

— Fii liniştit. Totul este bine. Rămân cu tine.

Nu numai gura vorbea, ci şi ochii şi mâinile.

Abel se lăsă înapoi pe pernă şi simţi cum îl umple liniştea cea mare. Nu era singur. Până acum nu simţise singurătatea. Poate că îl chinuise undeva în adânc, fără ca el să o poată exprima sau chiar numai gândi. Dar acum trecuse totul. Simţea că un alt om era lângă el, foarte aproape de el. Nu trebuia să-l vadă, pipăind îi simţea mult mai bine apropierea, bunăvoinţa, tandreţea, decât dacă ar fi văzut sau ar fi auzit. Adormi şi se deşteptă. Ambele stări erau la fel de frumoase. A te lăsa să te scufunzi în sentimentul de protecţie şi dragoste, sau a te deschide pentru a primi ceea ce era în jurul tău, ceea ce ţi se oferă.

Poate că toată neliniştea din jur provenise din faptul că ştiuse prea puţin, că nu fusese încă niciodată la îngeri? Ce mai merita dorit, atins sau câştigat prin luptă în comparaţie cu asta? Încet de tot începură să apară întrebările: cât va dura ceea ce se întâmpla acum, de ce nu putea fi etern, şi înainte, şi mai târziu, şi întotdeauna? De ce este nevoie de ocolişuri înainte ca totul să se rezolve? Întrebările privind trecutul sau viitorul întunecă ora

fericirii. Întrebările pot deschide prăpăstii, pot închide drumuri, pot rupe vraja.

Pentru că era o vrajă. Încercă să îndepărteze gândurile care îi şopteau, dar auzea prea bine: o vrajă. O vrajă care dispare ca un nor de fum… ca o adiere de vânt… Ca o respiraţie… Zboară… a trecut.

Nu era vrajă, era realitate, chiar dacă o realitate vrăjitorească. Lucrul cel mai minunat era tocmai faptul că totul era real, că trăia totul cu adevărat. Simţea moliciunea şi căldura pernelor şi a păturilor. Simţea femeia lângă el. Deschise ochii. Vedea femeia. Mai era încă aici. Şi era frumoasă. Un înger. Era reală. Nu era o vrajă. Prezent. Prezent cu un înainte, cu un simultan şi cu un după.

— De ce m-ai adus aici? întrebă Abel.

Femeia se ridică puţin şi îl privi îngrijorată.

— Taci. Nu vorbi!

— Te rog. Trebuie să ştiu. De ce ai făcut-o?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta. Te-am văzut permanent în faţa ochilor, începând din noaptea aceea… Cât a trecut de atunci?

— Foarte mult timp, nemăsurat de mult timp.

Tăcură. Apoi femeia spuse:

— Poate că mi-a fost milă de tine.

— Milă, repetă Abel în şoaptă. Suna de parcă ar fi trebuit să se gândească la asta. Milă.

— Atunci când te-am întâlnit pe coridor nu ştiam ce se va întâmpla mai departe, dar ştiam că se va întâmpla ceva. În acelaşi timp însă am prevăzut şi sfârşitul. Sfârşitul era clar de la început.

— Este aproape sfârşitul?

— A şi început deja.

— Cum va arăta… Vreau să spun: cum este sfârşitul?

— Te rog să nu mă întrebi asta.

— Asta… Vreau să spun ce se întâmplă acum… Ora asta aparţine şi ea sfârşitului?

— Nu, spuse femeia. Ea există în afară, în afara a tot ceea ce poate fi prevăzut. Nimeni nu a putut-o prevedea. Nici eu, nici tu. Nici chiar maiorul nu a putut-o cuprinde în calculele sale.

Probabil că asta m-a şi hotărât. Vroiam să fac ceva care să fie cu totul în afara a tot ceea ce poate fi prevăzut. Nu putem şti ce urmări are fiecare lucru, dar fiecare are urmări, asta este sigur. Sunt urmări care sunt imposibil de prevăzut şi care la rândul lor au urmări imposibil de prevăzut şi tot aşa, pentru totdeauna.

— Şi tu vrei ca asta să se întâmple?

— Asta vreau să se întâmple. Probabil că eu sunt ca tine. Pentru că şi tu ai vrut asta, chiar dacă altfel decât mine. Tu vroiai să-l ucizi pe maior. La urma urmelor este acelaşi lucru.

— Poate împiedica să vină sfârşitul?

— Nu, asta este imposibil.

— Mai are atunci vreun sens?

— Sfârşitul ne priveşte numai individual – pe tine, pe mine, pe oricare. Ceea ce rămâne să existe în continuare este însă altceva, este speranţa.

Tăcură mult timp. Numai respiraţia lor putea fi auzită. Încet, încet începu să dispară vălul care învelea totul în mintea lui Abel într-un nor argintiu. Privirea lui deveni mai clară, acum nu mai vedea doar ce se afla direct în faţa ochilor. Acum vedea şi ce era dincolo de asta: ceea ce îl înspăimânta era răul. Apucă încheietura mâinii femeii şi o ridică puţin – ceasul de mână arăta ora 11,45.

— Parada s-a terminat, spuse el.

Brusc se simţi din nou obosit, fără speranţă, pierdut. Muşchii îl dureau, iar în cap simţea cum ceva bătea monoton. Întrebările reveniră din nou, le-ar fi putut formula, dar conştiinţa din ce în ce mai clară a lipsei de sens a întrebărilor pe care le-ar fi putut pune, a tuturor răspunsurilor pe care le-ar fi putut primi, a tuturor faptelor pe care le-ar mai fi putut face, ridica un zid în jurul licăririi slabe a dorinţelor sale. Stătea în faţa abisului întunecat al lipsei de speranţă.

— Parada se termină curând, spuse el încă o dată. Mă întorc înapoi în celulă. Ştii şi tu că ăsta este lucrul cel mai bun de făcut.

Dădu pătura la o parte şi nu lăsă să se vadă câtă voinţă îl costa această mişcare simplă.

— Rămâi cu bine, spuse el.

Simţea că acum, indiferent de ceea ce se întâmplase, el era cel

mai puternic. Legă cordonul halatului de baie şi îşi încălţă papucii. Femeia zăcea pe canapea. Se întorsese spre perete şi ţinea pumnii strânşi la gură.

Abel nu privi în direcţia ei. Nu putea privi într-acolo. Deschise uşa şi ieşi.

Nu se afla nimeni în anticameră. Ieşi pe coridor. În dreapta, prima uşă, era intrarea în celula lui. Nu o deschise. Un geam care zăngănea îi atrase atenţia. Se apropie de el şi privi afară.

Clădirile cenuşii stăteau ca stâncile sub cerul gălbui. Ferestrele păreau să fie intrări în peşteri. Aleile betonate, cenuşii şi ele, tăiau pământul galben în dreptunghiuri. Mai în spate, pe marele platou de apel din faţa magaziei de arme, întreg batalionul se mişca ca un singur trup – un miriapod mărşăluia bubuind pe aleile de beton din jurul magaziei de arme.

Mărşăluia prin faţa celor o sută de caporali, a celor zece sergenţi şi a maiorului. Maiorul stătea ceva mai sus decât toţi ceilalţi, pe un podium. Vedea un şir fără sfârşit de soldaţi trecând pe lângă el. Îi vedea oare într-adevăr, sau privea prin ei spre cine ştie ce eveniment extraordinar, plin de curaj bărbătesc şi de spirit militar? Nimeni nu putea să ştie. Stătea prea departe de ceilalţi, îşi ţinea mâna salutând, pe bonetă, nemişcat, ca o statuie din piatră.

Pământul trepida. Abel simţea până la el vibraţia. Pe rând, o mie de picioare stângi şi o mie de picioare drepte loveau cu tocul cizmelor pământul, ca nişte ciocane. O mie. Abel observă de-abia acum: nu o mie, ci nouă sute nouăzeci şi opt. Doi lipseau. Austin şi el.

Colţurile ochilor lui Abel începură să tremure, era semnul unei emoţii care nu pătrundea până la suprafaţă. Doi lipseau – şi întregul era lovit de absenţa lor. Nu mai era complet, nu mai era perfect, intrase ceva în el care avea să aibă efecte mai departe, generaţie după generaţie, fără a putea fi stârpit. Era cumva speranţa? Trebuia să fie speranţa despre care vorbise femeia. Dar nu era o speranţă pentru individ, pentru un om.

Abel se întoarse şi porni repede, pe lângă uşa celulei prin anticamera cu scaunele din ţeavă de oţel, către sala unde se afla maşinăria. Se îndreptă spre locul din faţa tabloului de comandă şi puse mâna pe o pârghie.

Să te afunzi în semiîntuneric. Perne colorate. Pătura în dungi. Tabloul de pe perete… Vorbea monoton, dar tare şi clar. Banda găurită ieşea cu un zumzet din fantă.

„… căldura. Mirosul de ceai… gustul. Părul blond faţa. Ochii, gura, mâinile. Mâinile ei, ochii ei, gura ei.”

Releuri se închideau şi banda găurită mergea în continuare. După aceea, totul se linişti.

Mâna lui Abel strângea minerul pârghiei. Totul rămase liniştit. Aşteptă. Simiţi brusc că îl apucă spaima că maşina ar putea să-l trădeze…

În sfârşit, maşina urlă. Se deschise o clapă, după care se auzi un fâşâit – o punguţă de plastic. Grăbit, întinse mâna şi o apucă, punând-o în buzunar. După aceea, se întoarse înapoi prin anticameră şi prin coridor. Nu mai aruncă nicio privire ferestrei. Deschise uşa celulei sale şi intră închizând-o după el. Secunde întregi privi pierdut singura mobilă din celulă, patul de fier. După aceea, puse perna în ordine. O simţea rece. Se aşeză pe marginea patului şi apoi se lungi în el.

Degetele lui rupseră punguţa de plastic în care se afla micul recipient. Cinci tablete i se rostogoliră în palmă. Le puse pe toate cinci în gură şi le înghiţi. Simţea cum alunecau încet în stomac. Ridică un braţ, pe care îl puse pe pernă, îşi puse capul pe braţ şi închise ochii. Acum puteau veni. El era pregătit.

18

DOCUMENT 7/12

M (inscripţie la începutul benzii magnetice)

Lupta este izvorul tuturor lucrurilor.

Aţi auzit această propoziţie de multe ori şi totuşi nu v-aţi dat probabil niciodată seama de adâncimea înţelepciunii cuprinse în ea.

Lupta este izvorul tuturor lucrurilor.

Acest adevăr începe mult înaintea războaielor cu rachete, a covoarelor de bombe, a exploziilor de grenade, a atacurilor cu torpile. A început chiar înaintea muschetelor, a arbaletelor, a ţevilor cu săgeţi, a suliţelor, a ghioagelor, a măciucilor. A început înainte să existe pumnul, copita, ghearа sau ţeapa. A început la rădăcina vieţii acesteia, care este a noastră. Este atât de înrădăcinat în noi, că nici nu am putea exista dacă nu ar exista lupta.

Lupta este izvorul tuturor lucrurilor.

Asta înseamnă: cel mai tare câştigă, cel mai slab pierde. Acest lucru sună crunt. Dar acesta este adevărul. Este necesar.

În ştiinţă are un alt nume. Acolo se numeşte principiul supravieţuirii.

Eu îi admir pe biologi. Ei nu au încercat niciodată să ascundă un adevăr, oricât de neplăcut ar fi fost. Dar nu trebuie să fii biolog pentru a-i înţelege. Cine nu simte el însuşi bucuria de a lupta, plăcerea de a învinge şi de a distruge, acela va trebui să-şi explice importanţa acestui element existenţial pe cale logică. Nu ştiu dacă această demonstraţie este mai puternică şi dacă o veţi înţelege, dar voi încerca.

Este foarte important pentru dumneavoastră să înţelegeţi care este forţa care dirijează viaţa noastră şi chiar viaţa dumneavoastră, personală.

Punctul de plecare este evoluţia. Mă refer la evoluţia speciilor. Acum mult timp părea uimitor faptul că pământul posedă în mod miraculos tot ceea ce le este necesar fiinţelor – deci aer,

apă, bioxid de carbon, sulf, fosfor şi metalele, calciu, potasiu, fier, magneziu şi toate celelalte. Acestea sunt tocmai elementele din care se compun animalele şi plantele. Şi acest lucru este valabil şi în multe alte privinţe: temperatura este cea optimă, presiunea la fel, forţa gravitaţiei şi aşa mai departe. Astăzi ştim că nu Pământul s-a adaptat la viaţă, ci că viaţa s-a adaptat la condiţiile de pe Pământ. Datorită cercetării altor corpuri cereşti cu ajutorul sondelor spaţiale, dar şi în urma unor cercetări de laborator, ştim astăzi că ea se poate adapta şi la condiţii total diferite, repet, la condiţii total diferite. Este evident că în acest caz viaţa alege cu totul alte căi, care duc la cu totul alte forme. Mecanismul acestei adaptări este cel al evoluţiei.

Acesta se bazează pe faptul că nu toate fiinţele unei specii – ba nici măcar cele mai strâns înrudite dintre ele – au exact aceleaşi însuşiri. Cum sunt distribuite aceste însuşiri depinde de întâmplare. Puteţi să vă imaginaţi fără să greşiţi că se trage la sorţi.

La acestea se adaugă şi faptul că natura pune de fiecare dată mai multe fiinţe la dispoziţie decât este nevoie pentru supravieţuirea unei specii, ba chiar mai multe decât pot rămâne în viaţă, poate şi pentru că există prea puţine alimente, sau prea puţin spaţiu, sau prea puţin din altceva esenţial pentru viaţă. Deoarece însă, pentru a o spune în termeni foarte simpli, fiecare fiinţă vrea să trăiască, fiecare va încerca să obţină ceea ce are nevoie pentru a supravieţui. Va încerca să se apere împotriva a ceea ce o împiedică să trăiască. Se apără sau atacă. Pe scurt: luptă. Luptă împotriva condiţiilor neprielnice extraordinare, cum ar fi inundaţiile şi îngheţul, luptă împotriva inamicului, împotriva celorlalte fiinţe. Luptă împreună cu ceilalţi, din aceeaşi specie, sau singură împotriva reprezentanţilor altor specii, care vor să-i ia ceva esenţial pentru a rămâne ei în viaţă şi luptă împotriva celor din aceeaşi specie, chiar dacă nu direct, prin faptul că îi alungă, le ia hrana şi altele de acest gen. Aceasta este legea naturii.

Aş dori să repet: prin faptul că natura produce prea multe exemplare de acelaşi fel, o parte dintre ele sunt condamnate la moarte de la început. Dacă o fiinţă nu vrea să piară, atunci trebuie să lupte. Sper că aţi înţeles acum de ce am susţinut că

lupta ar fi ceva dat de la început. Până acum însă nu puteţi înţelege din explicaţia mea de ce ea este esenţială pentru viaţă şi ce rol joacă. Un rol fundamental de reglare a existenţei.

Deşi pare paradoxal, lupta este într-adevăr esenţială pentru menţinerea vieţii. Sigur că nu din punctul de vedere al individului, pe care îl ameninţă cu distrugerea, ci din punctul de vedere al dezvoltării speciei.

Am vorbit despre diferitele însuşiri distribuite întâmplător ale fiinţelor şi despre lupta impusă lor: toţi împotriva tuturor. Să ne gândim acum cum se leagă cele două lucruri! Există însuşiri care nu joacă niciun rol atunci când trebuie să te impui în competiţia pentru supravieţuire. Nu trebuie să ne ocupăm de acestea. Există însă altele, care au o importanţă hotărâtoare în acest sens: puterea, viteza, isteţimea, capacitatea organelor senzoriale, a membrelor, a creierului – acestea sunt cele mai importante. Din cauza marii concurenţe, este evident că cel care este înzestrat cu cele mai bune însuşiri se impune cel mai uşor. Acesta este şi cel care supravieţuieşte şi care, reproducându-se, îşi reproduce şi însuşirile. Simplificând, putem spune: însuşirile bune se păstrează, cele proaste dispar. Vă rog însă să aveţi în vedere o noţiune corectă a timpului când facem aceste constatări. Este, bineînţeles, nevoie de multe, foarte multe generaţii până când să poată acţiona principiul selecţiei şi asta din cauza nenumăratelor coincidenţe posibile. Dacă însă avem destul timp la dispoziţie, atunci legea funcţionează exact. Este o legitate statistică. Matematica statistică este matematica fenomenelor vieţii.

Cred că acum înţelegeţi cum se poate adapta viaţa la mediul înconjurător. Prin acţiunea principiului selecţiei dispar tocmai acele însuşiri care nu corespund condiţiilor de mediu, care oferă concurenţilor premise mai slabe. Un grup de eschimoşi, care nu suportă bine frigul regiunilor polare, va deveni uşor nu numai victima gheţii, dar şi a inamicilor umani sau animali.

Această adaptare la situaţia din spaţiul vital ar fi însă posibilă numai într-o măsură foarte mică şi s-ar epuiza foarte curând, dacă natura nu ne-ar oferi de fiecare dată noi însuşiri. Marele biolog Darwin, căruia îi datorăm descoperirea principiului selecţiei, a recunoscut şi a formulat acest principiu fără să ştie

de unde provin noile însuşiri, ceea ce reprezintă o realizare remarcabilă. Acest lucru a devenit cunoscut de-abia o dată cu începerea erei biofizicii. Este vorba despre mutaţii, modificări în structura moleculară a genelor, materia moştenită, în care sunt fixate toate caracteristicile unei fiinţe, atât cele fizice, cât şi cele psihice. Probabil că este greu să vă imaginaţi cum se întâmplă acest lucru, cum pot fi fixate toate caracteristicile unei fiinţe într-un spaţiu microscopic. Cel mai mult vă puteţi apropia de realitate dacă porniţi de la ideea că în gene este conţinută câte o cantitate infimă – din toate substanţele care compun o fiinţă – şi anume, numai o singură moleculă. Atunci când din celula fecundată începe să se dezvolte o fiinţă, atunci trupul nu trebuie să producă decât destulă materie, după modelul gata dat şi să o ordoneze după un plan de asemenea dat, care se află tot în gene.

Deoarece cantităţile de substanţe din gene sunt extrem de mici, chiar şi influenţele minore din mediu sunt îndeajuns de puternice pentru a le modifica. Unul din factorii cunoscuţi, care pot produce asemenea mutaţii, este radiaţia radioactivă, care este prezentă peste tot. O cuantă de radiaţie este de-ajuns ca să modifice un lanţ atomic dintr-o moleculă şi astfel s-a născut o nouă însuşire. Făcând o paranteză, aş dori să relev că aceste însuşiri create numai prin intermediul întâmplării sunt în marea lor majoritate negative şi dispar în decursul evoluţiei. Puţinele însuşiri pozitive sunt însă cele mai importante, pentru că ele se moştenesc şi reuşesc să se impună în faţa altora, care sunt mai puţin favorabile. Natura experimentează, pornind, ca să spunem aşa, de la forma de viaţă existenţă, toate formele posibile care se deosebesc de cea iniţială şi le favorizează pe cele care se dovedesc a fi cele mai bune. Procesul se repetă şi în felul acesta celula iniţială se transformă în final într-un elefant, o furnică sau un om. Sau una din nenumăratele forme de viaţă care populează planetele spaţiului cosmic, despre care ştim că există, dar pe care nu le vom putea întâlni probabil niciodată.

Înţelegeţi acum sensul luptei vieţii? Fără el, fără eliminarea permanentă a ceea ce este mai puţin bun nu ar exista progresul. Se ridică acum întrebarea dacă acest lucru mai este valabil în timpurile moderne.

Problema este în ce măsură putem influenţa însuşirile ce urmează să fie transmise şi cum să procedăm. Dacă nu facem acest lucru, atunci se răspândesc toate însuşirile negative care ar fi dispărut în timpul luptei pentru supravieţuire. Omul s-ar îndepărta astfel din ce în ce mai mult de prototipul său şi ar ajunge să nu mai poată exista decât cu ajutorul unor organe de simţ artificiale, a unor membre artificiale, a unor creiere artificiale. Normalul ar deveni excepţia, iar maladivul ar deveni regula. Omenirea ar fi condamnată la dispariţie.

Singura ieşire din această situaţie este controlul asupra însuşirilor care se moştenesc. Aici există două posibilităţi: în primul rând se decide menţinerea acelui tip de om care astăzi este considerat normal. Acest lucru ar elimina fără îndoială toate efectele negative ale unei înmulţiri necontrolate genetic. Dar atunci ar trebui să ne fie clar că renunţăm voluntar la dezvoltarea pe mai departe, adică la perfecţionarea în continuare a omului. O soluţie care pe mine nu mă satisface.

A doua posibilitate ar fi să direcţionăm conştient această dezvoltare ulterioară. Dar imaginaţi-vă dumneavoastră înşivă ce probleme ar decurge de aici. Cine stabileşte în ce direcţie trebuie să se dezvolte omul? Politicienii? Medicii? Biologii? Filozofii? Preoţii? Care stat? Care rasă? Urmările ar fi haosul total. S-ar face experienţe asupra formei umane de viaţă. S-ar călca în picioare sensul fundamental al vieţii. Monstruozitatea ar triumfa.

În acest labirint de opinii şi contraopinii, foarte puţini au reuşit să-şi păstreze mintea clară. Bunul simţ al omului ne dă el însuşi soluţia. Vechea metodă este cea mai bună. De ce să modificăm în mod artificial ceea ce este reglat de natură şi încă bine reglat? Lupta este izvorul tuturor lucrurilor. Nu avem nevoie de nicio limitare a numărului de naşteri şi nici de eugenie. Să lăsăm controlul în seama luptei care a fost întotdeauna şi va fi întotdeauna.

Este evident că astăzi nu ne mai pândim unii pe alţii printre copaci, înarmaţi cu măciuci. Dacă ne declarăm de partea naturalului, şi acest lucru presupune să ne declarăm de partea luptei, atunci am înţeles această luptă corect numai dacă o purtăm cu cele mai eficiente mijloace care ne stau la dispoziţie.

De mult timp ne-am dat seama că de fapt nu mijloacele sunt lucrul cel mai important, ci oamenii. Totul depinde de soldaţi, de însuşirile soldatului. Însuşirile clasice ale soldatului sunt din acest motiv cea mai bună premisă pentru a supravieţui. Ele sunt cele mai favorabile însuşiri în sensul principiului selecţiei descoperit de Darwin. De aceea, fiecare om cu simţul responsabilităţii, căruia îi sunt încredinţate destinele altor oameni, va considera că este de datoria lui să educe bărbaţii pentru a deveni soldaţi, să le inoculeze disciplina, ordinea, supunerea şi conştiinţa datoriei, rezistenţa şi duritatea faţă de sine însuşi.

Unul din cele mai importante principii pentru educarea soldaţilor se bazează pe reacţia reflexă descoperită de Pavlov. Pavlov a pornit de la faptul că glandele salivare ale câinilor de experienţă, ca şi cele ale altor mamifere, îşi reiau activitatea mai intens atunci când se administrează hrana. Ca să spunem aşa, le lasă gura apă. Atunci a făcut în aşa fel încât să se audă o sonerie o dată cu venirea hranei şi a constatat după un timp că numai soneria, fără să le mai dea clinilor de mâncare, ajungea pentru a declanşa reacţia glandelor salivare.

Acest comportament reflex a fost folosit de Frederic cel Mare mult înaintea lui Pavlov, în cadrul antrenamentului militar. Din punct de vedere ştiinţific, acesta are ca scop să declanşeze o acţiune reflex, la o comandă verbală. Numai atunci când soldatul a reuşit să fie educat în spiritul acestui comportament, care funcţionează fără aportul centrilor gândirii din creier, el va asculta, la fel ca şi câinele lui Pavlov, orice comandă. Dacă este necesar, va alerga după ce aude comanda verbală în faţa focului mitralierelor şi va trece prin perdelele de flăcări. Numai astfel poate fi adus la treapta cea mai de sus a capacităţii sale militare.

Sigur că pot exista şi situaţii care sunt cât se poate de improprii pentru a construi sisteme guvernate de ordinea militară. Mijloacele chimiei, fizicii, biofizicii, medicinii şi tehnicii moderne oferă însă o soluţie peste tot.

Acum veţi înţelege de ce spun că lupta este izvorul tuturor lucrurilor. De ce consider că pregătirea pentru luptă este cea mai înaltă datorie a omului şi de ce cea mai mare fericire a

omului este să poată fi soldat. A fi soldat înseamnă a purta responsabilitatea pentru o dezvoltare infinită a omului în viitor. A fi soldat este lucrul cel mai înalt pe care îl poate realiza un om!

EPILOG

Patria noastră este un pustiu radioactiv. Un soare tulbure se ridică la fiecare zece zile peste marginea muntelui negru circular şi luminează cu razele lui slabe şi roşietice marele crater în care ne-am construit aşezările. Fără să lase în urmă căldură dispare după trei zile dincolo de orizont şi noi rămânem în întuneric.

Nu a fost uşor să eliberăm pământul de crusta de sticlă radioactivă a cărei origine nu o cunoaştem. Oamenii de ştiinţă consideră că este posibil ca aici să fi avut loc cândva o catastrofă asemănătoare cu cea de pe planeta de pe care venim noi şi care se numea Pământ. Este adevărat că până acum nu am reuşit să descoperim aici urme ale vieţii, dar nici nu era de aşteptat. Procesele fizice ale reacţiilor atomice în lanţ sunt descrise în lucrările care ne-au rămas şi nu mai conţin necunoscute din punct de vedere principial pentru noi. Mult mai greu de înţeles pentru noi sunt motivele pe care le-au avut cei care le-au declanşat. S-ar putea ca documentul 7/12, reprezentând un discurs înregistrat pe bandă de magnetofon, să constituie cheia pentru această problemă, dar până astăzi el nu fost interpretat într-o formă definitivă.

Până acum am eliberat cinci suprafeţe oarecum circulare obţinând astfel locul necesar pentru a ne construi casele. De curând, toate cinci au fost legate între ele cu teleferice, care se ridică destul de mult peste pământ pentru a oferi o siguranţă suficientă faţă de radiaţia radioactivă. Acest lucru reprezintă un progres imens faţă de situaţia de mai înainte, când nu puteam porni decât în costume de protecţie şi cu aparate de măsurat radiaţia, peste câmpurile infestate. Pe atunci circulam pe poteci înguste, sinuoase, care legau între ele zonele cu radiaţie minimă. Vai de cel care se pierdea în întuneric! În unele locuri radiaţia este atât de puternică încât în câteva secunde arde pielea. Acum pot chiar şi femeile noastre să facă vizite în aşezarea vecină, nu mai trebuie decât să-şi pună masca de oxigen.

Aceste progrese nu trebuie să ne facă să uităm câte mai avem de făcut pentru a face faţă timpului în care proviziile noastre se vor fi terminat. Acest lucru este mai puţin valabil pentru aprovizionarea cu energie, deoarece mediul înconjurător ne oferă destul material pentru funcţionarea reactorului nostru. De asemenea, nu este valabil nici pentru alimente, pentru că instalaţia de sintetizare pe care o avem ar putea realiza concentrate pentru 50 000 de persoane, ceea ce reprezintă o populaţie de zece ori mai mare decât a noastră. Din păcate însă nu mai avem decât zece tone de Combiplast şi după părerea chimiştilor noştri nu sunt şanse de a putea găsi în timp util elementele de bază necesare pentru fabricarea lui. O oarecare speranţă ne-a dat în schimb ideea unuia dintre constructori, care ne-a propus, de curând, să folosim piatra inactivă, care se găseşte pe pământul aşezării noastre, ca material de construcţie. În acest sens ar urma s-o tăiem şi să o îmbinăm cu un liant. Să sperăm că această idee este realizabilă! Şi mai grea este situaţia aprovizionării noastre cu apă. Deşi încercăm prin regenerare să recâştigăm şi cele mai mici cantităţi, cu toate acestea rezerva scade mereu. Asta se întâmplă mai ales datorită evaporării permanente la suprafaţa corpului omenesc. Vom încerca să producem apă din minerale, dar şi acest lucru nu este deocamdată posibil în laborator. La fel de prost stăm şi cu aerul. Atmosfera nu conţine decât foarte puţin oxigen. Mai avem încă destule provizii, dar trebuie să încercăm să găsim de pe acum o metodă de sinteză, pentru că populaţia noastră creşte continuu. Deja de-abia mai putem face faţă lucrărilor de curăţare şi construirii de noi buncăre. Fiecare buncăr are însă o capacitate de cuprindere de 300 de metri cubi de aer şi, deşi ventilele se îmbunătăţesc continuu, totuşi un procentaj oarecare din această cantitate se pierde permanent.

Având în vedere situaţia noastră, am considerat că este necesar să justific publicarea acestui material, care a pretins nu numai timp, dar şi suport magnetic. Pe lângă munca mea de tractorist am preluat şi sarcina de a scrie istoria comunităţii noastre, o sarcină care, de când a fost iniţiată de Gilbert, a fost îndeplinită întotdeauna cu multă seriozitate de mine şi de cei cinci predecesori ai mei. Astfel avem astăzi o prezentare a

dezvoltării noastre începând de la Eliberare. Evident că, preocupându-ne de această perioadă, uneori ne-am îndreptat atenţia şi către vremurile dinainte. De fiecare dată se stabileau legături cu acele evenimente ciudate despre care ştim foarte puţin şi al căror sens ne rămâne inaccesibil.

Cel mai departe în trecut ne duce lucrarea istorică, publicată de predecesorul meu, Ernest, care a descris actul eliberator al lui Gilbert pe baza mărturiilor care s-au păstrat. Vreau să subliniez că în munca mea nu mi-am propus să minimalizez faptele lui Gilbert, care rămân, ca şi până acum, punctul de plecare al comunităţii noastre. El a fost cel care s-a opus într-o zi ordinelor difuzate de staţia de emisie, cel care a pătruns în centrală şi a distrus discul magnetic care emitea ordinele, cel care a preluat şi a distrus proviziile de otravă neagră care îi obligau pe bărbaţi să dea ascultare. Ştim cu câtă înţelepciune vizionară a protejat Gilbert femeile şi astfel a asigurat supravieţuirea omenirii. Cunoaştem urmările benefice ale tuturor sfaturilor sale. Lui îi datorăm cea mai mare fericire a noastră: viaţa paşnică în sânul familiei.

Toate acestea rămân valabile şi chiar sunt subliniate prin intermediul unor informaţii pe care ştiinţa ni le-a făcut accesibile în ultimul timp. Ele se referă la episoade din viaţa unui bărbat care se numea Abel sau Phil Abelsen şi care a trăit cu o generaţie înaintea lui Gilbert, Printre actele pe care le-am găsit într-una din lăzi se găsea şi un caiet pe care se afla inscripţia indescifrabilă BLOC DE STENOGRAFIE şi care conţinea nişte semne ciudate. Ele erau indescifrabile chiar şi pentru bărbaţii bătrâni, care făceau parte din prima generaţie, cea care a venit de pe Pământ. De-abia în ultimele luni am reuşit să descifrăm textul. Este cel pe care îl fac cunoscut prin lucrarea mea.

Dacă nu ne înşală toate aparenţele, pare să fie vorba despre nişte însemnări ale acelui maior legendar care comanda pe vremuri în cazarmă. Se pare deci că este vorba despre o personalitate care are într-adevăr rolul cheie. Chiar dacă nu este încă sigur că semnele au fost descifrate în toate cazurile corect, totuşi documentul are o importanţă istorică decisivă. În primul rând, este o relatare autentică despre acele evenimente

care s-au petrecut înainte de epoca noastră şi despre care nu ne-au mai rămas decât câteva rapoarte ale unor supravieţuitori, care se contrazic în foarte multe puncte. Într-un anumit sens transpune chestiunea numai cu câteva etape mai în urmă. Explică cum au ajuns strămoşii noştri pe această planetă şi cum şi-au început existenţa aici, dar nu explică nimic din ceea ce s-a întâmplat înainte de asta. Chiar dacă astăzi ne putem face o imagine din ceea ce a ajuns până la noi şi din cărţi despre viaţa pe Pământ, totuşi motivele pentru fuga aceea în spaţiu ne rămân ascunse.

În centrul manuscrisului stă însă o persoană, acel Abel, care a fost deja pomenit. Se pare că maiorul a încercat să-şi clarifice motivaţia umană a evenimentelor pe care le-a notat. Din diferite titluri şi comentarii marginale, care nu au fost încă descifrate complet, şi nu sunt din acest motiv publicate în ediţia de faţă, mi-am dat seama că maiorul nu ştia tot. Descrieri precise nu ne dă decât despre evenimentele la care a participat el însuşi, restul se bazează pe nişte supoziţii.

În acest context mi s-a părut deosebit de important să caut informaţii complementare. Studiile mele m-au dus la concluzia că Abel este identic cu o persoană a cărui nume nu este spus şi care apare în nişte manuscrise ce prezintă amintiri personale din primii ani de după Eliberare. Din păcate, este vorba de informaţii de la a treia mână, care şi-au pierdut din acest motiv o parte din claritate. De aceea, nu le-am dat până acum o atenţie prea mare. De-abia ultimele cercetări le-au făcut să apară într-o altă perspectivă. Ele se referă la una din cele patru femei care proveneau de pe Pământ şi relaţiile ei cu un bărbat, care este tocmai acela care, potrivit opiniei mele, trebuie să fi fost Abel. Numai cu puţin înainte de moartea ei pare să se fi confesat unei alte femei. Ea a murit la un an după maior, la şase ani înainte de Eliberare.

Lucrarea publicată acum este riguros preluată după manuscris, iar faptele comunicate de ea nu au fost modificate în niciun fel. Baza pentru tot materialul ne-a oferit-o BLOCUL DE STENOGRAFIE, iar pasajele care lipseau de acolo le-am introdus din mărturisirea femeii despre care am vorbit, atât cât se potriveau. Numai în foarte puţine cazuri a trebuit să recurg la

supoziţiile maiorului.

Cronologia este şi ea preluată din manuscrisul maiorului, care nu a urmărit faptele în succesiunea lor naturală. Ordinea pe care a preferat-o el părea să fie destinată a clarifica anumite legături. Este evident faptul că ele erau foarte importante pentru maior, chiar şi atunci când Abel nu mai reprezenta un pericol.

Ceea ce ne interesează în mod deosebit sunt legăturile care se pot face cu lupta de eliberare, care a izbucnit 26 de ani mai târziu, poate chiar şi cu persoana lui Gilbert. În ceea ce priveşte aceste aspecte, ele necesită un studiu mai aprofundat. În orice caz, cred că pot cere ca Abel să fie considerat cel puţin un predecesor al lui Gilbert şi onorat ca atare, chiar dacă eforturile lui nu au avut succes şi el s-a reîntors în masa anonimă a soldaţilor, unde a dispărut definitiv. Însemnările maiorului se opresc brusc. Nu ştim când a murit Abel. Deşi am căutat foarte intens un astfel de studiu, nu am găsit nicio urmă a lui.

Sfatul lui Gilbert de a ne ocupa de istorie a declanşat destule dispute, pentru că necesită ore de muncă foarte necesare pentru construcţii. Cred însă că tocmai rezultatele cercetărilor, cum este şi cel de acum, demonstrează ce mare dreptate a avut. Această planetă, pe care o cultivăm, nu ne dăruieşte nouă, oamenilor, nimic. Aerul nu poate fi respirat, nu avem căldură şi lumină, materii prime şi hrană, iar pământul emite radiaţii ucigătoare.

Dar noi acceptăm cu plăcere aceste greutăţi pentru că ele nu au nicio importanţă faţă de răul imens reprezentat de oprimarea sub al cărei semn nefast a început istoria noastră. Fără libertate nu există demnitate umană. Numai cei care ştiu ce este oprimarea şi ce reprezintă libertatea pot să se bucure de prezentul nostru şi să spere în viitor!